

Nguyệt Quang

Contents

Nguyệt Quang	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	28
5. Chương 5	38
6. Chương 6	43
7. Chương 7	51
8. Chương 8	58
9. Chương 9	66
10. Chương 10	75

Nguyệt Quang

Giới thiệu

Đáng ghét! Cô cuối cùng đã làm sai điều gì? Sống đến từng tuổi này, không ăn trộm, không tranh gi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyet-quang>

1. Chương 1

Đen tối.

Một không gian rộng lớn nhưng đen tối trước mắt, cô có thể nhìn thấy tất cả.

Mọi người la hét kinh hoàng, tiếng rên rĩ cùng khóc lóc bay lượn xung quanh cô, khắp nơi tiếng kêu than vang dội cả trời đất.

Mấy mấy giây, cô hoàn toàn không biết đang xảy ra chuyện gì, cho đến khi ngửi thấy mùi gạch đá xi măng, mùi máu và mùi rượu.

Trà lạnh

Cô đang ở trong quán bar, gọi một cốc trà lạnh.

Cô đi nghỉ phép, nghỉ ba ngày hai đêm ở miền nam hải đảo.

Trời xanh, biển xanh, món ngon, spa...

Cô thử nhớ lại, xem đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ tiên sinh ở quầy bar mới đưa cho cô một li trà lạnh, trong nháy mắt xảy ra chấn động, cô còn nghĩ là động đất, nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh quầy bar, nhưng một tiếng nổ lớn vang lên, sau đó có thứ gì đó đập vào đầu cô.

Cô té xỉu bất tỉnh, hoàn toàn không biết mình ngất đi bao lâu.

Thời gian, trên điện thoại di động có hiển thị thời gian, điện thoại di động ở trong túi.

Cô bò dậy, lấy điện thoại di động ra.

10:23pm.

Cô ngất xỉu không lâu, chỉ mấy phút thôi.

Nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại, cô cảm thấy hoa mày chóng mặt, ở trong bóng tối kiểm tra vết thương trên đầu. Động tác gờ tay đơn giản này, lại làm cho cô đau đến mức rên rỉ ra tiếng.

Cánh tay của cô vừa gờ lên đã cảm thấy đau đớn, chắc là bị bầm tím, mà lòng bàn tay phải cũng cảm thấy đau và ứa, má trái cũng vậy.

Đáng chết!

Là máu, mặc dù cô rất muốn nghĩ nó là trà lạnh, nhưng một loạt cảm giác nhói đầu lại nói cho cô đáp án rõ ràng.

Mọi người xung quanh, còn đang kêu khóc rên rỉ, không ngừng kêu cứu khiến không người nào có thể bỏ qua, cho nên mặc dù cô đang đau muốn chết, vẫn đứng dậy, thử giúp đỡ những người bên cạnh, nhưng một giây sau, nóc nhà phía trước mặt cô lại ầm ầm đổ sụp xuống.

Cô sợ không dám nhúc nhích, gạch cát vỡ vụn rơi ở trước mặt, mấy mảnh gạch vụn còn bắn vào người cô, cô bị đau mới vội tránh, trong không khí tràn đầy mùi vị của xi măng, gạch ngói, còn có tiếng kêu sợ hãi của mọi người.

Sau tiếng nổ, cát bụi bay vào làm cô ho khan, vừa trợn mắt lại phát hiện mình có thể nhìn thấy mọi thứ, nhưng lúc này cô lại hi vọng chính mình không nhìn thấy.

Nóc nhà bị sụp một nửa, lộ ra bầu trời sao, cùng ngọn đèn đường, nhưng ánh sáng chủ yếu chính là ngọn lửa ở bên cạnh.

Lửa bốc cháy, để cho toàn bộ đồng đồ nát càng thêm khủng bố, trong quán bar, cô là người duy nhất có thể đứng, tất cả mọi người đã chạy từ lâu, còn một số người nằm trên mặt đất, có người đã chết, người còn chút hơi thở, nhưng đa số đều bị vụ nổ làm cho đứt tay, cụt chân.

Cô có thể cảm giác đá vụn ở trên trần nhà còn sót lại phía trên đầu cô không ngừng rơi xuống, mà đám cháy bên cạnh đã cháy lan sang bên này, không suy nghĩ nhiều, cô bắt đầu đưa những người còn sống ra ngoài, vừa hô to kêu cứu.

Trên đường cái cũng có nhiều người, nhưng đều là kinh hoảng tránh né, cháy nổ trong quán bar, khiến toàn bộ đèn đường đều tắt, mọi người hốt hoảng chạy trốn.

Cô không lãng phí thời gian nhờ mọi người cứu, cô biết nóc nhà sẽ sụp bất cứ lúc nào, cho nên một lần một lần từ đường cái chạy vào quán bar, cố nén cảm giác đau ở tay và chân, đưa những người còn sống ra ngoài. Người còn tỉnh táo có thể cố gắng đứng lên, cô sẽ đỡ; người hôn mê, thì cô dùng sức kéo.

Cô không ngừng mở miệng nói chuyện, thúc giục khích lệ, chửi mắng, lấy lòng, dùng toàn bộ sức lực yêu cầu người bị thương làm theo mình, cô không biết mình rốt cuộc đã chạy tới chạy lui bao nhiêu lần, cũng chẳng biết lúc nào bắt đầu có người tới giúp cô, cùng cô đi vào cứu người.

Khi cô đưa một người đàn ông bị thương nặng ra ngoài cửa, bỗng toàn bộ nóc nhà sụp xuống, anh ta ngã nhào xuống đất, cô theo phản xạ nằm đè lên bảo vệ anh ta, nên bị một mảnh thủy tinh đâm vào đùi, trừ lần đó ra, toàn bộ đều tốt.

Lửa cháy hừng hực, ánh lửa lan tỏa khắp nơi, trong không khí tràn ngập mùi vị cháy khét vì bị thiêu đốt.

“Đứng lên! Lửa sắp cháy tới đây rồi, tôi không biết những gian phòng dưới còn có cái gì, nhưng có lẽ sắp nổ tung, chúng ta phải rời khỏi đây!”

“Cô cố nhịn đau, kéo người đàn ông đang dần mất đi ý thức, vừa kêu vừa hét thúc giục ra lệnh cho anh ta.

“Đáng ghét, anh mau đứng dậy cho tôi!”

“Tin tưởng tôi, anh làm được, chỉ còn mấy mét nữa thôi là được rồi!”

Đồng tử của người đàn ông đã mất đi tiêu cự, máu từ trán chảy dọc theo gương mặt.

Cô đưa tay lau đi vết máu trên gương mặt anh ta, sau đó vỗ mặt của anh ta nói: “Nhìn tôi... đúng chính là như vậy, nhìn tôi! Nghe tôi nói, chú ý nghe tôi! Tôi còn muốn sống, anh cũng vậy! Hãy nghĩ đến những người thân của anh, nghĩ đến chuyện anh muốn làm, anh cũng không muốn mình chết ở đây đúng không?”

Anh ta giống như nghe thấy được lời của cô..., chống thân thể, lao đảo đứng lên.

“Chính là như thế, dựa vào tôi, chúng ta cùng đi, cùng nhau sống sót!”

Anh ta làm theo, nhưng mới bước hai bước, trên lưng lại truyền đến đau đớn, gương mặt anh ta vặn vẹo, từng giọt mồ hôi lạnh to bằng hạt đậu xuất hiện, đau đến mức phải dừng bước lại.

“Cố lên! Tôi biết anh rất đau đớn, tôi cũng vậy, nhưng chỉ còn mấy bước nữa, cố mấy bước chúng ta có thể nghỉ ngơi!”

Cô dìu anh ta đến chỗ an toàn ở bên đường, cả người mệt lả cùng anh ta ngã xuống đất, trừng mắt nhìn quán bar bị ngọn lửa nuốt gọn.

Cô suýt chút nữa thì chết rồi.

Ngẩng đầu nhìn, không hiểu vì sao có chút mờ mịt.

Sau đó, xe cứu hỏa, xe cứu thương, xe cảnh sát cũng tới.

Có người đưa cho cô cốc nước, hỏi cô một vài câu, cô muốn mở miệng trả lời lại không thể nói được một chữ, cô toàn thân phát run, tất cả hơi sức giống như đã dùng hết, sợ hãi lúc này mới xuất hiện.

Những người bị thương được đưa lên xe cứu thương, cô cũng vậy.

Ở trên xe quán cái chặn quanh người, cô nhìn chằm chằm vào quán bar đã bị sập, trong đầu chỉ hiện lên một ý niệm.

Lần sau có đánh chết cô cũng không muốn ra ngoài nghỉ phép!

Mùa đông

Thời tiết âm u, gió bắc rít gào, thổi cuốn tầng mây.

Ba Như Nguyệt nhìn phía ngoài cảng, sóng đập vào bờ, bọt tung trắng xóa, nhớ đến dự báo thời tiết nói ngày mai sẽ có luồng khí lạnh thổi về.

Gió rét thổi bay áo khoác và mái tóc dài của cô, thổi vào cổ áo cô nghe phàn phật, cô nheo mắt ngăn gió lạnh, mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn kéo hành lý tiếp tục đi tới.

“Mình nhất định là điên rồi!” Cô nhỏ giọng lầu bầu.

Trời mới biết, thời tiết rét lạnh thế này, cô nên ngoan ngoãn ở nhà mà ngủ mới đúng.

Đúng, cô chính là đang ngủ, nhưng trời không chiều theo ý người!

Ba ngày trước, cô có một công việc rất tốt, một người bạn trai tam cao (*), cô vừa mới giúp công ty kiếm được một hợp đồng lớn, lúc ấy toàn bộ đều rất hoàn mỹ, thế giới đang mở ra trước mặt cô, chỉ còn chờ cô đưa tay bắt lấy ——

(*) phẩm chất cao, đạo đức cao, văn hóa cao.

Chỉ tiếc, lúc cô xuống máy bay, hưng phấn chạy như bay về công ty, muốn cùng bạn tốt chia sẻ vui sướng và thành tựu của mình thì không ngờ lại phát hiện, người chồng chưa cưới cao lớn đẹp trai nhiều tiền của cô lại đang “thượng” trên người bạn tốt nhất kiêm ông chủ của cô, hơn nữa hai tên khốn kiếp này ở trong phòng làm việc “này nọ í e” lại còn quên khóa cửa.

Khi cô mang theo nụ cười kéo cửa ra, thì hai người bọn họ đang nhào người nằm lên bàn, giống như thỏ đang động dục cùng một chỗ thay phiên nhau luân động, nháy mắt, ba người toàn bộ cứng đờ tại chỗ, tình cảnh đó nói bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu buồn cười.

Trong nháy mắt, cô quả thật không tin vào ánh mắt của mình; trên thực tế, cô bây giờ chưa thể tiếp nhận tất cả những gì mình nhìn thấy.

Hai giây sau, cô khôi phục tinh thần, đóng cửa lại xoay người rời đi.

Bởi vì quá mức khiếp sợ, ngay hôm đó cô cũng kéo hành lí, mang giày cao gót giống như thể này đi trên đường, một đường từ công ti trở về nhà trọ, hoàn toàn không hiểu tại sao loại chuyện như vậy lại xảy ra trên người cô.

Cô biết ở thời đại này hai người đã đính hôn mà vẫn chưa lên giường có chút kì quái, nhưng cô cho rằng bởi vì nhà Gia Hùng rất gia giáo, dù sao cha mẹ anh ta cũng là giáo sư, tư tưởng có lẽ hơi bảo thủ, cho nên cô cũng chưa từng thăm dò, dù sao nói thế nào cô cũng là con gái, muốn cô trực tiếp hỏi anh ta vì sao không muốn làm tình cùng cô, có biết bao nhiêu xấu hổ?

Ai ngờ ——

Hình ảnh làm người ta kinh sợ lại hiện lên trong đầu, cô liếc mắt, càng dùng sức kéo hành lí đi về phía trước.

Được rồi, có lẽ tất cả đều nên trách cô.

Cô nên sớm biết có gì không đúng, lại không chịu nhìn thẳng vào nó.

Trên thực tế, ba ngày sau khi xảy ra chuyện như vậy, cô mới hiểu bản thân mình trước kia chính là trốn tránh hiện thực.

Cho đến bây giờ, cô hiểu rõ Gia Hùng giống như là anh em mà không phải là người yêu, vì cô muốn kết hôn, cho nên mới tình nguyện bỏ qua những chứng cứ này.

Về sau hai tên khốn kiếp kia cũng đã tới nhà cô muốn giải thích, nhưng cô không cho vào, ngồi trong phòng khách cô chợt phát hiện, đôi người đứng là một vở kịch hoang đường.

Từ nhỏ, cô luôn vì kỳ vọng của người khác mà cố gắng, khi mẹ vẫn còn sống thì cô cố gắng đạt được mong muốn của mẹ, khi mẹ qua đời cô lại cố gắng đạt được kỳ vọng của bạn bè, bạn trai, trở thành nhân viên tốt, bạn tốt, thậm chí chuẩn bị trở thành vợ tốt !

Cuộc đời của cô luôn cố gắng đạt kỳ vọng người khác, cô nghĩ chỉ cần mình làm tốt, hạnh phúc sẽ đến....

Shit !

Cô ra sức kéo hành lí, thở hổn hển trên lối đi bộ, một chiếc xe tải phóng qua, bụi cuốn tung.

“Cút chó, cút chó, cút chó ——”

Cô một bên mắng, một bên giẫm mạnh lên những viên gạch bước đi.

Sau khi xảy ra chuyện đó, hôm sau cô từ chức.

Cô không có cách nào đối mặt với hai tên khốn kiếp lường gạt tình cảm của mình, cũng không muốn ở lại cái thành phố lạnh lùng đó, cho nên khi luật sư thông báo cho cô, người dì vừa qua đời hai tháng trước để lại cho cô một ngôi nhà, thì cô lập tức thu dọn hành lý, không chút suy nghĩ lên máy bay, trở lại nơi duy nhất trong trí nhớ từng cho cô sự ấm áp.

Đó là một ngôi nhà có mái màu đỏ, dây leo bò lên tường gạch, trước nhà trồng một gốc cây bàng, mỗi khi tới mùa đông, lá cây từ màu xanh chuyển sang màu hồng, ở dưới tàng cây dì làm một cái xích đu màu trắng, phía trên còn có mái che.

Dì mở quán cà phê, mặc dù buôn bán không phải là tốt, nhưng nhiều năm trước khi ba mẹ li hôn, cô từng ở đó một năm.

Dì là một người rất cô độc, bà tuyệt đối không thích những đứa bé, cũng không thích chị mình, nhưng mùa hè đó bà cho cô ở lại, hoàn toàn là do mẹ cô ép buộc, bởi vì mẹ cô trực tiếp nhét cô vào cửa hàng của dì, rồi chạy thẳng.

Lúc mới đầu cô rất lúng túng, mặc dù dì chăm sóc cô một năm nhưng chưa bao giờ cô thấy dì cười, đến khi mẹ tới đón cô, hàng năm cô vẫn viết thư cho dì, nhưng dì cũng chưa hề gửi lại, khi biết dì để lại ngôi nhà ỉnh, cô thật sự rất kinh ngạc.

Mặc kệ lý do là thế nào, ngôi nhà này đã đến đúng lúc, cô cần phải có nơi để đến, cho nên mới đi tới đây.

Không ngờ cô đúng là vận đen đủi, xuống máy bay đón taxi giữa đường bị bỏ lại, cô tức giận, thanh toán tiền xe, xuống xe xách hành lý đi bộ về phía trước.

Cô cũng không tin là tự mình không đi tới được !

Kéo hành lý đi được gần một cây số, cô rốt cuộc thấy được ngôi nhà quen thuộc ở phía xa.

Lúc thấy được ngôi nhà, cô mồ hôi ướt đầm, tay chân nhức mỏi, cô gần như vui mừng muốn khóc, lập tức kéo hành lý đi nhanh về phía trước, nhưng khi cô càng lúc càng tới gần thì lại phát hiện tình huống có vẻ không đúng.

Chờ cô tới trước cửa nhà dừng lại, thì cảnh tượng hoang tàn đổ nát khiến cô sững sờ.

Cháy rụi.

Ngôi nhà này, thế nhưng, bị thiêu, rụi——

Cô nghẹn họng trừng mắt nhìn, quả thật không thể tin vận khí của mình có thể đạt tới mức này.

À, đương nhiên, nó vẫn còn là một ngôi nhà hai tầng lầu, trừ việc phía bên trái toàn bộ bị cháy đen, thì những tường gạch đỏ đỏ nguyên nhân vì tồn tại quá lâu nên cũng loang lổ bong ra từng mảng, ban công trước mặt bị phá để lại một cái lỗ thủng to, mấy miếng thủy tinh ở cửa sổ lầu một đều không thấy, xích đu dưới tán cây bàng đang nằm trên đám cỏ dại, trên tường lầu hai có một biển hiệu phai màu sắp bị rơi trên mặt ghi “Karaoke Thiên Đường”

Cây bàng bị gió thổi, cành lá lung lay.

Cô trừng mắt nhìn mọi thứ bị tàn phá, có cảm giác muốn ngất đi.

“Xin lỗi tiểu thư, hai hôm nay đúng là ngày nghỉ, khách sạn chúng tôi đã hết phòng.”

Nghe tiếng trả lời trong điện thoại di động, Ba Như Nguyệt nhìn chăm chăm vào quyển danh bạ vừa mượn của khách sạn, ngồi ở trên ghế salon trong đại sảnh khách sạn, cô đau đầu về mặt như đưa đám chỉ muốn gào hét lên cho đỡ bức tức.

Ông trời, người của toàn bộ thế giới cùng chạy đến đây hết sao?

Yêu cầu của cô không nhiều, chỉ cần một gian phòng trong khách sạn hoặc nhà nghỉ cũng được, một gian phòng để cô có thể tắm, và nghỉ ngơi mà thôi, nhưng trong thành phố này mỗi nhà hàng, khách sạn đều kín phòng hết rồi! Cô vừa gọi điện cho tất cả các khách sạn, nhà nghỉ ở quyển danh bạ mượn của khách sạn, ai ngờ ngay cả một phòng nhỏ cũng không còn!

Trời ạ! Tại sao lại làm người rảnh rỗi đi nghỉ vào lúc này? Những người này không còn có chỗ nào khác để đi sao?

Đáng ghét!

Nhìn ra ngoài, bầu trời âm u, cô biết mình chỉ còn một lựa chọn, đó là quay lại ngôi nhà đó.

Trả danh bạ cho quầy lễ tân ở khách sạn, cô kéo va li, cố không chú ý đến bàn tay đang bị đau và sưng đỏ, một lần nữa rời khỏi đại sảnh khách sạn, mệt mỏi đi mấy trăm mét trở về ngôi nhà của mình.

Bên ngoài, gió lạnh thấu xương, gió thổi lay mấy cây dừa vang lên tiếng xào xạc, khi cô thật vất vả mới đi đến, lại không cẩn thận dẫm lên nền gạch bị vỡ, gót giày bị gãy, cả người nghiêng ngả, một giây sau, cô dùng một tư thế xấu xí nhất, hai chân rộng mở nằm sấp, ngã lên mặt đất, cú ngã này, không chỉ xé rách váy của cô, còn làm cô bị trật chân.

Thật quá đáng, thế này rất là quá đáng rồi!

“Đôi giày quái quỷ! Địa phương quái quỷ! Người đi đường quái quỷ! Đây rốt cuộc là cái thế giới quái quỷ gì đây aaaaaa——”

Lần này, cô không nhịn được hét lớn, cô lật người ngồi dưới đất, nổi giận, cởi đôi giày cao gót ném thật mạnh, sau đó ngửa mặt lên trời tức giận hét lớn.

Giày cao gót bay về phía sân cỏ, lăn hai vòng, đập vào cây dừa, rơi xuống.

Cô biết bây giờ mình trông rất giống người điên, nhưng không thể kiềm chế, chỉ có thể tức giận tay nắm chặt thành quyền nhìn trời gào thét: “Nhìn xem! Tôi con mẹ nó rốt cuộc làm sai cái gì? Sao lại đối xử với tôi như vậy? Tôi sống đến từng này tuổi không tranh giành cướp đoạt, chỉ muốn giống như những người bình thường kết hôn sinh con, bình an sống qua ngày, loại yêu cầu này cực kì quá đáng sao? Cực kì quá đáng sao?”

Cô gào to, tất cả uất ức và chua xót xông lên đầu, nước mắt tràn mi.

“Chết tiệt! Đáng ghét” Cô chán nản đưa tay che mắt, cắn môi nghẹn ngào, “Đáng ghét.....”

Gió lạnh vẫn thổi tung mái tóc dài của cô, cô ngồi trên lối đi, nước mắt rơi đầy mặt.

Là cô!

Anh không thể tin được rằng mình thấy cô.

Nhìn cô gái đang ngồi trên lối đi bộ, Mạc Sâm chớp mắt mấy cái, trong nháy mắt còn tưởng mình bị ảo giác, nhưng cô vẫn như cũ giống đứa con nít yếu ớt ngồi im một chỗ khóc nức nở.

Yếu đuối, bất lực, cô không giống như cô gái anh từng biết, ít nhất anh thì anh biết, cô gái kia sẽ không bao giờ ngồi dưới đất khóc, huống hồ là ngồi ở trên đường cái khóc bi thảm như thế.

Cô gái bị vận mệnh đánh bại này thật sự không giống người mà anh biết.

Hơn nữa, anh nghĩ giờ phút này cô phải ở hòn đảo nhỏ phía Bắc mới đúng.

Chắc không phải cô.

Trời mới biết, anh phải tốn biết bao sức lực mới không khiến mình chạy đi nhìn cô, coi như là cô gái này thật sự là cô, anh cũng không nên tiếp cận cô.

Anh ổn định bước chân, đi về phía cô gái nhếch nhác đang ngồi khóc nức nở, gương mặt cô càng lúc càng rõ ràng.

Mặt mũi của cô vẫn giống như trong kí ức của anh, điều khác biệt là giờ phút này mặt cô đầy nước mắt, giống như hoàn toàn sụp đổ.

Anh nên đi qua mới đúng.

Nhưng cô đang khóc.

Anh không nên đến gần cô, cho dù cô gái này thật sự là cô.

Nhưng cô đang khóc, khóc như ruột gan đứt từng khúc, khóc giống như thế giới trước mắt cô hoàn toàn sụp đổ!

Đáng chết!

Anh chửi thầm một tiếng, dừng bước, đứng trước mặt cô.

Gió lạnh thổi vù vù, thổi bay mái tóc dài của cô, làm chúng rối loạn, cô đưa tay che mặt, nhưng anh vẫn có thể thấy hai mắt cô vì khóc mà sưng đỏ, gò má bị gió lạnh thổi đỏ lên, chiếc va li màu đỏ ngã ở bên cạnh, bộ đồ công sở màu trắng vì bị ngã nên trông xộc xệch, tất chân bị rách từ đầu gối tới mắt cá, đôi giày cao gót ở trên chân bây giờ không cánh mà bay.

Cô nhìn trông thật sự vô cùng.... Vô cùng thảm hại.

“Tiểu thư?”

Cô giật mình, ngẩng đầu, giống như bây giờ mới phát hiện sự tồn tại của anh.

Là cô!

Nếu như vừa nãy còn có một chút nghi ngờ, bây giờ nhìn thấy đôi mắt to đen trong suốt khiến người ta gần như là chết chìm trong đó của cô, tất cả toàn bộ tiêu tan.

Chính là đôi mắt này, anh vĩnh viễn không bao giờ quên đôi mắt chứa đầy tình cảm của cô.

Nhìn thấy anh, cô sửng sốt một chút, trong nháy mắt anh còn tưởng cô nhận ra mình, nhưng không phải, cô chỉ hốt hoảng đưa tay lau nước mắt, khàn giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Cô có khỏe không?” Anh đề xuống nổi thất vọng đang trào lên, nhẹ nhàng mở miệng.

“Không khỏe.” Cô nhìn anh chằm chằm, nước mắt còn đọng lại trên lông mi.

A, đúng về mặt này, giống như dù bất cứ chuyện gì xảy ra, cô cũng không chịu khuất phục.

Mạc Sâm nhíu mày, khoe miệng khe khẽ: “Cần giúp một tay không?”

Cô không trả lời, hốc mắt rưng rưng, nhìn anh chằm chằm.

Trong nháy mắt, anh biết cô rất muốn cự tuyệt anh, nhưng sau một giây, nước mắt đã ngừng lại tự động trào ra.

“Đúng vậy... Tôi cần giúp...” Cô cắn môi, đưa tay lên che mắt, khóc nghẹn ngào sụt sùi thừa nhận, “Tôi cần giúp một tay.... Chân của tôi... Bị trật rồi...”

“Chân nào?” Anh lấy khăn trong túi ra đưa cho cô.

“Phải.... Chân phải....” Cô nhận lấy khăn, càng khóc to hơn.

Anh cầm mắt cá chân cô kiểm tra, co đau nên co rút lại.

Xương không gãy, nhưng vết thương của cô mất vài ngày mới khỏi.

“Cô ở đâu?” Anh đưa mắt nhìn cô.

“Nơi đó.” Cô chỉ về phía trước.

Anh nhìn theo phương hướng của cô, sửng sốt một chút, nơi cô chỉ chính là ngôi nhà bên cạnh quán bia của Hải Dương.

“Tôi tưởng ngôi nhà đó không có người ở.”

“Hôm nay tôi... vừa mới đến....” Cô cắn môi nức nở nói.

Thấy cô càng khóc khổ sở, anh không hỏi thêm, chỉ đưa tay ôm lấy eo cô.

“Anh muốn làm gì?” Cô giật mình, sợ bị ngã, vội vàng đưa tay bám vào vai anh.

“Đưa cô về.”

“Nhưng... hành lí của tôi...” Cả người cô cứng ngắc, gương mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ lo lắng.

“Sau khi đưa cô về sẽ quay lại lấy.” Anh trấn an cô, ôm qua đi qua đường.

Một người nước ngoài.

Một đại soái ca tóc vàng mắt xanh nói tiếng trung.

Theo lí thuyết, cô sẽ cảm thấy vui vẻ vì anh hùng cứu mỹ nhân.

Dù sao được một anh chàng lớn lên trông đẹp trai thiện lương pha lẫn vẻ u buồn cứu, chuyện này không phải ngày ngày đều phát sinh.

Nhưng cô lại chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, bởi vì cô không thể nào tưởng tượng nổi một người luôn thông minh lanh lợi như cô, lại có lúc nhếch nhác đến mức phải có người giúp, hơn nữa còn khóc đến nỗi nước mắt nước mũi lem nhem.

Ngồi ở trên bậc thang, Ba Như Nguyệt nhìn soái ca đang xách chiếc vali đỏ tới gần, thành thật mà nói, cô rất xấu hổ.

Cả đời này, cô rất ít khi bị chật vật như vậy.

Nhìn người đàn ông càng lúc càng tới gần, cô hít sâu một cái, cố gắng tỉnh táo, lấy chìa khóa trong túi, đứng dậy muốn mở cửa, nhưng chân phải mới hơi dùng sức một chút, đã đau đến phát khóc.

“Đáng ghét!” Chìa khóa ở trong tay cô rơi xuống, cô cắn môi dưới cúi đầu, nắm chặt cửa cố gắng chống đỡ, nước mắt theo đó chảy xuống, một chuỗi câu nói thô tục được tuôn ra.

Mặc dù nghe được tiếng bước chân của anh đã tới sau lưng, cô lại chỉ có thể tựa đầu chống đỡ trên cửa, cắn môi rơi lệ, không muốn quay đầu lại đối mặt với người đàn ông chứng kiến bộ dáng chật vật của mình.

Mạc Sâm nhìn hai vai cô khẽ run, chỉ để hành lí xuống, cúi người nhặt chìa khóa lên, đưa vào tay cô.

Cô hai mắt nhắm lệ nhìn chìa khóa trong tay, thật vất vả mới tìm được chìa, mở cửa.

Căn nhà trống rỗng, trừ dây leo đang bò trên cửa sổ và mạng nhện cùng với sàn nhà có lớp bụi thật dày ra, thì không còn gì cả.

Cô sớm đoán được tình huống bên trong không thể so với bên ngoài nhưng khi tận mắt thấy cũng khiến cho cô bị đả kích một chút.

Khi mở cửa trong nháy mắt cô còn tưởng rằng mình sẽ thấy được người đi lạnh lùng cô độc ngồi ở phía sau quầy đọc sách, thế nhưng điều đó là không thể, trong cửa cái gì cũng không có.

Ngôi nhà này cùng ngôi nhà trong kí ức của cô hoàn toàn khác nhau, không có cọc gỗ, không có bàn ghế, không có bức tranh ấm áp, không có mùi thơm của cà phê, cũng không còn những bông hoa khô mà đi tự làm.

Nơi đây chỉ toàn bụi bặm và mạng nhện, ngôi nhà trống rỗng âm u, co nhếch miệng, lau đi nước mắt, cười khổ tự giễu.

“Cô không thể ở chỗ này.”

Người đàn ông khàn giọng nói, kéo tinh thần cô trở về, cô kinh ngạc quay đầu, “Cái gì?”

“Cô không thể ở chỗ này.” Anh nghĩ bên trong sẽ trông khá hơn so với bên ngoài một chút, ít nhất trong phòng cũng có đồ đạc, nhưng chỉ liếc mắt một cái, anh đã xác định ngôi nhà này ít nhất một năm không có người ở, càng không nói đến nguy hiểm, bởi vì trừ ngôi nhà ra thì cầu thang, tường ngăn, cửa sổ cũng không có, lầu một gần như là rỗng mớ.

“Tất nhiên là có thể.” Cô nắm chặt tay nắm cửa, không tự chủ ưỡn thẳng sống lưng.

Cảm thấy cô lo lắng và phòng bị, Mạc Sâm chợt nhớ, cô vừa nói hôm nay mới đến, tất nhiên không phải mua ngôi nhà này thì chính là thuê nó. Mặc dù không hiểu tại sao trong báo cáo của anh không nhắc đến,

nhưng cô xác định sẽ ở nơi này. Nhìn biểu tình của cô lúc mới vào cửa, chắc cô cũng không dự đoán được tình huống bên trong lại tệ như vậy, cô nhất định còn chưa đến xem.

“Sau khi sửa sang thì có thể.” Anh nhìn cô nói, “Nhưng không phải hôm nay.”

Cô phòng bị mở miệng, “Tiên sinh, cảm ơn anh đã giúp, chỉ là——”

“Mạc Sâm.” Anh ngắt lời cô, “Cô có thể gọi tôi là Mạc Sâm.”

Như Nguyệt nhìn người đàn ông anh tuần trước mặt, hít sâu một hơi nói: “Mạc Sâm, cảm ơn anh đã giúp một tay, tôi biết rõ ngôi nhà bây giờ thoát nhìn rất tệ——”

“Cô không thể ở chỗ này.” Anh lần nữa ngắt lời cô, chậm chạp nhưng kiên định nói: “Ít nhất hôm nay không được.”

Anh kiên trì phản đối khiến cô tức giận, Như Nguyệt nắm chặt tay nắm cửa, lạnh mặt nói: “Cảm ơn anh quan tâm, nhưng có thể hay không là chuyện của tôi.”

Nhìn cô mím chặt môi, mày nhíu chặt, anh lại hơi nhẹ nhàng thở ra.

Bộ dạng này của cô anh rất quen thuộc, ngay cả trong mơ cũng thấy.

“Xin lỗi.” Ánh mắt anh dời khỏi gương mặt cô, nhìn cảnh tượng đổ nát trong ngôi nhà, nói chậm rãi: “Nhưng tình trạng ngôi nhà này không tốt, chân cô bị thương, cho dù muốn sửa sang lại ngôi nhà cũng không có biện pháp, cộng thêm hôm nay là ngày nghỉ, khách sạn và quán trọ cũng đầy khách, tôi nghĩ cô sẽ không ngại đến cửa hàng của bạn tôi ở bên cạnh nghỉ tạm một đêm.”

Nhà bạn? Bên cạnh?

Như Nguyệt nhìn chằm chằm vào anh, trong lúc này cảm thấy ngượng ngùng.

Cô biết, đây là ý tốt của anh.

Chỗ này chưa được sửa sang lại, không thể ở, cô cũng biết.

Nhưng biết là một chuyện, vì tình cảnh lúng túng của mình mà cảm thấy xấu hổ, càng làm cô xấu hổ hơn, cô rõ ràng biết, trừ phi cô muốn một mình ở nơi bụi bặm đầy mạng nhện này hơn nữa còn không có khả năng tìm được chỗ ở để vượt qua một đêm rét lạnh trong ngôi nhà này, nếu không cô nhất định phải tìm một chỗ ở, cho dù cô không biết hàng xóm xung quanh.

“Tôi...” Cô ho nhẹ hai tiếng, nhìn chằm chằm vào sàn nhà, nhắm mắt khàn giọng mở miệng, “Nếu như không phiền toái.... Lời nói...”

Đáng ghét, nước mắt lại rơi xuống.

Cô tức giận ảo não lau đi nước mắt đã chảy xuống, không hiểu vì sao lại hận đáng vẻ yếu đuối vô dụng của mình.

“Nếu như bọn họ cảm thấy phiền, tôi sẽ không nói với cô như vậy.” Anh đưa tay về phía cô. “Đến đây.”

Cô nhìn bàn tay to lớn kia, thật lâu sau mới buông lỏng tay nắm cửa

2. Chương 2

Mạc Sâm thở phào nhẹ nhõm, thuận thế ôm cô.

Như Nguyệt không có lên tiếng phản đối, vì chân cô rất đau, cho nên chỉ có thể khấn trương bám vào vai anh.

Nếu như bình thường, cô sẽ không dễ dàng tin tưởng một người xa lạ như vậy, nhưng anh dịu dàng, lúc cô cần người giúp thì anh xuất hiện, cô biết mình phải cẩn thận dù sao anh ta cũng chỉ là người xa lạ, nhưng

ngực của anh sao lại ấm áp như thế, nếu không phải quá mất mặt rồi, cô thật sự muốn ôm chặt người đàn ông đưa tay giúp đỡ mình, khóc thật lớn.

Nước mắt vẫn còn đọng trong mắt, khiến những gì cô nhìn thấy đều mờ lung, cô lúng túng xấu hổ nhìn nút áo khoác của anh, từ đầu tới cuối không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Cô biết mình không quá nặng, nhưng cũng không phải nhẹ, anh ôm cô lại nhẹ nhàng, hiển nhiên người đàn ông này so với tưởng tượng của cô còn cường tráng hơn nhiều, cũng không phải chỉ có gương mặt đẹp mắt mà thôi.

Đi tới bên ngoài ngôi nhà gỗ có nóc nhà mới tinh ở bên cạnh, anh vừa đi tới cửa có một cô gái chủ động ra mở cửa.

“Chuyện gì vậy, Mạc Sâm?”

“Chân cô ấy bị trật.” Anh vừa nói vừa ôm cô đi vào trong ngôi nhà ấm áp, hỏi : “Đào Hoa, em cầm giúp anh một ít đá lạnh và khăn mặt tới đây.”

“Được, em mang tới ngay.” Hà Đào Hoa mặc dù tò mò muốn chết, nhưng vẫn nhanh chóng quay người đi vào phòng bếp lấy khăn mặt và đá lạnh.

Anh ôm cô thẳng lên lầu hai, đi tới một căn phòng.

“Phiền cô mở giúp cửa được không?” Anh nhẹ nhàng mở miệng, “Tôi không thể tự mở.”

Như Nguyệt cứng đờ, vội vàng buông tay đang ôm vai anh, đưa ra mở cửa.

Anh ôm cô đến bên giường, động tác nhẹ nhàng đặt cô xuống, sau đó ngồi kiểm tra chân và mắt cá chân của cô, mở miệng trấn an: “Có chút sưng, chờ sau khi chườm đá một lát, rồi lại chườm khăn ấm sẽ tốt hơn.”

“A, cảm ơn!” Cô ngồi ở mép giường, toàn thân không tự chủ được lo lắng.

“Tôi hỏi một chút được không?”

“Cái gì?”

“Giày của cô đâu?”

“Ừm.” Cô hé miệng, sau đó nói thêm một câu: “Tôi vứt đi rồi.”

Anh hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu, một giây sau, nụ cười hiện lên trên môi anh, làm dịu đi vẻ lạnh lùng trên gương mặt.

Nhìn anh mỉm cười, trái tim của cô, không hiểu sao đập nhanh.

“Cô còn đôi giày nào không?”

Anh nhìn chăm chú vào cô, còn cô chỉ nhìn mắt cá chân sưng to của mình, lúng túng nói: “Không có.”

“Mạc Sâm, khăn và đá lạnh đây.”

Cô gái đáng người xinh đẹp ở lầu dưới bê chậu nước đi vào mỉm cười nhìn cô: “Xin chào.”

“Xin chào.” Như Nguyệt thấy thế vội vàng cùng cô gật đầu chào hỏi.

“Tôi là Hà Đào Hoa, gọi tôi Đào Hoa là được.” Cô vươn tay, tự giới thiệu.

“Ba Như Nguyệt.” Thấy cô vui vẻ niềm nở, Như Nguyệt thoáng thở phào nhẹ nhõm, cầm tay của Đào Hoa, mỉm cười.

Mạc Sâm thấy cô buông lỏng một chút, mới nói: “Đào Hoa, phiền em chườm đá giúp cô ấy được không? Anh qua nhà bên cạnh lấy hành lý của cô ấy.”

Hả? Hành lý?

Đào Hoa trừng mắt nhìn, mặc dù rất tò mò nhưng không nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu, “Tất nhiên, không thành vấn đề, anh mau đi đi.”

“Cảm ơn.” Mạc Sâm khẽ mỉm cười, lúc này mới xoay người rời đi.

Anh vừa rời đi, trong phòng một mảnh yên tĩnh, Đào Hoa mỉm cười với Như Nguyệt, ngồi xuống chườm đá giúp cô, nhưng không được mấy giây, Đào Hoa không nhịn được mở miệng hỏi thăm.

“À, xin lỗi, Như Nguyệt, phải không?”

“Ừ.”

“Cô là bạn gái Mạc Sâm sao?” Đào Hoa tò mò nhìn cô gái trước mặt, nước mắt còn chưa khô.

Cô biết Mạc Sâm hơn một năm, một năm này anh ta thỉnh thoảng sẽ tới tìm Hải Dương và Cảnh Dã, nhưng chỉ có một mình, chưa từng thấy anh ta đưa người bạn nào tới, chứ đừng nói người bạn đó là nữ.

Đào Hoa vốn nghĩ Mạc Sâm kiểu như: “Hoang dã như sói.” Ai biết anh ta lại ôm một cô gái xuất hiện, nước mắt còn chưa khô, giống như vừa khóc xong, khiến cô tò mò muốn chết.

“Không phải” Như Nguyệt đỏ mặt, có chút xấu hổ lắc đầu giải thích: “Tôi mới vừa gặp anh ấy.”

“Mới vừa?” Đào Hoa ngẩn ngơ.

“Đúng, mới vừa, ở bên ngoài.” Như Nguyệt biết Đào Hoa hiểu lầm, lúng túng nói: “À, tôi mới chuyển đến nhà bên cạnh, nhưng bị trật chân, phòng chưa sửa xong, anh ta nói cô sẽ không để ý...”

“Tất nhiên, tất nhiên, sẽ không.” Đào Hoa nghe vậy, cười cười xua tay nói, “Xin lỗi, bởi vì Mạc Sâm không có nói nhiều về chuyện của bản thân, lại chưa từng mang cô gái nào tới, nên tôi mới hiểu kì.”

“Không sao.” Như Nguyệt cười nhẹ, chân thành nói: “Tôi mới nên nói xin lỗi, ngại quá làm phiền cô.”

“Sẽ không.” Đào Hoa khẽ nhếch miệng, vỗ vỗ tay Như Nguyệt, muốn cô thoải mái, “Nếu cô chuyển đến nhà bên cạnh thì tốt rồi, chúng ta về sau là hàng xóm, giúp nhau là việc nên làm. Có câu, ở nhà dựa vào ba mẹ, ra ngoài nhờ bạn bè, có đúng không?”

Sau khi trải qua một ngày bị thăm, nghe được những lời này, Như Nguyệt cảm động, cổ họng nghẹn lại, nước mắt lại trào lên hốc mắt.

“Cảm ơn...”

“Đừng khách sáo.” Thấy Như Nguyệt khóc, Đào Hoa vội lấy khăn giấy đưa cho cô.

“Xin lỗi... Tôi bình thường.... Cũng không phải thích khóc như vậy...” Như Nguyệt xin lỗi nhận lấy khăn giấy, nức nở nói: “Hôm nay... không biết chuyện gì đã xảy ra....”

“Không sao, con người đôi khi cũng có thời điểm tâm trạng suy sụp.” Đào Hoa rút tiếp khăn giấy đưa cho cô, vừa nói: “Khóc đi, dùng sức khóc thật lớn, khóc xong cô sẽ thấy tốt hơn, sau đó giải quyết mọi chuyện là được.”

Cách nói mạnh mẽ cùng động tác của Đào Hoa, làm cho Như Nguyệt không nhịn được bật cười, cô lấy khăn giấy lau nước mắt, nhìn Đào Hoa hiền lành ở trước mặt, cười nói: “Thật xin lỗi, cô nhất định cảm thấy tôi giống người điên.”

“Sẽ không, tôi gần đây, cũng thường——” chợt có suy nghĩ thoáng qua, Đào Hoa nhỏ giọng hỏi: “À, cô không phải mang thai chứ?”

“Tôi? Mang thai?” Như Nguyệt trợn trừng mắt, kinh ngạc chỉ vào mình, thấy Đào Hoa gật đầu một cái, giây tiếp theo, cô đột nhiên cười ra tiếng.

“Ha ha ha—— không có....., tôi không có mang thai——” cô cười không ngừng được, cười đến nước mắt cũng chảy ra.

“Cô....” Thấy cô tự dưng cười như vậy, Đào Hoa có chút lo lắng.

Như Nguyệt cầm khăn giấy lau nước mắt, tự giễu nói: “Tôi không có mang thai, chuyện của tôi có chút hoang đường.”

“Hoang đường?” Đào Hoa ngẩn ngơ, “Chuyện gì?”

“Ba ngày trước, tôi bắt gặp vị hôn phu quan hệ với bạn tốt.”

Đào Hoa trợn tròn mắt, nhưng Ba Như Nguyệt lại nói tiếp một câu, khiến cảm cô cũng sắp rớt xuống đất.

“Thảm nhất là, bạn tốt của tôi lại là cấp trên, hơn nữa là đàn ông.”

Đào Hoa cả người ngây dại, bật thốt lên: “Không thể nào? Cô nói là chồng chưa cưới của cô!”

“Là một tên đồng tình luyến ái.”

Cuộc sống chính là thế này.

Ngoài cửa sổ, không trăng, gió lạnh gào thét.

Trong đêm tối, trừ tiếng gió, gần như không nghe được âm thanh nào khác.

Có rúc ở trong chăn, Ba Như Nguyệt mệt mỏi một ngày nhưng vẫn không có cách nào ngủ được.

Mạc Sâm.

Đó là tên anh ta.

Anh giúp cô lấy hành lý, giúp cô chườm nóng, rồi còn cố định mắt cá chân, sau đó rời đi, mãi đến bữa tối mới xuất hiện.

Lúc dùng cơm nói chuyện phiếm, cô mới biết Đào Hoa là nữ chủ nhân, còn người đàn ông đầu trọc kia là lão công của cô ấy tên Đồ Hải Dương, bọn họ nhận nuôi ba đứa bé không cùng quốc tịch, một năm trước cùng bạn tốt mở ra một nhà hàng ăn, có đồ ăn cùng bia, cũng có bánh ngọt và cà phê, tên gọi là: “Ánh trăng màu lam.”

Hà Đào Hoa là một cô gái rất tốt, cá tính thiện lương lại tốt bụng.

Đồ Hải Dương dáng dấp cao lớn nhưng lại rất trầm mặc, nhưng đối xử rất tốt với lão bà và mấy đứa bé.

Bọn họ là đôi vợ chồng có ngoại hình rất bắt mắt, tiên sinh đầu trọc với mỹ nữ ngực lớn, khiến người ta khó quên.

Cả hai vợ chồng đều là người tốt, tình cảm ngọt ngào của cả hai làm mọi người yêu thích và ngưỡng mộ.

Cô lật người, tầm mắt lại không tự chủ được rơi trên bao thuốc đặt ở đầu giường.

Bao thuốc đã mở, đó là của anh ta, căn phòng này, cũng là của anh ta.

Đào Hoa nói, Mạc Sâm và Hải Dương là bạn tốt, cho nên để tiện cho anh ta tới chơi, nên lúc xây phòng thì để một phòng dành riêng cho anh.

Trên thực tế, chăn bông ở trên giường, còn lưu lại mùi vị của anh.

Nhiều năm dùng hương liệu và tinh dầu, cô đã tự huấn luyện bản thân phân biệt mùi vị, dần dần, khứu giác càng trở nên nhạy bén, về sau, cô ngược lại có thói quen dùng mùi vị để nhận thức.

Mùi vị trên mỗi người đều khác nhau, trừ mùi vốn có trên cơ thể, mỗi ngày, hoạt động tiếp xúc, bình thường còn phảng phất thêm các mùi khác, như xà phòng, nước hoa, mùi mực, mùi thức ăn, đồ uống... đợi chút.

Mùi vị trên người anh rất đặc biệt, trừ mùi thuốc lá, mùi xà bông, còn có một mùi hương mà cô không nhận ra, có chút gay mũi, mùi vị đó cũng có trên người Đồ Hải Dương.

Cô biết mình trước kia cũng có ngửi qua, nhưng nhất thời không nhớ ra được đó là mùi gì.

Ban đầu ngửi thấy mùi đó cô có chút lo lắng, nhưng anh đúng lúc đưa tay ra giúp đỡ, xóa tan nghi ngờ trong lòng cô.

Một tiếng trước, cô phát hiện anh không chỉ nhường phòng cho cô, đi ngủ ở ghế salon phòng khách, còn quan tâm mua giúp cô một đôi giày mới rất vừa vặn, thì cô hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Cô không biết được vì sao anh phải giúp cô, nhưng giờ phút này, cô thật sự vô cùng cảm kích buổi chiều anh đã dừng lại trước mặt mình.

Cuộc sống chính là như vậy.

Buổi chiều cô còn cười giống như điên kể cho Đào Hoa chuyện mình gặp phải, cuối cùng Đào Hoa kết luận chính là câu này.

Ngày đầu tiên gặp gỡ cô gái cười nói vui đùa khuyên bảo, cũng bắt đầu từ từ quên được.

“Cô nên cảm thấy may mắn vì phát hiện mọi chuyện trước khi kết hôn, nghĩ thử xem, nếu như cô kết hôn với anh ta, sau đó mới biết anh ta là Gay, lúc đó không phải thảm hơn. Nếu là kết hôn, sau khi mang thai mới phát hiện, vậy thì càng không chỉ dùng một chữ ‘thảm’ để hình dung rồi.”

Cô không nhịn được cười to, Sau khi Đào Hoa giải thích và nêu ví dụ, cô cảm thấy cảnh ngộ của cô cũng không quá thê thảm rồi.

Trong nháy mắt, cô biết mình và cô gái này sẽ trở thành bạn bè tốt.

Gió lạnh thổi.

Như Nguyệt nghe thấy tiếng lá cây xào xạc ngoài cửa sổ, nghĩ tới sự dịu dàng và thiện lương của hai vợ chồng, mùi thơm trên chiếc chăn mơ hồ truyền đến cho cô một cảm giác an tâm, cô hít một hơi thật sâu, hai mắt nhắm nghiền, ở trong hoàn cảnh ấm áp thế này, từ từ thả lỏng.

Cuộc sống chính là như vậy.

Hà Đào Hoa nói.

Như Nguyệt khoe miệng khe nâng, cười ra tiếng.

Mặc dù cô chưa xác định tiếp theo mình sẽ làm gì, nhưng cô cuối cùng cũng không cảm thấy cuộc sống của mình chỉ là một mảnh tối tăm.

Ly thủy tinh chứa chất lỏng màu hổ phách, đá lạnh cũng đang tan ra.

Trong phòng khác chỉ có ngọn đèn nhỏ trên bàn trà vẫn sáng.

Mạc Sâm nhìn chằm chằm vào cái ly trong tay, có chút mất hồn.

Năm năm.

Từ lần trước nói chuyện với cô đến bây giờ đã năm năm.

Thời gian năm năm cũng không ngắn, cô thay đổi rất nhiều, năm năm cô từ nhân viên văn phòng, thăng cấp lên vị trí quản lý, người thân duy nhất đã qua đời, cho cô cú sốc rất lớn, nhưng cô vẫn cố gắng chống đỡ.

Ba Như Nguyệt.

Cô vẫn là cô gái bình thường độc lập tự chủ.

Rất bình thường, rất cố gắng, rất hiền lành.

Nếu như không phải sự việc ngoài ý muốn năm năm trước, anh có lẽ sẽ không chú ý đến cô.

Nhưng chuyện xảy ra ngoài ý muốn đó, anh và sinh mạng của cô có mối liên kết.

Ban đầu, anh chỉ muốn... Anh không biết được, nếu lúc ấy không phải là cô, anh đã chết từ lâu rồi, cho nên khi anh bị ép buộc nghỉ ngơi sau vụ việc kia, anh mới nhờ người tìm cô.

Mới đầu, anh cũng không xác định được sau khi tìm thấy cô anh sẽ làm gì.

Thân phận của anh, không cho phép anh xuất hiện trước mặt cô, nhưng anh muốn gặp cô, không hiểu vì sao rất muốn gặp cô một lần.

Mặc dù vì sự kiện lần đó khiến cô nổi tiếng, nhưng cô lại không muốn bị quấy nhiễu...

Trước tiên là dọn nhà, nhưng người của anh không tốn nhiều thời gian đã tìm được địa chỉ của cô.

Cũng như anh, cô cũng ở bệnh viện.

Lần đó, trên đùi trái của cô có vết thương dài mười mấy cen ti mét, suýt chút nữa thì cô không thể đi bộ bình thường.

Anh vừa biết tin, dùng hết tất cả các mối quan hệ mời người tới giúp cô.

Mấy ngày sau, anh tìm bác sĩ tới giúp cô phẫu thuật, sau đó mất mấy tháng làm trị liệu, mới giúp cô lúc đi bộ sẽ không bị chân thấp chân cao.

Sau đó, cô tìm được công việc mới, khôi phục lại cuộc sống thường ngày.

Anh biết, mình nên dừng lại, cô đã khôi phục cuộc sống bình thường, nhưng mỗi lần nhìn vào tin tức báo cáo tử tử về cô, nhìn những bức ảnh lúc cô vui, buồn, giận dữ, không biết tại sao anh lại không thể dừng lại.

Ban đầu là áy náy và cảm kích, nhưng về sau, cô đối với sinh mạng vô cùng nhiệt tình và kiên trì, khiến anh luôn hi vọng cô có được hạnh phúc.

Bình an và hạnh phúc.

Không biết từ khi nào bắt đầu, người con gái thiện lương, nụ cười rạng rỡ này đã trở thành động lực của anh.

Ngày bình thường đơn giản.

Lần trước nhận được báo cáo của cô chính là cách đây hai tháng.

Khi đó, trên báo cáo viết cô đính hôn với người bạn trai đã quen nửa năm, còn có hình của cô và vị hôn phu.

Người đàn ông kia, ba mươi hai tuổi, gia thế tốt, cha mẹ đều là giáo viên, trước mắt là nhân viên ở một công ty kinh tế, không có ham mê bất lương.

“Shit!”

Nghĩ đến lúc này ở ngoài cửa không cẩn thận nghe được lời cô nói, Mạc Sâm nắm chặt li rượu, không nhin được nhỏ giọng mắng.

Trời đánh, lúc đầu anh nghe tin cô có bạn trai thì anh còn rất cẩn thận sai người đi kiểm tra thân phận và gia đình đối phương, nhưng người đàn ông đó có bối cảnh giống như tờ giấy trắng, ngay cả giấy phạt giao thông cũng không có, cộng thêm việc đối phương đối xử với cô rất tốt, cho nên anh mới không điều tra sâu.

Anh làm sao lại ngờ được, tên khốn kiếp kia là đồng tình luyến ái!

“Tên khốn kiếp!”

“Cho nên, cô gái kia chính là cô ấy, đúng không?”

Nghe được giọng nói trầm thấp mạnh mẽ, Mạc Sâm ngẩng đầu, chỉ thấy Hải Dương không biết từ lúc nào xuất hiện trước mặt anh, ngồi xuống ghế sofa.

“Cô gái nào?”

“Cô gái cứu cậu trong vụ nổ năm năm trước.” Hải Dương mắt không chớp nói.

“Làm sao cậu ——” sắc mặt Mạc Sâm hơi biến đổi, đang muốn hỏi làm sao cậu ta lại biết bỗng nhớ đến, lúc ấy đưa anh đi chính là Cảnh Dã và Hải Dương, anh thầm mắng trong lòng một tiếng, hai người ấy nhất định ở trên ti vi xem tin tức về cô.

“Cậu ở trên thuyền mê sảng.” Hải Dương nhìn anh, “Mình tra được hành tung của cô ấy, nhưng mình không biết cậu vẫn liên lạc cùng cô ấy.”

Bởi vì thân phận và quan hệ, cho nên Mạc Sâm rất ít khi dính dáng tới người bình thường, chứ đừng nói là giữ vững liên lạc với một cô gái nhiều năm như vậy, hay là, cô ta có vấn đề?

Hải Dương rung mình, mở miệng hỏi: “Cô ấy liên quan tới vụ nổ?”

“Không phải.” Mạc Sâm hậm hực, uống một ngụm rượu.

“Cái gì?” Hải Dương nhíu mày.

“Thứ nhất, mình không liên lạc với cô ấy.” Anh tức giận trợn mắt nhìn Đồ Hải Dương, “Thứ hai, cô ấy không liên quan tới vụ nổ. Cô ấy chỉ đến đó nghỉ phép, xui xẻo gặp phải chuyện đó thôi.”

“Nhưng mấy năm nay không phải cậu vẫn cho người theo cô ấy?” Hải Dương nhíu mày rậm, anh lần trước chạy vào sổ liệu CIA điều ra thì thấy hồ sơ của cô, nên mới nhanh chóng nhận ra.

“Đó...” Mạc Sâm dời mắt, khàn giọng nói: “Chỉ là phòng ngừa.”

Hải Dương sững sờ, nhìn bộ dạng của anh, có chút kinh ngạc, “Cậu nói là, cậu thật sự không liên lạc với cô ấy, cậu và cô ấy buổi chiều mới gặp lại?”

“Đúng.” Anh vẽ mặt tối sầm, nhìn Hải Dương cảnh cáo: “Cho nên lúc nói chuyện cậu cẩn thận một chút, cô ấy cái gì cũng không biết.”

“Có ý gì?” Hải Dương nhíu mày.

“Chính là...” Hải Dương nhíu mày, mặt mũi thở dài: “Cái gì cũng không biết.”

“Cậu nói là...” Hải Dương ngẩn người, kinh ngạc hỏi lại: “Cô ấy không biết được cậu là!”

“Đúng, cô ấy cái gì cũng không biết.”

“Cô ấy sao lại ở đây?”

Đá lạnh bị tan ra rắc một tiếng.

Anh nâng ly nhấp một cái, chất lỏng màu hổ phách lạnh lẽo, cay nồng trôi xuống cổ, đốt cháy dạ dày của anh.

“Bởi vì cô ấy thừa kế ngôi nhà của dì, lại phát hiện hôn phu của mình là một tên khốn bị gay, cho nên mới đau lòng chạy tới đây tị nạn” Mạc Sâm nhìn chằm chằm vào li rượu trong tay, có chút tức giận lạnh lùng nói: “Cô ấy không biết đã từng cứu mình, không biết mình là ai, hoặc mình là cái gì, cô ấy chỉ nghĩ mình là một người tốt bụng đúng lúc đi qua, quyết định làm việc thiện giúp đỡ cô ấy!”

“Ông trời.” Hải Dương than thở nhìn anh, một giây tiếp theo, không nhịn được bật cười: “Cậu định sẽ làm gì với cô ấy?”

Mạc Sâm một ngụm uống sạch li rượu, lầu bầu nói: “Xem chừng.”

Hải Dương đứng dậy, lắc đầu một cái, không nói thêm nữa, chỉ mỉm cười trở về phòng

Bên ngoài gió lạnh thổi vù vù, Mạc Sâm chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Năm năm qua, anh vẫn muốn nhìn thấy cô, lại sợ mình quá nhiều cuộc sống của cô, ai biết anh cố ý tránh ra, nhưng vẫn ngoài ý muốn gặp gỡ.

Thật ra, chính mắt được nhìn thấy cô, nói cảm xúc của anh không bị ảnh hưởng, tuyệt đối là giả.

Cô so với trong trí nhớ của anh thì nhỏ nhắn hơn nhiều, hình như có chút yếu đuối, không kiên cường như vậy. Tóc của cô dài ra, mềm mại. Da càng thêm trắng mịn, giống như là chưa bao giờ bị phơi nắng.

Cô khóc nước mắt trong lòng anh, nhỏ nhắn, yếu ớt như vậy.....

Có thứ duy nhất không thay đổi, chính là đôi mắt chứa đầy tình cảm của cô.

Cho dù bây giờ, anh vẫn có thể hình dung được tình cảnh buổi chiều lúc cô đè nén tự ái, rưng rưng nhìn anh thừa nhận mình cần giúp đỡ.

Trong nháy mắt, ngực co rút một trận, tức giận tự dừng mà đến.

Trời ạ, cuối cùng là tên khốn kiếp đáng chết kia nghĩ gì lại lừa gạt một cô gái thiện lương dũng cảm như vậy?

Anh làm sao có thể bỏ mặc cô?

Kim giây trên đồng hồ treo tường tích tắc kêu.

Mạc Sâm để cái li trên bàn, nằm trên ghế salo, thử ngủ, lại không thể nào ngủ được....

Sáng sớm, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu xuống.

Ngoài cửa sổ, ngôi nhà đá đỏ bên cạnh dưới ánh mặt trời có vẻ tĩnh mịch, xung quanh dây leo bám trên tường gạch bị cháy, tường gạch cũng bị cháy đen, dây leo cũng khô héo, còn một số dây leo không bị cháy vươn mình đón gió.

Ba Như Nguyệt tóc tai bù xù ngồi trên mép giường, vẻ mặt mờ mịt.

Không phải nói có luồng khí lạnh thổi về sao?

Cô đứng dậy đến cạnh cửa sổ, mở cửa sổ ra, không biết có phải là do cảm giác của cô bị sai hay không, mà cô nhìn nóc nhà dưới ánh mặt trời rực rỡ giống như là chưa từng bị tàn phá hư hại.

Chỉ cần sửa xích đu treo lên, rồi bỏ bảng hiệu đi, sau đó chỉnh sửa lại sân vườn, chăm sóc mấy cây hương thảo, rồi sửa lại phòng một chút, sẽ trở thành địa điểm rất thích hợp để mở tiệm.

Trên thực tế, vẫn còn mùi của tường gạch bị cháy đen.

Lịch tường bị gió thổi bay lên, cô bước lại, nhìn lịch.

Hôm nay, là sinh nhật ba mươi tuổi của cô.

Cô, Ba Như Nguyệt, ba mươi tuổi, không có công việc, không có đứa bé, không có đàn ông.

Thật may cô có một ít tiền gửi ngân hàng, cùng một ngôi nhà thừa kế bị thiêu cháy, so ra cũng không tốt hơn.

Ý nghĩ này khiến cô bật cười.

Gió thổi nhẹ, mang theo chút hơi lạnh buổi sáng kèm theo mùi thơm hoa cỏ.

Nhìn ngôi nhà đá đỏ dưới ánh mặt trời, một suy nghĩ từ từ hình thành trong đầu, khiến cô không tự chủ mỉm cười.

“Mình muốn mở một cửa hàng tinh dầu thơm.

Đứng ở trong sân vườn mọc đầy cỏ dại, Ba Như Nguyệt ngẩng đầu nhìn biển hiệu “Karaoke thiên đường” đang run rẩy trong gió, xác định lại một lần nữa.

“Tôi muốn mở một cửa hàng bán tinh dầu thơm.”

“Tinh dầu thơm?”

“Đúng.” Cô đưa tầm mắt nhìn về phía Đào Hoa, “Dù sao tôi cũng đã từ chức, coi như không có chấp nhận tôi cũng không muốn trở về.”

Vẻ mặt chán ghét của cô khiến Đào Hoa không nhịn được cười to, gật đầu ủng hộ, “Đúng vậy, nếu là tôi cũng không muốn tiếp tục ở lại công ty đó.”

“Buổi sáng lúc rời giường, tôi đã xem qua, tôi còn chút tiền gửi ngân hàng, chỉ cần sửa sang chỗ này một chút, sẽ là nơi thích hợp để mở tiệm. Tôi ngày trước rất hứng thú tới hương thơm cây cỏ, trước làm đại lý tinh dầu, cũng khá quen thuộc, cho nên mới mới muốn mở cửa hàng bán tinh dầu thơm.” Như Nguyệt bắt đầu cười một tiếng, “Chỉ là, tôi vốn tính toán đợi sau khi về hưu mới mở tiệm.”

“Kế hoạch luôn biến hóa khó lường.” Đào Hoa nói.

“Đúng vậy.” Cô cười khẽ, hỏi “Cô biết ai làm nghề mộc không? Tôi muốn tìm người sửa sang lại.”

“Có.” Môi hồng khê giương nhẹ, Đào Hoa giống như đang hiến vật quý chỉ vào phòng mình, “Hải Dương làm được. Nhà chúng tôi chính là anh ấy và bạn tốt cùng nhau sửa lại.”

“Thật?” Như Nguyệt kinh ngạc nhìn về phía nóc nhà gỗ, nếu đúng như thế, vậy thì quá tốt rồi, nóc nhà gỗ này rất đẹp và chắc chắn.

“Thật.” Đào Hoa có chút kiêu ngạo, gật đầu.

“Có thể giảm giá chút sao?” Cô đùa giỡn hỏi.

“Tất nhiên.” Đào Hoa trả lời chém đinh chặt sắt.

“Cám ơn.” Thái độ của cô khiến Như Nguyệt cảm động.

“Không có gì.” Đào Hoa phát phát tay, ý bảo cô dừng để ý, sau đó dừng lại một chút, cười cười nói: “Thật ra thì tôi nên sớm bảo Hải Dương giúp sửa ngôi nhà này mới đúng.”

“À, cái đó...” Đào Hoa đỏ mặt, xin lỗi nói: “Thật ra, hơn một năm trước cửa hàng ăn của tôi bị người ta phóng hỏa, không cẩn thận lan sang bên này, cho nên vách tường nhà cô mới bị đen như vậy, lúc ấy tôi không liên lạc được với chủ nhà, nghĩ đây là nhà hoang, cho nên mới để nguyên như vậy. Nhưng cô an tâm, tôi sẽ bảo Hải Dương giúp cô sửa sang lại, thật sự xin lỗi.”

Hóa ra là như vậy.

Như Nguyệt nhìn bức tường đen sì, kinh ngạc bật cười, “Không sao..., thật ra thì tường này không cần sửa lại cũng được, chỉ cần chiết khấu 0,7% cho tôi là được.”

“0,7% cái gì, 50% cũng được!”

Nhìn cô khí khái như thế, Như Nguyệt bật cười, “Không cần..., 0,7% là được, tôi còn chưa cảm ơn mọi người đã chứa chấp tôi đêm qua đây.”

“Chúng ta là hàng xóm, cần giúp đỡ lẫn nhau.” Đào Hoa cười nói: “Nếu không như vậy, Hải Dương sẽ giảm 0,7% tiền công sửa giúp cô, nhưng vì biểu đạt áy náy của chúng tôi, trước khi sửa xong nhà, cô ở lại nhà chúng tôi được không?”

“Tôi ở nhà cô, vậy Mạc Sâm phải làm thế nào?” Tối qua chiếm phòng anh một đêm, cô đã ngại lắm rồi.

“Tôi thế nào?”

Chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp khả khàn, trái tim Như Nguyệt không hiểu sao đập nhanh, cô vội vàng xoay người lại, chỉ thấy anh không biết từ lúc nào đã đi tới sau lưng.

Nhìn anh dưới ánh mặt trời, so với hôm qua càng thêm anh tuấn.

“Như Nguyệt muốn ở cửa hàng ở đây, nhờ Hải Dương giúp cô ấy trang hoàng, em muốn cô ấy ở nhà chúng ta trước khi sửa xong nhà, cô ấy lại sợ chiếm phòng của anh.” Đào Hoa mấy câu đơn giản, giải thích tình huống rõ ràng, nhíu mày nói: “Em đang định nói cho cô ấy biết, anh sẽ không để ý ngủ thêm mấy ngày trên ghế salon, anh thấy sao?”

“Tất nhiên sẽ không.” Khóe miệng Mạc Sâm giương nhẹ, chỉ vào cửa hàng nói: “Hải Dương tìm em, có khách gọi đồ ăn.”

“Xin lỗi, tôi về trước tránh anh ấy làm cháy phòng bếp.” Đào Hoa nghe vậy lên tiếng chào Như Nguyệt, rồi vội vã chạy như bay trở về.

3. Chương 3

Đào Hoa vừa đi, chỉ còn lại anh và cô, Như Nguyệt không hiểu sao có chút hoảng hốt, trong nháy mắt thật đúng là muốn giống Đào Hoa chạy trốn như bay.

“Chân cô đỡ hơn chưa?”

“Tốt... tốt hơn nhiều...” Cỗ họng cô co rút, dưới ánh mắt của anh cô có chút khản trương.

“Cô muốn mở cửa hàng?”

“Ừm.” Cô cúi đầu vuốt vuốt cái vòng chìa khóa trong tay.

“Cửa hàng gì?”

“Buôn bán thực vật, cùng tinh dầu thơm.”

“Nghe có vẻ không tệ.”

“Ừ.”

“Được chiết khấu chứ?”

“Tất nhiên.”

“Cô biết, cô có thể ngẩng đầu nhìn tôi... tôi không phải Medusha, sẽ không biến cô thành tượng đá.”

“Xin lỗi, tôi....” Gương mặt Như Nguyệt đỏ bừng, đột nhiên ngẩng đầu, ngượng ngùng nhìn người đàn ông trước mắt, cố gắng giải thích, “Anh tất nhiên không phải, tôi không cố ý, chỉ là tôi không quen.... Tôi không biết phải làm thế nào.... Tôi nói hôm qua... Trời ạ, tôi thật sự lúng túng.... Đáng ghét, anh nhất định không hiểu tôi nói gì, tôi cũng không biết tôi đang nói gì.... Tóm lại, cảm ơn anh hôm qua đã giúp tôi!”

Nhìn người đàn ông trước mắt, khóe môi ẩn dấu nụ cười, cô rên rỉ một tiếng, vô lực lâu bầu, “Tôi không phải cố ý muốn nói lời nói không mạch lạc như vậy.”

“Không sao, tôi nghe cũng hơi hiểu.” Anh cười một tiếng, bổ sung: “Một câu cuối cùng.”

Như Nguyệt ngạc nhiên nhìn anh, sau đó chớp mắt, cũng không nhận được mỉm cười.

Cười một tiếng, cả người thả lỏng, mặc dù còn chút lúng túng nhưng cũng không quá mức khẩn trương.

“Xin lỗi, tôi bình thường không như thế này.” Cô sờ mũi một cái, mỉm cười mở miệng.

“Tôi biết rõ.”

“Tôi hình như còn chưa chính thức giới thiệu với anh.” Cô hít sâu một cái, đưa tay ra, mỉm cười giới thiệu, “Xin chào, tôi là Ba Như Nguyệt.”

“Mạc Sâm.” Anh cầm tay cô, lặp lại tên của mình.

Tay của anh giống như bề ngoài của anh, thon dài, rắn chắc, có lực, nhưng trong lòng bàn tay lại hoàn toàn trái ngược với gương mặt anh tuấn của anh, đây là một bàn tay phải làm công việc bình thường, cô không thể không chú ý tới móng tay của anh hết sức sạch sẽ lại gọn gàng.

Tay của anh rất ấm, lúc anh buông tay, nhất thời cô còn có chút tiếc nuối.

“Anh học tiếng trung ở đâu?” Mặt Như Nguyệt đỏ hồng, sợ anh phát hiện được cảm xúc của mình, vội vã nhét tay vào trong túi áo khoác, đi vào trong nhà, một mặt nói lảng sang chuyện khác, tán dương: “Rất ít thấy người nước ngoài nào nói tiếng Trung chuẩn như vậy.”

“Trước kia có hứng thú, nên học chỗ này một chút, chỗ kia một chút, sau lại gặp bạn ở trong hội Trung văn, thường nói chuyện, dần dần lưu loát.” Anh đi theo sau cô, vào trong nhà.

“Thật là không tệ.” Cô đi về phía sau, vừa kiểm tra tình trạng ngôi nhà, vừa hỏi: “Anh là người ở đâu? Nước Mĩ?”

“Ừ.”

Một con nhện to từ góc tường bò ra, cô liếc nhìn một con nhện một cái, thận trọng tránh khỏi đường đi của nó, đi tiếp, Mạc Sâm thấy vậy khóe miệng khẽ cong lên.

Hai người tới phòng ở phía sau, nơi này là phòng bếp, nhưng tường đã bị bong tróc, bếp gas và lò vi sóng cũng bị lấy đi, chỉ còn lại dấu vết đã từng sử dụng.

Như Nguyệt nhìn phòng bếp bị tàn phá, trong lòng khó chịu, thâm thở dài, xoay người bám vào tay vịn cầu thang bị côn trùng đục thủng, lại còn lung lay, đi lên trên.

“Cô xác định cầu thang này còn có thể đi?” Thấy cô có vẻ muốn lên lầu, anh không nhận được mở miệng.

“Chắc là đi được.” Cô nhún vai một cái, không dám khẳng định, cô thử bước lên một bước.

Bậc đầu tiên, vẫn ổn, cô thận trọng bước tiếp, mấy bậc tiếp theo không có việc gì, cô an tâm quay đầu mỉm cười với anh: “Chắc chỉ có tay vịn bị hỏng thôi.”

Mạc Sâm gật đầu đi theo, hai người lên lầu hai, trên lầu có hai phòng, một phòng khách một phòng vệ sinh, cộng thêm trước sau có ban công, mặc dù không có vật dụng gì, nhưng trừ bụi bặm và mạng nhện xem ra tốt hơn so với lầu một.

Cô tới một gian phòng, căn phòng này chứa đầy đồ vật lộn xộn, cô nhìn thấy một cái đèn bàn đã lâu, hơi sưng sờ, bước nhanh lên phía trước, cầm lên nhìn, chiếc đèn này chính là cái mà cô dùng khi con bé.

Đã trải qua khá lâu, trên chiếc đèn dính đầy bụi, nhưng xem ra vẫn còn khá tốt.

Cô đưa tay lau bụi, chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn lại.

“Cô có khỏe không?”

“Tốt.” Cô phục hồi tinh thần, ôm chiếc đèn giải thích cho anh: “Xin lỗi, tôi không ngờ nó còn ở đây. Đây là chiếc đèn hồi nhỏ tôi thích nhất, anh xem cái kính này, phía sau nó có nửa vòng tròn, thật ra bên trong có ngọn đèn nhỏ, bấm một lần trước mặt đèn sẽ sáng, bấm hai lần, phía dưới sẽ sáng, vào ban đêm khi đặt một tấm ảnh ào bên trong, đèn sáng lên, gương sẽ hiện ra hình ảnh. Lúc nhỏ tôi rất thích nó, cảm thấy nó thật thần kì, sau này rồi đi cũng không kịp mang theo, trong lòng cảm thấy tiếc nuối....”

Phát hiện mình nói quá nhiều, cô ngưng ngừng dừng lại, phát hiện ra anh không quá để ý, ngược lại mở miệng hỏi.

“Cô khi còn nhỏ đã từng ở đây?”

“Ừ, ở một thời gian.” Cô ôm đèn bàn, nhìn xung quanh, nhớ lại quãng thời gian ở lại nơi này. Có chút buồn bã nói: “Lúc ba mẹ tôi li hôn, mẹ đưa tôi đến ở với dì, đây chính là phòng trước kia của tôi.”

“Xin lỗi.” Không biết là sẽ chạm đến chuyện đau lòng của cô, Mạc Sâm lẩm bẩm nói xin lỗi.

“Không sao, đều đã qua.” Như Nguyệt lắc đầu cười, nói: “Dù sao, thời gian ở đây tôi đã rất vui vẻ, mặc dù dì rất cô độc, nhưng dì có rất nhiều tiểu thuyết, tôi nhớ mỗi buổi tối đều núp trong chăn, dùng đèn bàn đọc lên tiểu thuyết.”

Nghe cô nói, trong nháy mắt, anh giống như nhìn thấy cô lúc đó, bộ dáng lén lút ở trong chăn đọc tiểu thuyết, thảo nào cô nói thích đèn bàn, nó từng theo cô vượt qua giai đoạn khó khăn, đối với cô mà nói, nó không chỉ là đèn bàn mà thôi.

“Nó còn có thể sử dụng sao?”

“Không biết được, cũng đã nhiều năm rồi.”

Thấy cô mặc dù nói như vậy, nhưng vẫn ôm chiếc đèn, bộ dạng lưu luyến, Mạc Sâm nói: “Thử xem sao, biết đâu còn có thể sử dụng, nếu như bị hư, thì đã sớm bỏ đi.”

Cô nghe thế, hai mắt sáng bừng, vội vàng tìm ổ điện, cắm vào.

Nhưng chiếc đèn không có một chút phản ứng.

Cô một lần nữa bấm nút, nhưng chiếc đèn vẫn im lìm như cũ, nhất thời cảm thấy chán nản.

“Có lẽ bóng đèn bị hỏng.” Thấy vẻ mặt chán nản của cô, anh mở miệng an ủi.

“Chắc vậy.” Cô mở miệng, không ôm hi vọng, cầm chiếc đèn lên.

Mặc dù nó bị hư, cô vẫn ôm lấy, đủ biết cô lưu luyến nó thế nào, Mạc Sâm không nhịn được mở miệng: “Có thể để tôi xem một chút không?”

Yêu cầu của anh khiến Như Nguyệt có chút ngạc nhiên.

“Có lẽ tôi có thể sửa được.”

“Anh xác định?” Cô nghe thế, trong lòng dâng lên một tia hi vọng.

“Đương nhiên.” Anh mỉm cười, “Nhưng không đảm bảo nhất định có thể sửa tốt.”

“Không sao, còn hơn là không thử.”

Ánh mặt trời mùa đông rất ấm, bầu trời xanh rộng lớn.

Phía trước, trên mặt biển, có một chiếc ca nô chậm rãi lái vào cảng.

Đang cầm một li trà nóng, Ba Như Nguyệt khoác một chiếc áo choàng màu đỏ ngồi trên ghế ở phòng ăn bên ngoài cửa hàng “Ánh trắng màu lam”, nhìn ba người đàn ông hoàn toàn khác nhau nhưng lại khiến người ta không thể rời mắt đang làm việc trong sân nhà mình.

Đồ Hải Dương, Cảnh Dã, Mạc Sâm.

Nhóm người làm thợ mộc.

Câu này hiện lên trong đầu khiến cô không tự chủ mỉm cười.

Đồ Hải Dương, Cảnh Dã, Mạc Sâm.

Ba người đàn ông này dù ngoại hình hay cá tính đều không giống nhau.

Đồ Hải Dương cao lớn mạnh mẽ, nhưng lại trầm ổn, khiến người ta có cảm giác tin tưởng.

Cảnh Dã sáng sủa phóng khoáng, cả người tản mát ra hóc môn phái nam khiến người khác không thể sao lãng.

Mạc Sâm anh tuấn đẹp trai, thân hình dù không to con như hai người kia nhưng khí chất u buồn cùng dáng vẻ lại hấp dẫn ánh mắt của những cô gái.

Ba người bọn họ mỗi lần đứng chung một chỗ, sẽ hấp dẫn ánh nhìn của người khác, đồng thời đem lại cho cô cảm giác áp bức rất lớn.

Ba người đàn ông hấp dẫn như vậy nhưng cô không có phúc hưởng thụ.

Lần đầu tiên xuất hiện trước mặt cô, thì cô thiếu chút nữa choáng váng, sau đó bởi vì khấn trương lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi, giọng nói lắp ba lắp bắp.

Ông trời, đứng trước ba người đàn ông thành thực hấp dẫn như vậy, ai có thể trách cô biểu hiện giống như là kẻ háo sắc? Cô cũng không tin có người phụ nữ nào đứng trước ba người họ có thể hoàn toàn miễn dịch.

Thật may trải qua mấy ngày thảo luận cô cũng dần dần quen với sự tồn tại của bọn họ, cuối cùng nói chuyện cũng không lắp bắp.

Sáng sớm hôm nay, bọn họ lấy bản thiết kế chuẩn bị thi công.

Tiếng cửa điện, tiếng đóng đinh kéo dài cả buổi sáng, cô không có việc gì đành tới tiệm của Đào Hoa uống trà, thuận tiện giám sát tiến độ.

Nói bọn họ làm nghề mộc, cô lại thật sự cảm thấy không giống, nhưng bàn ăn và những thứ liên quan tới nghề mộc trong cửa hàng lại thật sự rất tốt.

Ngay cả như vậy, trước khi khởi công cô vẫn hoài nghi không hiểu bọn họ có làm được không, nhưng sáng sớm tinh mơ khi nhìn xuống, thấy ba người đàn ông kia đúng là làm được “có hình có dáng”.

“Hình ảnh nhìn rất đẹp mắt, đúng không?”

Như Nguyệt nghe vậy sợ hết hồn, suýt tí nữa phun trà ra ngoài.

Cô che miệng, nhìn thấy Ô Hiểu Dạ đứng một bên, mỉm cười mở miệng hỏi thăm.

“Tôi có thể ngồi không?”

“Tất nhiên.” Cô đổ mặt nuốt ngụm trà xuống, vội vàng nói: “Mời ngồi.”

Nhìn cô gái có khí chất trầm tĩnh bừng trà nhai ngồi xuống, trong lúc nhất thời Ba Như Nguyệt cảm thấy thấp thỏm.

Thứ nhất không nghĩ cô sẽ ngồi chung với mình, thứ hai không ngờ người như cô có thể nói những lời này.

Ô Hiểu Dạ là lão bà của Cảnh Dã, cô lạnh lùng còn Cảnh Dã nhiệt tình làm người ta có cảm giác trái ngược, trên thực tế, khi cô biết người luôn có vẻ mặt cứng nhắc Cảnh Dã là chồng của cô gái này thì hoàn toàn ngạc nhiên, nhưng hai người tiếp xúc lại vô cùng tự nhiên thân mật.

Vợ chồng bọn họ và vợ chồng Đào Hoa là bạn rất thân, hai đôi vợ chồng cùng nhau mở nhà hàng này, nhưng Cảnh Dã và Hiểu Dạ không ở đây, mà ở trong một căn hộ lân cận.

Cô nhớ, hai vợ chồng bọn họ cũng có hai đứa con gái

Đứa lớn học cao trung, đứa bé bắt đầu đến trường, tính tình có vẻ quá mức yên tĩnh, cô hoài nghi đứa bé kia mắc chứng trầm cảm. Ô Hiểu Dạ đi đâu cũng đưa cô bé theo, nhưng hôm nay lại không thấy cô bé đâu cả.

“Xin lỗi quý rầy cô, Đào Hoa muốn tôi nhờ cô giúp, ăn thử bánh quy mới ra lò.” Khóe miệng Hiểu Dạ khẽ nhếch, đưa bánh quy sô cô la đến trước mặt cô, “Mới ra lò, ăn thử một chút.”

Như Nguyệt đang cầm li trà, hai mắt mở lớn nhìn, cầm lấy chiếc bánh, cắn thử một cái.

Không ngờ, bánh quy này lại ăn ngon như vậy.

“Oa, ăn ngon thật.” Như Nguyệt kinh ngạc nhìn Hiểu Dạ, “Hai người bỏ thêm oải hương vào trong sao?”

“Đúng.” Hiểu Dạ nghe vậy, cả gương mặt bừng sáng, vui vẻ nói: “Bản thân tôi cũng thích mùi này, Đào Hoa sau khi biết, đã nói sẽ thử bánh quy mùi oải hương.”

“Cô có những cây hương thảo nào?” Nhắc tới thứ mình thích, tinh thần cô hưng phấn.

“Có trồng mấy bồn, không nhiều lắm chỉ tự mình chơi đùa thôi.” Hiểu Dạ nhìn cô hỏi: “Tôi nghe bọn họ nói cô muốn mở cửa hàng bán thực vật và tinh dầu thơm? Cô bán những cây thực vật hay đã ướp khô?”

“Đều có. Ý định của tôi trừ việc bán tinh dầu thơm còn trồng những cây hương thảo ở ngoài, còn phải có một số sản phẩm phụ làm từ hương thảo ví dụ như là nến thơm, xà phòng thơm, hay tinh dầu thơm” thấy cô so với tưởng tượng thân thiết hơn, Như Nguyệt thả lỏng, nói chuyện với Hiểu Dạ, Tất nhiên là sẽ giữ lại một số bí quyết độc quyền về tinh dầu thiên nhiên, cô nếu có hứng thú, về sau có thể tới xem thường xuyên.”

“Nghe cũng không tệ, cô lấy tên cửa hàng rồi sao?”

“À, chưa có.” Như Nguyệt xin lỗi cười cười, “Tôi đã nghĩ qua, giống như là ánh trăng rừng rậm các loại... nhưng có vẻ không hợp.”

“Cô cảm thấy không đúng chỗ nào?” Hiểu Dạ một tay chống cằm, cảm thấy rất hứng thú hỏi cô.

“Tôi cũng không rõ, cảm giác giống như...” Như Nguyệt nhíu mày, tay vung lên giữa không trung, cười khổ nói: “Không có cảm giác mạnh mẽ.”

“Vậy à.” Hiểu Dạ khẽ cười, “Không sao, cô từ từ suy nghĩ, dù sao chờ ba người bọn họ sửa lại và trang hoàng xong thì vẫn còn khá nhiều thời gian.”

“Đúng vậy, nhưng chưa có tên cửa hàng thì khó có thể tiến hành.” Cô hé miệng, cười bất đắc dĩ: “Giống như danh thiếp..., bằng hiệu những thứ này cũng chưa thể tiến hành, nghĩ đến đã thấy đau cả đầu.”

“A, đúng rồi.” Hiểu Dạ khuấy nhẹ cốc hồng trà, đề nghị: “Hay nhờ mọi người nghĩ vài cái tên, sau đó có thể tập trung lại chọn ra một cái tên thích hợp.”

“Nếu được như vậy thì quá tốt, nhưng liệu có làm phiền mọi người không?” Cô vừa nói, vừa không nhịn được nhìn về phía nhà mình, vừa đúng lúc Mạc Sâm quay đầu lại, cùng chạm mắt với cô, khóe miệng khẽ nâng, gật đầu với cô một cái.

Như Nguyệt thấy thế, mỉm cười gương mặt ửng hồng, nhưng vẫn cùng anh gật đầu chào hỏi.

“Người khác thì tôi không biết, nhưng Mạc Sâm nhất định sẽ không thấy phiền.”

“Tại sao?” Như Nguyệt trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, có chút mờ mịt.

Hiếu Dạ cầm cốc hồng trà uống một ngụm, nhìn cô mỉm cười: “Cô không phải là bạn gái của anh ấy sao? Nếu anh ấy ngại phiền toái sao lại đưa cô tới đây?”

Hai mắt Ba Như Nguyệt mở lớn, hai giây sau, mới hiểu ý tức của câu nói kia.

Bạn gái? Người nào? Cô sao?

Trời ạ, sao lại có thêm một người nữa hiểu nhầm?

Gương mặt ửng đỏ Như Nguyệt vội vàng mở miệng: “Không phải, cô hiểu lầm, tôi không phải là bạn gái của anh ấy.”

“Không phải?” Hiếu Dạ sững sờ.

“Không phải.” Cô lúng túng vuốt mặt, “Anh ấy chỉ có lòng tốt giúp đỡ tôi thôi, Đào Hoa, ừm, cô ấy không nói cho cô sao?”

“Không có.” Hiếu Dạ mỉm cười xin lỗi nói: “Thật xin lỗi, cô ấy chỉ nói cô là bạn của Mạc Sâm, muốn mở cửa tiệm ở bên cạnh, cô lại ngủ trong phòng Mạc Sâm, cho nên tôi mới...”

Ok, ít nhất cô hiểu được Đào Hoa không phải bà tám nhiều chuyện rồi.

“Anh ấy chỉ nhường phòng cho tôi.” Như Nguyệt vừa buồn cười vừa lúng túng, đành kể lại tình huống của mình cho Hiếu Dạ.

“Hóa ra là như vậy, thật ngại quá.” Phát hiện ra mình hiểu nhầm, Hiếu Dạ cũng thấy lúng túng.

“Không sao... cô đừng để ý, hơn nữa tôi thật sự ngủ trong phòng anh ấy, cô hiểu nhầm cũng là chuyện bình thường.” Cô đỏ mặt xoa tay một cái, muốn Hiếu Dạ chớ để trong lòng.

Hai cô gái vừa quen nhau cùng mỉm cười, Hiếu Dạ uống một ngụm trà, không nhịn được hỏi lại: “Cho nên, cô đã có đối tượng sao?”

Cô nhếch miệng, tự giễu: “Không, tôi vừa mới bị người ta vứt bỏ.”

Hiếu Dạ sững sờ, lẩm bẩm nói: “Xin lỗi.”

“Không sao, tôi mấy ngày nay đã nghĩ thông rồi.” Như Nguyệt lắc đầu, cười cười, nhìn cái thìa nhỏ trong tay nói: “Thật ra tôi và anh ta, chính là vì thấy đã lớn tuổi, mới vội vàng tìm người để gả, cộng thêm anh ta vốn là bạn của tôi, điều kiện cá nhân cũng tốt, đối xử với tôi không tệ, cho nên khi anh ta cầu hôn, tôi đã đồng ý, không hề suy nghĩ xem anh ta và mình có hợp hay không. Nhưng khi tôi phát hiện anh ta yêu người khác thì ngoài việc tức giận và khiếp sợ thì cũng không cảm thấy quá đau lòng, tôi mới phát hiện thì ra mình không phải là yêu anh ta. Thật là buồn cười, sống tới ba mươi tuổi mới phát hiện ra bản thân mình lại sợ cô đơn.”

“Điều kiện của hôn nhân, không nhất định phải có tình yêu.” Thấy hai mắt cô rơm rớm, Hiếu Dạ đưa tay chạm vào tay cô, an ủi: “Con người chính là một động vật quần cư, là người ai cũng sợ cô đơn.”

“Thật có lỗi, có chút đa cảm mà thôi.” Như Nguyệt cầm khăn giấy lau nước mắt, mỉm cười nói: “Trước kia tôi nghĩ rằng mình rất độc lập tự chủ, cảm giác có thể sống một mình, ai ngờ qua hai mươi tám tuổi không hiểu tại sao lại cảm thấy nôn nóng.”

“Mọi việc tùy duyên mà thôi.” Hiếu Dạ mỉm cười trấn an cô: “Ai biết được, nói không chừng bạch mã hoàng tử của cô sẽ ở ngoài đường mà đụng phải cô.”

Tuy cảm thấy khả năng này hoàn toàn không thể xảy ra, Như Nguyệt nghe thế vẫn bật cười.

“Hi vọng là thế.”

Cô nhìn trời xanh biển biếc, trong lòng thầm cầu nguyện.

Thật, hi vọng được như vậy....

Mở cửa hàng không phải là một chuyện đơn giản.

Sau khi xác định những người đàn ông kia có chút tài năng với nghề mộc, còn tiến hành rất thuận lợi, cô vội mượn điện thoại và máy tính của Đào Hoa, liên lạc với các đại lý ở bên ngoài.

Tinh dầu và các sản phẩm từ tinh dầu, bởi vì cô mua với số lượng nhỏ, nên không được chiết khấu bao nhiêu, nhưng cũng không ít người bán hàng rất nhiệt tình, sẵn khoả cho cô giá hữu nghị. Còn một số sản phẩm cô nhờ bạn bè ở nước ngoài gửi về.

Còn xà phòng, thì cô đã tìm được một xưởng sản xuất thủ công trong nước, lúc trước khi xưởng mới thành lập vì chất lượng tốt nên giá thành cao, không tiêu thụ được nhiều, bởi vì cảm thấy tiếc cho nên nhân dịp ra nước ngoài công tác, cô thuận tiện giới thiệu sản phẩm, không ngờ về sau sản phẩm rất được ưa chuộng lượng tiêu thụ tăng gấp bội, từ đó cô và chủ xưởng trở thành bạn tốt, vừa nghe nói cô muốn mở cửa hàng, không nói hai lời gửi hai thùng hàng lớn đến.

Chuyện chọn hoa cỏ hương liệu tương đối phiền toái, cô còn đang phiền não suy nghĩ xem có nên tới phía bắc hay tìm một đại lý ở gần đây hợp ác, ai ngờ, Hiểu Dạ biết được, lôi kéo cô tới một gia đình nông dân chuyên trồng hoa, trong một ngày đã giải quyết được chuyện hoa cỏ.

Ngày hôm sau, Hiểu Dạ còn mang theo hai cô bé tới sân sau giúp cô sửa sang và trồng lại mấy chậu hoa.

Nhìn một lớn một nhỏ đang chăm chú sửa sang chậu hoa, Như Nguyệt có chút cảm động.

Cô gái nhỏ chỉ khoảng sáu tuổi tên là Cảnh Sơ Tĩnh. Cô bé lớn hơn gọi Phong Thanh Lam đã học cấp hai, không biết vì sao, Sơ Tĩnh hình như không thích nói chuyện, phản ứng cũng hơi chậm, nhưng Thanh Lam ở bên cạnh vẫn không để ý, ngược lại thì thoảng nói chuyện còn chỉ cho cô bé cách làm.

Qua thời gian tiếp xúc, cô biết Thanh Lam không phải là con của Cảnh Dã và Hiểu Dạ, là con của bạn thân Cảnh Dã, nhưng ba mẹ cô bé qua đời, cho nên Cảnh Dã và Hiểu Dạ mới nhận nuôi cô bé.

Phong Thanh Lam là cô bé rất hoạt bát thông minh, trưởng thành sớm, lại hết sức độc lập, là chị cả trong đám trẻ con của hai nhà.

Cậu bé Đồ Gia Nam rất nghe lời cô bé, có lúc, cô thấy Thanh Lam giống như chị hai đi đằng trước, dẫn đầu đám nhóc chạy tới chạy lui. Tối tối, cô bé còn đưa bọn nhóc tới làm việc, bởi vì Đào Hoa từng nói, bọn trẻ có vẻ sợ cô bé hơn cả Đào Hoa.

Cô bé này thật rất ngoan ngoãn lại còn có khả năng lãnh đạo——

Nghe thấy tiếng gõ cửa, cô khôi phục tinh thần, nhìn ra phía cửa sau, thấy Mạc Sâm đang đứng cạnh cửa, nở nụ cười “Hi! Các mỹ nữ, ăn cơm.”

Tiểu Lam cởi cái găng tay dính đầy bùn đất, muốn Sơ Tĩnh học theo, “Giỏi lắm, cởi găng tay xuống, chúng ta đi ăn cơm.”

Thanh Lam nói đến lần thứ hai thì Sơ Tĩnh mới chậm rãi bỏ găng tay xuống, để tiểu Lam dẫn vào trong nhà.

Hiểu Dạ cũng đứng lên, mỉm cười nói: “Cô cũng qua luôn đi, đừng vội, ăn cơm trước, chiều sẽ làm nốt.”

“Không sao, mọi người vào trước đi, đợi làm xong chậu hoa này tôi sẽ qua.” Như Nguyệt mỉm cười muốn Hiểu Dạ đi trước.

“Vậy tôi vào trước.” Thấy cô làm cũng sắp xong, Hiểu Dạ cởi găng tay đi vào trong nhà giúp Đào Hoa bưng thức ăn lên.

Thấy Hiểu Dạ đi rồi, cô cúi đầu tiếp tục chăm sóc chậu hoa, sau khi làm xong mới đứng lên hài lòng nhìn những chậu hoa trong sân vườn, rồi cẩn thận đối chậu cho cây hương thảo, kiểm tra lại một lần.

Mười chậu bạc hà, mười bốn chậu hương thảo, sáu chậu hoa oải hương, năm chậu húng quế, ba chậu cừ lý hương, ba chậu bách lý hương, hai chậu cúc, một chậu sả.

Tổng cộng 43 chậu, thành quả cũng không tồi.

Tâm tình vui vẻ, cô duỗi lưng, hít một hơi thật sâu, chớp mũi tràn ngập mùi thơm cây cỏ, đứng lúng cò đang hài lòng tỉnh táo lại muốn đi vào nhà thì phát hiện Mạc Sâm vẫn đứng ở cửa, vẻ mặt thú vị nhìn cô.

Như Nguyệt hơi khựng lại, tranh thủ kéo lại cái v áo vừa này vì duỗi lưng mà bị co lên lộ ra vòng eo nhỏ, ngưỡng ngừng cười, “À, tôi nghĩ anh đã vào rồi.”

“Đào Hoa sợ cô bận rộn lại bỏ bữa, nên muốn tôi đưa cô vào mới được ăn cơm.” Đáy mắt ánh lóe ra nụ cười, đứng cạnh cửa đưa tay làm động tác mời.

“Xin lỗi.” Cô đỏ mặt vén lọn tóc bị rơi xuống ra sau tai, vội đi vào nhà.

“Nói thật, cô quá gầy.” Mạc Sâm đi theo sau cô, nhìn bóng lưng phía sau cô nói.

“Tôi cân nặng rất vừa phải.” Cô đi xuyên qua hành lang, tới phòng bếp, bưng đĩa rau xào, mang đến phòng ăn.

“Trước kia thì đúng, nhưng mấy ngày gần đây cô cả ngày giống như ong mật bận rộn không ngừng nghỉ, sức ăn thì giống như con kiến ——”

“Tôi vẫn ăn bình thường.” Cô nắm chặt cái đĩa, không quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

“Thật sao?”

“Đúng.” Cô trả lời chém đinh chặt sắt.

Đúng cái quỷ!

Cô gần đây gầy ít nhất 4, 5 kí, cô gái này cả ngày bận rộn không nghỉ, gần như không ăn cơm, có lúc ăn thì ăn cũng rất ít.

Nhìn bả vai không tự chủ cứng ngắc phòng vệ, Mạc Sâm không kìm được kích động trong lòng, mở miệng nói: “Mặc kệ người đàn ông kia là ai, cũng không đáng để cho cô phải đau lòng nhiều như thế.”

Như Nguyệt chột dừg bước, cả người cứng đờ tại chỗ, sau đó mới chậm rãi quay đầu nhìn anh, “Tôi không có.”

“Vậy thì ăn nhiều một chút.” Anh cầm cái đĩa, bỏ lại một câu: “Đừng để người ta nghĩ Đào Hoa ngược đãi cô.”

Sắc mặt Như Nguyệt hơi tái, đang muốn tìm lời phản bác, thì anh đã vòng qua cô, đi vào phòng ăn.

Cô cứng đờ đứng im tại chỗ, nhìn chằm chằm bóng lưng anh, có chút tức giận, nhưng lại nghĩ đến có phải mình đã khiến Đào Hoa bận tâm.

Cô biết khẩu vị của mình gần đây không tốt, nhưng cô mỗi lần bận rộn đều như vậy.

Cô không đau lòng vì tên khốn kiếp kia!

Đáng ghét.

Như Nguyệt mím môi, uốn thẳng sống lưng, hít một hơi thật sâu, bê đồ ăn đi vào phòng khách cùng mọi người—— ăn cơm!

Một ngày nọ, bữa trưa và bữa tối cô vùi đầu ăn, sức ăn còn gấp đôi ngày thường, chỉ vì muốn chứng minh cho người nào đó, mình không phải giống như anh nói, thất tình đau lòng cơm nuốt không trôi.

Quá gầy!

Một mỗi cả ngày, buổi tối sau khi tắm xong, Như Nguyệt mặc quần áo lót, đứng trước gương to, xoay trái xoay phải nhìn mình trong gương.

Cô đâu có gầy!

Cô cảm thấy mình cũng không kém Đào Hoa bao nhiêu? Hiểu Dạ còn gầy hơn cô!

Cô vừa đi mượn cân của Đào Hoa kiểm tra, mấy ngày gần đây cô sụt 3kg, cô không tin người đàn ông kia chỉ mới liếc mắt qua đã nhìn ra được.

Véo miếng thịt ở bên hông, Như Nguyệt hé mắt tự ám thị.

Nhìn, eo cô còn có thịt, chỉ là bộ ngực so với Đào Hoa thì hơi nhỏ một chút, nhìn mới có vẻ hơi gầy có được hay không?

Bộ ngực nhỏ không phải là do cô muốn.

Ngực lớn giống như Đào Hoa có gì đặc biệt chứ?

Vốn tự nhận là bộ ngực của mình còn vừa vặn, Như Nguyệt cau mày, chẳng biết tại sao, giờ phút này càng nhìn càng cảm thấy chưa đủ đầy đặn.

Kì quái, cô thật sự rất gầy sao? Sẽ không phải gầy chỗ khác, mà chính là ngực chứ?

Cô giơ tay, xoay người nhìn, đổi mấy tư thế, sau đó không hài lòng cúi người, đặt tay lên áo lót chỉnh lại một lần, rất nỗ lực đẩy cái phần thịt kia ra phía trước, cô gắng nâng cao bộ ngực.

Cốc cốc——

Nghe tiếng gõ cửa, Như Nguyệt đang cong người bỗng cứng đờ, tay vẫn đặt ở trên áo lót giữ hai bầu ngực, tiếng gõ cửa vẫn vang lên, cô kinh hoàng, chưa kịp mở miệng hỏi, nghe thấy giọng Mạc Sâm từ ngoài cửa truyền đến.

“Tôi có thể vào không?”

Cái gì? Đi vào?

Cô đang mặc đồ lót!

“Không thể!”

Trời ạ, cô đang nói gì? Đây là phòng anh! Tất cả đồ vật trong phòng là của anh, tu hú chiếm tổ chim khách cũng không phải như vậy.

Cô thầm mắng một tiếng, nháy mắt sửa lời: “Không phải... Tôi nói.... Chờ một chút.... Đúng, chờ một chút! Chờ tôi một lát!” Như Nguyệt hốt hoảng đứng thẳng người, vội vàng xoay người mặc chiếc áo ngủ ở trên giường vào.

Ai có thể ngờ, bởi vì quá khẩn trương, lại thêm cái áo kia quá cũ rồi, cô mới mặc được một nửa, lại không cẩn thận làm đứt hai cái nút áo.

Mất thấy nút áo bắn thẳng ra ngoài, cô không nhận được chữ một câu.

“Oh, shit!”

“Cái gì?”

Nghe giọng nói nghi ngờ của anh, cô càng hốt hoảng quay người lại kêu to: “Không có, tôi sắp xong rồi, chờ một chút!”

Trời ạ, mất hai cái nút áo, rãnh ngực của cô hoàn toàn lộ ra rồi!

Nghĩ đến tình hình tai nạn nghiêm trọng, cô vội vã quỳ xuống đất lục lọi va li, muốn tìm kim băng, vừa tìm vừa kêu: “Chờ, đợi tôi thêm một chút!”

Cô nhớ rõ có để rồi dự bị những lúc khẩn cấp trong va li.

“Cô vẫn ổn chứ?”

Không ổn!

“Rất tốt, chờ một chút là sẽ tốt.” Cô trong ngoài bất nhất, vừa kêu vừa buông tha không tìm va li nữa, vội mở ngăn kéo bàn sách của anh, muốn tìm bất cứ thứ gì có thể kẹp lại được áo.

Ai ngờ, vừa mở ngăn kéo ra cô hoàn toàn sững sờ.

Trống không!

Lúc trước vì tôn trọng anh, mặc dù ở phòng anh nhưng cô chưa bao giờ mở ngăn kéo hay tủ quần áo, hôm nay bất đắc dĩ mới chạm vào ai ngờ lại trống không!

“Như Nguyệt?”

Đáng ghét, mặc kệ!

“Đến đây!” Cô cần rằng một cái, đóng ngăn kéo, dứt khoát trực tiếp nắm chặt cái áo ngủ chạy đi mở cửa.

Vừa kéo cửa ra, cô đỏ mặt, nắm chặt cổ áo, ngẩng đầu nhìn anh, thở gấp hỏi: “Có... chuyện gì?”

Nhìn dáng vẻ nhếch nhác của cô, Mạc Sâm sững sờ, dừng lại hai giây mới ho lên hai tiếng, khẽ cúi người tiến lên phía trước, khàn giọng mở miệng nhắc nhở: “Cô quên quần.”

Quần?

Môi hồng khê mở, hai mắt mở lớn, nhìn anh chằm chằm.

“Quần gì?” Cô không nhớ hôm nay mình có phơi quần bên ngoài.

Khóe miệng anh khẽ nhếch, rũ mắt xuống, nhìn đôi chân thon dài của cô, nín cười nhẹ giọng: “Quần đó.”

Như Nguyệt theo tầm mắt của anh nhìn xuống, chợt ngừng thở.

Một giây sau, cô xấu hổ lùi về phía sau, phanh một tiếng đóng cửa lại!

Ôi, trời ơi! Ôi, trời ơi! Ôi, trời ơi! Ôi, trời ơi! Ôi, trời ơi ——

Cô không thể tin được!

Ba Như Nguyệt dựa lưng vào cửa, trái tim đập thành thịch, cô một tay nắm chặt áo, một tay để trên cửa, cúi đầu nhìn phía dưới chỉ mặc mỗi chiếc quần lót, hai mắt mở lớn, chỉ muốn tìm một cái hố để chui vào.

Khoan đã, mặc quần rồi hãy nói!

Cô xông lên phía trước, vừa xấu hổ vừa cáu vội vàng mặc chiếc quần ngủ trên giường.

Ông trời, cô làm sao lại có thể như vậy?!

Mặc xong quần, cô đứng ở cạnh giường nhìn chằm chằm vào cánh cửa, mấy lần muốn đi tới rồi lại vòng về, chính là không có dũng khí mở cửa đối mặt với anh.

Đáng ghét, cô thật sự muốn trốn luôn trong chăn....

Như Nguyệt đi vòng vòng, lại dậm chân gãi đầu, chán nản rên rĩ.

Cốc cốc cốc——

Cô sợ hết hồn, xoay người nhìn về phía cửa.

“Trời, đáng ghét, chết tiệt....” Cô lảo lảo, biết nếu tiếp tục như vậy sẽ không được, không thể để cho anh đứng ngoài chờ mãi, chẳng may Hải Dương và Đào Hoa bắt gặp, thì cô càng thêm xấu hổ.

Hít sâu, hít sâu——

Được rồi, Ba Như Nguyệt, bây giờ đi mở cửa hỏi anh ta xem rốt cuộc là có cái chuyện đáng chết gì.

Cô nhủ thầm, sau đó lấy hết dũng khí tiến lên, trong phút cuối cùng một lần nữa cố gắng sắp xếp lại ngôn ngữ ở trong đầu.

Chờ một chút, chờ một chút, đến trước gương kiểm tra lại lần cuối!

Cô chạy tới trước gương, nhìn trước nhìn sau, vuốt vuốt áo ngủ, xác định không có cái gì bất thường, mới nắm chặt áo, cần chặt rằng đi ra mở cửa.

Anh tất nhiên quần áo chỉnh tề đang đứng ngoài cửa.

Mái tóc vàng hơi vênh, một vài lọn tóc rủ xuống trán, nhìn rất đẹp trai có thể so sánh với Bradley Peter.

Đáng ghét.

May mắn cho cô là ít nhất gương mặt anh không lộ ra vẻ buồn cười, nhìn hết sức tự nhiên.

“Khụ, ừm, chào, có chuyện gì không?” Cô cầm chặt tay nắm cửa, một tay kia túm chặt cổ áo, nhiệt độ không ngừng tăng, lúc này cô biết rõ gương mặt mình nhất định đã đỏ bừng.

“Cái này.” Anh cầm đèn bàn trong túi đưa ra. “Tôi đã sửa xong.”

“Thật?” Cô vừa thấy chiếc đèn, hai mắt sáng rực lên, muốn đưa tay cầm lấy nhưng lại nhớ tới áo ngủ bị đứt hai cúc nên vội vàng túm lại cổ áo.

“Cái đó...” Cô đỏ mặt có chút khó xử.

“Tôi có thể đi vào cầm thử giúp cô được không?” Mạc Sâm nhìn cũng hiểu được nút áo của cô bị đứt, môi mỏng giương nhẹ, anh mở miệng xóa đi sự ngượng ngùng cho cô.

“Tất nhiên.” Cô thở phào nhẹ nhõm, lập tức lùi lại, cho anh vào cửa.

Mạc Sâm cầm đèn đặt lên bàn, cúi người cầm điện, nói: “Bởi vì nước sơn bên ngoài bị bong, cho nên tôi đã sửa lại, cô xem có vấn đề gì không?”

Như Nguyệt bước lên, nhìn cái đèn ở trước bàn.

Lần đầu tiên, bóng đèn màu trắng ở phía trên sáng lên; lần thứ hai, ánh đèn vàng ở bên dưới gương cũng sáng, chiếu lên một bức ảnh có chút phai màu, bức ảnh có hai vợ chồng và một bé gái nhỏ, có cả một con chó.

Bé gái ôm con chó, cười rạng rỡ.

Cô nhìn ảnh gia đình, ngực nặng trĩu, không tự chủ đưa tay vuốt ve hình ba mẹ và con chó.

“Đây là cha mẹ cô?”

“Ừ.” Cô gật đầu nhẹ giọng nói: “Tôi gần như đã quên hình dáng của ba mẹ rồi...”

“Đèn này đặc biệt là làm cho cô?”

Lúc sửa đèn anh phát hiện cái đèn này là được đặt làm, kính ảo thuật không giống như bình thường, ảnh chụp bên trong cũng vậy, là cố ý làm.

“Đây là quà sinh nhật năm tôi tám tuổi.” Như Nguyệt mở miệng, chạm nhẹ vào con chó, “Nó gọi là An An, sau khi ba mẹ li hôn, tôi đi theo mẹ, An An đi theo ba, sau đó ba gặp tai nạn xe cộ...”

Hốc mắt chợt đỏ, cổ họng nghẹn ngào, cô nghẹn lời.

Nhìn cô, anh biết chính mình nên mở miệng an ủi, nhưng lại không biết nên nói gì, cuối cùng, chỉ có thể trầm mặc.

Như Nguyệt hít sâu một hơi, cổ băng bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn anh, cảm kích mở miệng: “Cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo.” Anh sờ sờ cái giá đèn cong cong, khoe miệng khẽ cong, “Chẳng qua dây điện quá cũ không tiếp xúc nên tôi mới đổi một cái mới.”

“Chiếc đèn này rất quan trọng với tôi.” Như Nguyệt nói thật lòng, “Sau khi ba mẹ li hôn, mẹ tôi tức giận đốt toàn bộ ảnh chụp gia đình, bức ảnh trong đèn là tấm cuối cùng. Sau khi ba qua đời, mẹ tôi bị đả kích thật lớn, bà không thể khôi phục lại như cũ, tôi vì chăm sóc bà, nên cũng dần quên đi chuyện chiếc đèn.”

“Cô rất nhớ ba mẹ?”

“Đúng.” Hốc mắt ửng hồng, cô mỉm cười: “Ba mẹ tôi không giống tôi, ba mẹ rất nhiệt tình, nhưng đôi lúc hơi kì quái. Lúc thì rất ngọt ngào, lúc thì giận dữ, lần cãi nhau đó là lần nghiêm trọng nhất, ba mẹ ở riêng gần một năm, không ngờ kết thúc lại như vậy, ba lúc đưa tới bệnh viện đã bị hôn mê, còn mẹ cũng không thể nào quên được ba.”

Anh rất tốt, giao tình với bạn bè càng tốt hơn khiến người ta hâm mộ, nhưng không hiểu vì sao, mặc dù khi ở cạnh bạn tốt anh luôn mỉm cười, nhưng không ai chú ý tới thì anh lại yên lặng đứng ở một bên, nhìn mọi người nói chuyện phiếm, giống như là một người đứng xem, thỉnh thoảng mới tham dự vào.

Có mấy lần Đào Hoa nhắc đến việc Mạc Sâm tới đây nghỉ phép, cô rất tò mò, không hiểu anh làm gì, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều.

Không biết có phải vì công việc hay không, mà anh đôi lúc lại toát ra vẻ xa cách khó gần.

Những ngày bận rộn trôi qua rất nhanh, cô gần như không có thời gian suy nghĩ tới chuyện khác.

Tuần đầu tiên, bọn họ đã sửa sang ngôi nhà; tuần thứ hai, sàn gỗ cũng làm xong.

Điều ngoài ý muốn đó là cô định tìm người tạo một trang web, thì Đào Hoa lại nói, chuyện lập trang web giao cho Hải Dương là được.

Chưa đầy ba ngày, người đàn ông khôi ngô cao lớn, mảnh mai đã thiết kế xong trang web, trừ việc chưa có sản phẩm thì trình tự mua và thanh toán sản phẩm cũng đã giải quyết xong. Hơn nữa còn hướng dẫn cô làm sao có thể đưa sản phẩm lên.

“Có vấn đề gì, cô có thể tới hỏi tôi.” Hải Dương nói.

Cô nhìn người đàn ông cao lớn này, biết anh ta nói thật, không phải chỉ tùy tiện nói chút lời khách sáo mà thôi.

“Cám ơn!” Cô mỉm cười.

Hải Dương gật đầu, trở về.

Như Nguyệt ngồi trên sàn, hai ngày nay cô đã đặt một số sản phẩm, tiếp theo chỉ cần trưng bày hàng, rồi chạy đi xin giấy phép, là có thể mở cửa hàng.

Căn phòng trên lầu, ba người đàn ông này đã giúp cô trang hoàng xong, ngay cả đồ dùng cũng chuẩn bị, chỉ cần chuyển vào mà thôi.

Cô ngả người chống tay về phía sau, nhìn trần nhà, hít một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra.

Về sau, nơi này chính là cửa hàng của cô, nhà của cô.

Nhà!

Đúng vậy! Cảm thấy rất thực tế.

Cô nằm xuống sàn nhà, nhắm mắt lại, hai tay đan trước ngực.

Mặc dù còn nhiều lo lắng, nhưng ít ra, cũng là khởi đầu mới.

Mùi hương thảo nhàn nhạt bay bay trong không khí, tiếng chim hót riu rít ngoài phòng, ánh mặt trời len qua khung cửa sổ, chiếu xuống sàn gỗ, để cho cô cảm nhận được sự ấm áp.

“Hi!”

Cô mở mắt ra, thấy Mạc Sâm, ngạc nhiên hỏi, “Tôi không nghe thấy tiếng bước chân anh đi vào.”

“Tôi có bước chân của mèo.” Anh đặt thùng hàng xuống đất, ngồi xếp bằng bên cạnh cô.

“Không buồn cười.” Như Nguyệt vẫn nằm trên sàn nhà, cau mày nghiêng đầu nhìn anh, “Anh luôn bắt được tôi lúc tôi xấu hổ nhất.”

“Xin lỗi.” Anh nâng khóe miệng.

Nhìn xem người đàn ông này tuyệt đối không có thành ý xin lỗi.

“Thôi, dù sao tôi cũng bắt đầu quen.” Cô ngồi dậy, bắt đắc dĩ cầu nhàu, vừa đưa tay kiểm tra hàng hóa. Bởi vì cửa hàng Đào Hoa lúc nào cũng có người, cho nên sau khi Đào Hoa đồng ý, liền đổi địa chỉ đưa hàng là nhà Đào Hoa. Mấy ngày nay hàng liên tục gửi đến, cổ một ít cô vẫn đặt nhờ ở nhà bọn họ.

“Vừa nãy cô làm gì?”

“Suy tư.”

“Ví dụ?”

“Tên cửa hàng.”

“Cô quyết định chưa?”

“Bí mật.” Cô dừng lại động tác kiểm tra hàng, ngẩng đầu nhìn anh nói.

Anh hơi ngạc nhiên nhũn mày.

Nhìn dáng vẻ của anh, cô khẽ cười một tiếng, mở miệng giải thích, “Không phải là không nói bí mật cho anh, mà tên cửa hàng là ‘Bí Mật’.”

“Tại sao?” Anh bình tĩnh, rồi lại không nhịn được tò mò.

Mấy ngày nay mọi người đều giúp cô tìm tên, bọn nhỏ cũng vậy, không hiểu vì sao cô lại chọn cái này?

“Tiểu Lam ban đầu đặt tên là ‘Vườn hoa bí mật’, tôi cảm thấy cũng được, cộng thêm chỗ này giống như là trụ sở bí mật hồi nhỏ của tôi, hơn nữa tôi hi vọng những người tới đây, cũng có thể tạm thời thoát khỏi áp lực cuộc sống, lấy lại hơi sức, có thể coi chỗ này như là trụ sở bí mật trú ẩn khỏi phiền muộn, giúp bản thân tỉnh táo. Nhưng tên ‘Vườn hoa bí mật’ nhiều người sử dụng nên tôi mới nghĩ trực tiếp đặt là ‘Bí mật’.”

Cô mỉm cười chỉ vào căn phòng trước mặt nói: “Ngoài sân trừ bày mấy chậu hoa, còn có thể chuyển cây bàng ra chỗ khác, tôi đã hỏi Hải Dương rồi, anh ấy nói có thể giúp tôi. Trong phòng bên phải tôi muốn bày tủ sách và bàn ghế, có sách và tạp chí, để khách mua có thể ngồi xem. Bên trái sẽ trồng mấy cây hương thảo nhỏ, trà hoa, xà phòng, và các sản phẩm khác.

“Có vẻ khá tốt.” Nghe cô miêu tả, anh gần như có thể nhìn thấy cửa hàng sau khi làm xong.

“Hi vọng là như vậy.” Như Nguyệt đứng dậy, vui vẻ đi đến bên cạnh, vuốt ve hoa văn của gỗ, mỉm cười quay đầu nhìn anh: “Mấy anh làm thật đẹp, lúc đầu tôi còn có chút lo lắng đấy.”

“Tại sao?” Anh hơi ngạc nhiên.

“Bởi vì cảm giác không đúng.” Cô nghiêng đầu quan sát anh, “Nói anh là thợ mộc, tôi lại cảm thấy anh giống như nhạc sĩ chơi đàn piano, mặc thêm tây trang thì càng giống.”

“Piano?” Anh nghe thế cười ha ha, “Người đàn piano không phải là tôi, là Hải Dương.”

“Cái gì? Tiếng đàn đó là của Hải Dương sao?” Cô kinh ngạc kêu lên, “Tôi còn tưởng là Đào Hoa.”

“Cái này gọi là không thể nhìn bề ngoài.”

“Không thể nào?” Như Nguyệt kinh ngạc bật cười, “Thật sự là anh ấy đàn sao?”

“100%.” Mạc Sâm mỉm cười đứng dậy, “Tôi lần đầu tiên nghe được cũng giật mình, lúc ấy hiện trường toàn bộ im lặng, mấy phút đồng hồ sau không ai nói chuyện, tất cả đều bị dọa sợ. Suy nghĩ xem một người đàn ông to cao, kết quả lại có đàn ra những giai điệu du dương nhẹ nhàng, thật khiến người ta kinh hãi.”

Mạc Sâm nói khiến cô bật cười, lắc đầu thở dài: “Không nhìn ra, Hải Dương đúng là lợi hại, biết đàn, máy vi tính, làm mộc, còn có gì anh ấy không biết làm?”

“Có a.” Anh nhin cười, vẻ mặt thành thật nhìn cô nói: “Nấu cơm.”

“Hả?” Cô ngẩn người.

Mạc Sâm gật đầu một cái hai tay ôm ngực nói: “Nếu không cô nghĩ tại sao cậu ta lại nghe lời Đào Hoa đến vậy?”

“Bởi vì cô ấy biết nấu cơm?” Cô sững sốt hỏi lại.

“Tất nhiên, cô chưa từng nghe bắt được tâm của đàn ông, trước tiên phải bắt dạ dày anh ta sao?”

“Thế này thì thả, khó trách không ai thèm lấy tôi, tôi không biết nấu cơm.” Cô mắt cũng không chớp mím cười đùa giỡn.

Không ngờ, anh lại nhe răng cười một cái, nhíu mày trả lời.

“Không sao, tôi sẽ.”

Có ý gì?

Buổi tối hôm đó, Ba Như Nguyệt lần qua lộn lại trên giường mới, trong đầu đều là câu nói của anh khi sáng.

“Không sao, tôi sẽ.”

Ý anh ta là sẽ không để ý việc con gái không biết nấu cơm, hay là có ý với cô?

Không thể nào?

Cô lại lật người, nhìn ánh sao lóe sáng ngoài cửa sổ, giống như đang lén nháy mắt với mình.

Nghĩ quá nhiều, nghĩ quá nhiều.

Người ta chỉ đối xử với cô như bạn bè bình thường, anh đối xử rất tốt với bạn của mình.

Trên thực tế, tình cảm của anh với bạn mình thật khiến người khác hâm mộ.

Bọn họ không giống những gia đình bình thường, trừ Sơ Tĩnh mấy đứa bé khác đều là nhận nuôi. Cuộc sống của bọn họ cũng không phải là không có vấn đề, trên thực tế, vấn đề chính là mấy đứa nhóc, khiến người lớn hoàn toàn mệt mỏi.

Cậu bé lớn nhất lại im như cái hũ nút, lão nhị thì hay đánh nhau với người khác, lão tam nhút nhát, hơn nữa lại vì là người nước ngoài nên lúc đi học thường phát sinh nhiều vấn đề, Đào Hoa và Hải Dương cứ ba ngày hai bữa lại bị giáo viên gọi tới trường học nhận người.

Hai cô bé thì, Sơ Tĩnh lại không chịu nói, mặc dù tiểu Lam cá tính độc lập nhưng lại hay kích động, thường cuốn vào tranh chấp của bọn nhóc, mỗi lần gây chuyện, cô bé sẽ cùng bọn họ đánh nhau sau đó mang bộ mặt sưng vù trở về, rồi tiếp đến Cảnh Dã và Hiểu Dạ bị giáo viên gọi đến trường học xin lỗi.

Mặc dù bọn họ không phải là những gia đình hoàn mĩ ngọt ngào, nhưng khi Hiểu Dạ có chuyện, Đào Hoa nhất định không nói hai lời chăm sóc bọn nhỏ, Đào Hoa có việc, Hiểu Dạ cũng vậy, không hề từ chối.

Những người đàn ông đã quen nhau từ lâu, họ không hề phân biệt đối xử với mấy đứa nhỏ, cô từng thấy Cảnh Dã đưa mấy đứa nhỏ đi chơi bóng rổ, hay Hải Dương dạy hai cô bé sử dụng máy tính.

Khi có chuyện, năm người lớn cùng năm đứa nhỏ cùng tụ tập ở phòng ăn, thảo luận.

Mạc Sâm mặc dù không thuộc về bất cứ gia đình nào, nhưng cả hai nhà đều coi anh như người nhà mình, đối với hai người đàn ông anh chính là huynh đệ tốt, đối với hai người phụ nữ anh giống như anh trai, còn đối với mấy đứa nhỏ, anh chính là chú Mạc Sâm luôn luôn giúp đỡ chúng giải quyết vấn đề rắc rối.

Thật ra... cô rất hâm mộ anh....

Lật đi lật lại trên giường, nhìn bức hình gia đình trong chiếc đèn bàn, nhìn cô gái nhỏ vui vẻ rạng rỡ, không hiểu sao một luồng khí nóng xông lên hốc mắt.

Rõ ràng thoát khỏi cuộc sống ăn nhờ ở đậu, nhưng sao cô lại cảm thấy rất cô đơn.

Buổi chiều lúc giúp cô cầm hành lí, Hiểu Dạ và Đào Hoa còn làm tiệc chúc mừng cho cô, nhưng sau khi bọn họ rời đi, niềm vui, sung sướng cũng nhanh chóng tan biến, cả ngôi nhà, chỉ còn lại có một mình cô.

Cô đóng cửa, tắt đèn, một mình vào phòng tắm, một mình lên giường ngủ.

Căn phòng to như vậy, vắng lạnh khác thường.

Không có cảm giác ấm áp, chỉ có sự yên tĩnh tràn ngập trong không khí.

Cô thật thật... rất hâm mộ anh.....

Bởi vì, anh không ở đây nhưng ít ra, anh biết bất cứ lúc nào, trên thế giới này có một nơi, là nơi anh có thể thoải mái trở về, nơi đó vĩnh viễn thuộc về anh.

Cô rúc trong chăn, hai mắt nhắm nghiền, không muốn nhìn bức ảnh gia đình hạnh phúc trước kia của mình, nhưng nước mắt cứ vẫn trào ra.

Đáng ghét....

Sáng sớm, cô tới cơ quan hành chính làm thủ tục, gọi điện thoại cho các thương gia ở nước ngoài rồi trở về cửa hàng, bày sản phẩm.

Hôm nay không phải ngày nghỉ, bọn nhóc đi học, Hải Dương có việc đi ra ngoài, Đào Hoa trông cửa hàng, Hiếu Dạ và Cảnh Dạ đưa Sơ Tình bị cảm sốt khám bác sĩ, chỉ có Mạc Sâm là rảnh rỗi, cho nên khi anh xuất hiện, cô cũng rất tự nhiên đưa người tự chui đầu vào lưới này sử dụng tận lực, chuyện có thể dùng, đó là nhờ anh bê chậu hoa, sau đó lại nhờ anh bày sản phẩm.

“Cái gói hàng này đặt chỗ nào?”

“Chỗ này.” Cô quay đầu liếc mắt, đưa ngón tay ra chỉ cho anh. “Đừng đặt lên những thứ đó, cần cẩn thận, mỗi một chai hàng mẫu đều rất tốt.”

Mạc Sâm ôm cái thùng gỗ đi tới, đứng cạnh cô, giúp cô sắp đồ vào tủ kính, nói chuyện: “Những đồ vật này thật là nhiều.”

Cô cầm một cái trên tay mỉm cười nói: “Anh đừng xem thường nó nhỏ, những chất lỏng trong các bình nhỏ này, đều là tinh hoa trong tinh hoa. Cần 100 kg hương thảo mới có thể chiết xuất ra 3kg tinh dầu, cây đàn hương phải sống ba mươi năm hơn nữa phải cao hơn 30 thước mới có thể chặt xuống làm tinh dầu. Tinh dầu hoa hồng thì còn ghê hơn, cần 5000 kg cánh hoa hồng mới có thể cất được 1kg tinh dầu.”

5000 so với một?

Anh ngạc nhiên nhú mày, giơ tay nhìn chai tinh dầu, “Cái này dung lượng bao nhiêu?”

“10ml.” Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của anh, cô cười bổ sung: “Đây là chai dung lượng lớn, một chai 6000.”

Anh sững sờ kinh ngạc nhìn cô, “Tiền nhậ?”

Cô buột miệng cười, lắc đầu, “Không, tiền đài loan.”

“Cô nói đùa.”

“Không có,” Cô nhìn anh nói: “Cũng hơi đắt, nhưng những này đều sử dụng phương pháp hóa học, tôi lại thích sản phẩm hữu cơ, mà sử dụng phương pháp chiết xuất khác, tuy ít nhưng rất quý, tốt cho cơ thể. Thật ra không phải tất cả các loại tinh dầu đều quý như vậy, chỉ là bình vừa rồi chính là cánh hoa hồng Bun ga ri, chế tạo tinh dầu hoa hồng, tinh dầu hoa hồng này là loại cao cấp nhất, cho nên rất quý, tôi phải dựa vào quan hệ mới có thể lấy được giá này.”

“Có nói nó vốn rất quý?”

“Ừ” Cô gật đầu, nhận chai tinh dầu, “ Trong tất cả các sản phẩm, tôi thích nhập khẩu từ Bun ga ri, nơi đó là vương quốc của hoa hồng, là nơi sản xuất tinh dầu đỉnh cao trên thế giới. Nhưng các loại tinh dầu khác không quá đắt như hoa hồng còn có oải hương, bạc hà, cam quýt, vì sản lượng nhiều nên chỉ cần mấy trăm đồng cũng có thể mua được.”

“Giá tiền tinh dầu sẽ phụ thuộc vào nơi sản xuất đến phương pháp điều chế nên sẽ có sự khác biệt.” Cô cầm một chai tinh dầu lên giải thích, “Anh xem, cùng là tinh dầu hoa hồng như tinh dầu hoa hồng Bun ga ri bởi vì chúng cất cần thận có chọn lựa cho nên cánh hoa hồng bun ga ri sau khi cất dưới nhiệt độ 20 độ sẽ tự động ngưng lại không thể nhỏ giọt, nếu dùng phương pháp hóa học, tinh dầu hoa hồng sẽ không đọng lại.”

“Không nhỏ giọt được?” Anh nhú mày, “Vậy còn có thể dùng sao?”

“Tất nhiên là được, chỉ cần dùng tay ma sát là được, chất lượng không thay đổi.” Cô cười nói: “Tinh dầu tốt, liệu pháp hương thơm đối với da mặt cũng tốt, bởi vì dùng trên cơ thể cho nên xông hay mát xa đều có ích.”

“Thật không nhìn ra.” Anh cúi đầu nhìn đồng chai chai lọ lọ trong rương hàng, lại liếc cô một cái, cười như không cười nói: “Chẳng trách bình thường tôi lại ngửi được mùi thơm hoa cỏ trên người cô.”

Mặt Như Nguyệt đỏ hồng, vội vàng cúi đầu sửa lại mấy chai tinh dầu, sau đó nói: “Vì tôi bán sản phẩm cho nên phải dùng thử, nếu không làm sao bán cho khách.”

Anh cười cười giúp cô bày sản phẩm, một lúc sau không nhịn được lại hỏi: “Cô đối với mấy loại này hiểu rõ như vậy, có từng học qua sao?”

“Không có.” Cô ngừng một chút, lắc đầu, vừa cất tinh dầu vừa nói: “Không đúng, có thể nói là có. Thật ra trước đây tôi cái gì cũng không biết, vì tiếng Anh không tệ lắm cho nên cùng tiền bối ra nước ngoài bàn công việc, lúc đầu bị giáo huấn rất nhiều, nhưng sau đó lại gặp rất nhiều người kiên nhẫn, dạy tôi nhiều thứ, những kinh nghiệm này có thể coi như là học đi.”

Cô nói xong bật cười, ngẩng đầu nói: “Nói đến đây, tôi lần đầu tiên ra khỏi nước còn tưởng rằng Bun ga ri là ở Bắc Phi đây.”

“Không thể nào?” Mạc Sâm vừa nghe, bật cười.

“Thật, lúc tôi ở trên máy bay còn hỏi tiền bối, không phải muốn đi Châu Phi sao? Tại sao lại nhiều người da trắng vậy, khiến tiền bối cười nhạo thật lâu. Sau đó mới nói cho tôi biết, Bungari ở Châu Âu.”

“Còn thừa lại để đâu?” Anh hỏi cô lại không thấy người.

“Để thùng gỗ sau cái bàn.”

Anh theo tiếng nói ngẩng đầu, mới phát hiện cô chẳng biết từ khi nào đã bê một chậu hương thảo treo lên bậc thang, lúc trả lời anh còn đưa tay chỉ cho anh nhìn.

“Ở bên đó, thấy không? Oa aa——” Cô vừa xoay người lập tức mất thăng bằng, vội đưa tay tóm vào cạnh tủ, nhưng lại không kịp.

Mắt thấy cả người cô rơi xuống, anh nhanh chóng đặt tinh dầu xuống, xông tới, trong giây phút cuối cùng đón được cô, nhưng cả người anh cũng mất trọng tâm bị cô đè ngã trên mặt đất.

Như Nguyệt thổ hồng hèn còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã nghe anh hỏi.

“Cô không sao chứ?”

“Không... không sao...” Cô nằm trên người anh, tim đập thật nhanh, vịn vai anh, nói lắp.

“Có đau chỗ nào không?”

“Không có... không có...” Trong lòng vẫn còn sợ hãi cô ngẩng đầu, run giọng mở miệng, “Chắc không sao...”

“Rất tốt.” Anh cầm gương mặt nhỏ nhắn của cô, dùng sức hôn xuống.

A A A A này!

Anh đang làm cái gì?

Hai mắt Như Nguyệt mở lớn, mắt của anh đang gần sát mặt cô, môi lưỡi ầm ập cùng nhau dây dưa.

Cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã kết thúc nụ hôn, hung dữ mắng: “Đáng chết, bị em dọa sợ!”

Cô trừng mắt nhìn, môi hồng khê mở, cả người nóng bừng.

“Ừm... Xin lỗi...” Mặt đỏ tới mang tai, cô từ trên người anh bò dậy, vén sợi tóc bay toán loạn ra sau tai: “Tôi...à... không phải cố ý...”

Anh ngồi dậy, định nói thêm nhưng khi nhìn thấy mặt cô đỏ bừng, lại kiềm chế, sau đó hít sâu vài cái, cố nén cơn tức giận, mới nói: “Lần sau nếu cô muốn lấy cái gì để ở trên cao, gọi tôi là được.”

Hả? Gọi anh?

Như Nguyệt nhú mày, liếc trộm người đàn ông dường như còn chưa hết tức giận ở bên cạnh, không nhịn được mở miệng: “Gọi anh? Tại sao? Anh không phải 24h đều ở đây.”

Mạc Sâm cứng đờ, chưa kịp mở miệng, cửa chính đột nhiên bị người kéo ra.

“Như Nguyệt?”

Cô nghe tiếng mặt tối sầm, quay đầu, quả nhiên nhìn thấy tên khốn kiếp mà cả đời này cô không muốn gặp lại.

“Làm sao anh biết chỗ này?” Cô mặt lạnh, chậm rãi đứng lên.

“Chú Bang cho địa chỉ.” Anh ta liếc nhìn Mạc Sâm vẫn đang ngồi dưới đất, ho nhẹ một tiếng, nhìn cô nói: “Chúng ta có thể nói chuyện riêng một chút không?”

“Tôi không biết còn có cái gì tốt để nói.”

Hắn có chút lúng túng, thấy người đàn ông đẹp trai tóc vàng đứng lên, không khỏi đề phòng nhìn anh ta một cái, bước lại gần nhỏ giọng nói: “Như Nguyệt, làm ơn.”

Cô mím môi, trong nháy mắt thật sự muốn đuổi anh ta ra ngoài, nhưng lại không muốn cãi nhau với tên khốn kiếp này trước mặt Mạc Sâm, cô hít sâu một hơi, “Chúng ta ra ngoài nói.”

Nói xong, cô quay đầu nói với Mạc Sâm: “Xin lỗi, tôi ra ngoài một chút.”

“Cô chắc chắn chứ?” Hai tay anh nhét trong túi quần, nhìn thẳng vào cô xác nhận.

“Ừ.” Cô gạt đầu, cầm áo khoác mặc vào, sau đó đi với anh ta ra ngoài.

Mạc Sâm đứng yên tại chỗ, nhìn cô và người đàn ông kia đứng ở trong sân.

Bên ngoài gió biển rất lớn, thổi bay mái tóc đen dài của cô.

Nhìn thái độ của cô, anh dùng đầu gối nghĩ cũng biết người này nhất định là vị hôn phu của cô.

Anh ta so với trong hình thì thấp bé hơn rất nhiều, sau khi đi ra ngoài, anh ta nhìn cô liên tục nói không hề dừng lại.

Cô thì từ đầu tới cuối lạnh lùng, thỉnh thoảng mới đáp lại một câu.

Nhưng anh nhìn ra được, thái độ của cô dần dần dao động, cô gần như căng thẳng, sống lưng cũng không còn thẳng, hình như có vẻ mất kiên nhẫn.

Mạc Sâm vẽ mặt bình thản nhìn bọn họ, có chút phiền não.

Ngày thứ hai sau khi cô xuất hiện, anh đã điều tra triệt để gia cảnh người đàn ông kia, anh ta tên Lâm Gia hùng, trước kia cũng yêu vài người, nhưng sau khi gặp cấp trên của cô, mới xác định mình đồng tình luyến ái, bởi vì không dám để cha mẹ biết, cộng thêm trưởng bối liên tục bức hôn, vừa đúng lúc quen Như Nguyệt, mới cầu hôn với cô.

Nói đi nói lại, người đàn ông này không chừng là song tính luyến, muốn một hòn đá hạ hai con chim, muốn ăn sạch hai bên, nên mới chạy đến tìm cô.

Cô thiện lương lại dũng cảm, không ngờ gặp phải tên đàn ông đàn độn!

Thấy hắn ta đưa tay sờ nhẹ mặt cô, hai tay Mạc Sâm không tự chủ được nắm chặt thành quyền.

Trời đánh!

Anh không thể tin được cô lại dễ dàng tha thứ cho tên hèn yếu này, nhưng rõ ràng cô sẽ bị hắn ta thuyết phục

Đủ rồi!

Anh xúc động đưa tay cầm tay nắm cửa, đồng thời, nhìn thấy cô đẩy tay hắn ta ra.

Mạc Sâm dừng lại động tác, một giây sau, khoe miệng khe gương lên.

Đáng đời tên khốn kiếp!

Tên khốn kiếp kia lại không biết nói cái gì, khiến cho sắc mặt cô càng trở nên khó coi.

Làm rất tốt!

Cô lại ưỡn thẳng sống lưng, nói lại mấy câu.

Mặc dù biết làm như vậy là không đúng, nhưng anh thật sự vui mừng, tên kia đúng là đồ ngu ngốc, bởi vì ngu ngốc cho nên không nhận ra cô đang tức giận, còn nói không ngừng, giống như con chim máy không dừng lại được.

Sau đó cô cười, nhìn về phía anh ta nói mấy câu.

Về mặt của anh ta lúc này hoảng hốt ngẩng đầu nhìn về phía Mạc Sâm.

Mạc Sâm thấy thế, cực kì phối hợp mỉm cười, hơi vuốt cằm nhìn anh ta.

Anh ta lo âu, cúi đầu nhìn cô nói một chuỗi dài.

Anh nhìn thấy cô đang rất tức giận, càng cười vui vẻ, sau đó cô quay người nhìn anh, gọi: “Mạc Sâm, phiền anh ra ngoài một chút được không?”

Anh nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài, tới bên cạnh cô.

Cô ôm tay anh, cười vô cùng ngọt ngào, “Thật xin lỗi, vừa rồi không giới thiệu, Mạc Sâm, đây là vị hôn phu trước của em, Lâm Gia Hùng. Gia Hùng, người này là vị hôn phu hiện tại của tôi, Mạc Sâm.”

Nghe được câu giới thiệu cuối cùng của cô, Mạc Sâm mặc dù cảm thấy kinh ngạc, nhưng về mặt vẫn không đổi chỉ nhìn cô một cái. Nụ cười trên mặt cô không hề giảm, đáy mắt lộ ra khẩn cầu, hai cánh tay ôm chặt lấy cánh tay anh, anh biết cô đang lo lắng.

Anh mỉm cười, ý bảo cô an tâm, ngược mắt nhìn người đàn ông đang có dáng vẻ không dám tin, đưa tay chào hỏi, “Xin chào.”

Sắc mặt Lâm Gia Hùng trầm xuống, không để ý đến anh, chỉ vội vàng nhìn cô: “Như Nguyệt, đừng đại dột, em không cần phải vì chuyện này mà tùy tiện tìm một người đàn ông tới gạt anh. Em biết anh ta bao lâu? Hai tuần? Hay ba tuần?”

Mạc Sâm phối hợp khiến cô nhẹ nhõm, biết anh nguyện ý phối hợp, lá gan của cô cũng lớn hơn, cười nói: “Gia Hùng, anh đừng có lộn xộn, hôn nhân là chuyện lớn làm sao có thể lấy ra đùa cợt, tôi sẽ không lấy chuyện đó ra làm trò đùa. Chỉ biết ba tuần thì đã sao? Cũng có người biết mười năm mới kết hôn, kết quả chưa đầy một tháng đã chia tay. Mạc Sâm, anh nói có đúng không?”

“Đúng.” Anh mỉm cười đồng ý.

Lâm Gia Hùng trợn mắt giận dữ nhìn anh, còn chưa kịp mở miệng lại nghe Như Nguyệt nói: “Thực ra, tôi và Mạc Sâm có duyên gặp gỡ phải cảm ơn anh, nếu không phải vì anh giải trừ hôn ước với tôi, tôi thật sự không thể gặp được chân mệnh thiên tử trong cuộc đời mình!”

“Không có cùng em giải trừ——”

“Lâm tiên sinh.” Mạc Sâm đột ngột mở miệng cắt đứt lời anh ta, mỉm cười bổ sung: “Lễ đính hôn của tôi và Như Nguyệt tổ chức vào tháng sau, lúc đó hoan nghênh anh tới uống rượu mừng.”

Anh ta nghe vậy, cả gương mặt sung huyết đỏ bừng, cực kì tức giận nhìn Mạc Sâm, rồi lại nhìn Như Nguyệt nói: “Đừng làm loạn, anh hiểu rõ em không phải là nghiêm túc!”

“À, nhưng tôi chính là nghiêm túc, vô cùng nghiêm túc.”

“Anh hiểu rõ cảm giác của em, nhưng anh vừa mới nói——” anh ta dừng lại một chút, nhìn Mạc Sâm rồi lại không nhận được tiếp tục nói: “Tất cả đều có nguyên nhân, dù sao anh cũng hứa với bác gái sẽ chăm sóc em!”

“Chăm sóc tôi? À, không cần phải phiền anh.” Cô cười nói tự nhiên ngẩng đầu nhìn cười đàn ông đẹp trai cao lớn ở bên cạnh, ngọt ngào nói: “Mạc Sâm sẽ chăm sóc tôi.”

“Đúng, tôi sẽ chăm sóc cô ấy.” 100%

“Anh thật muốn kết hôn... với người đàn ông này?” Lâm Gia Hùng vẫn không thể tin chất vấn cô.

Anh ta cố ý không tin, khiến cô càng tức giận, híp mắt, quay người nhón chân, vịn cổ Mạc Sâm, cưỡng hôn anh!

Mạc Sâm sững sờ, ngay sau đó vòng quanh eo cô, hết sức vui vẻ phối hợp.

Lúc bắt đầu, Như Nguyệt chỉ vì giận dữ, nhưng chưa đầy hai giây, cô có chút choáng váng, thiếu chút nữa quên mất bên cạnh còn có một tên kì đà cản mũi.

Trời ạ, chuyện vừa xảy ra trong phòng không phải là ảo giác, mùi vị của anh thật tuyệt.

Muốn hít thở, Như Nguyệt thật vất vả rời khỏi môi anh, hai gò má cô ửng hồng nhìn người đàn ông trước mắt, môi mỏng của anh giương nhẹ, cặp mắt trong suốt giữa trời hè chói chang, nhìn cô dịu dàng thâm tình, giống như cô chính là người anh yêu thương.

Trong lòng cô khẽ run lên, cả người như nhũn ra, gần như muốn hòa tan trước ánh mắt nhìn của anh.

Ba Như Nguyệt, đừng nhìn anh nữa, tất cả chỉ là đang diễn mà thôi.

Cô thầm nói, biết giờ phút này mình phải đối diện với Lâm Gia Hùng nếu không tất cả sẽ uổng phí.

Nhưng mặc kệ trong đầu cô nghĩ như thế nào, nhưng ánh mắt không thể dời khỏi anh.

Trời ạ, cô thật sự hi vọng, thật sự hi vọng đây là sự thật....

Cổ họng cô co rút, cảm thấy nhịp tim của mình đập thật nhanh, thật mạnh.

Mạc Sâm khẽ vuốt ve gương mặt cô, dịu dàng cười, bắt đầu dời đi tầm mắt, bàn tay nhẹ nhàng ôm eo cô, quay đầu nói với người ngu ngốc đang trợn mắt há hốc mồm không nói ra lời ở bên cạnh: “Xin lỗi, chỉ sợ là hôn ước của chúng tôi chính là thật.”

Lâm Gia Hùng á khẩu, không nói được gì nhìn anh chằm chằm, lại nhìn Như Nguyệt giống như con chim nhỏ nép vào ngực Mạc Sâm.

Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng ổn định tâm trạng gập đầu: “Tôi biết rõ anh không thể tiếp nhận được.”

“Nhưng... nhưng... anh ta là người nước ngoài...” Anh ta yếu đuối giãy giụa lần cuối cùng.

“Người nước ngoài thì sao?” Sắc mặt cô trầm xuống, “Ít nhất anh ấy rất nghiêm túc với tôi. Anh phải biết tôi nghĩ tới tình cảm cũ mới nói chuyện Mạc Sâm với anh, nhưng không có nghĩa tôi muốn kết hôn phải cần sự đồng ý của anh! Anh không cần quá đáng! Nếu anh không thể tôn trọng lão công của tôi, tôi nghĩ chúng ta cũng không có cách nào coi anh là bạn cũ, mời anh đi!”

Anh ta nghe vậy, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, “Anh... anh không có ý đó.... Chỉ là, thiệp mừng đã phát rồi... ba mẹ đều hỏi...”

Trời ạ, cô trước kia sao lại muốn cả đời ở với anh ta?

Như Nguyệt nhìn người đàn ông hèn yếu trước mắt, chỉ cảm thấy buồn, cô hít một hơi thật sâu, mở miệng nói: “Mấy tuần này, tôi đã suy nghĩ cẩn thận, thực sự tôi không thích anh, nếu trái tim tôi đặt trên người anh đã sớm biết hai chúng ta không được. Anh nói anh không cố ý lừa dối, anh cho rằng sẽ sống với tôi đến đầu bạc, nhưng còn tôi? Anh có nghĩ tới cảm nhận của tôi? Có nghĩ tôi cũng muốn được hạnh phúc? Có nghĩ tới tôi cũng có quyền lợi theo đuổi hạnh phúc của mình?”

Nghe lời nói của cô.... Anh ta nhất thời á khẩu không trả lời được, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

“Anh nghĩ tôi nguyện ý trở về kết hôn giả với anh, thay anh lừa gạt mọi người, nhưng gạt được nhất thời, có thể lừa dối cả đời sao? Hôm đó người bắt gặp là tôi, nếu như lần sau là ba mẹ anh thì sao?”

Kết hôn giả?

Thì ra đây chính là mục đích của tên khốn kiếp này khi tới đây.

Nghe đến đó, sắc mặt Mạc Sâm trầm xuống, lúc này mới hiểu được tại sao cô lại tức giận.

Anh cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, nắm chặt tay cô.

Cô không quay đầu nhìn anh, chỉ cảm kích nắm lấy bàn tay to lớn của anh, nhìn người đàn ông trước mặt nói: “Tôi biết rõ anh có áp lực rất lớn, nhưng trốn tránh không phải là biện pháp, đối với tôi, đối với Minh Hoàn đều không công bằng, có lẽ trong lúc nhất thời bọn họ không thể tiếp nhận, nhưng dù sao cũng còn hơn anh dùng trăm phương nghìn kế lừa gạt bọn họ, rồi lại gặp phải tình huống ngoài ý muốn, để bọn họ biết thì tốt hơn.”

Lâm Gia Hùng hoàn toàn suy sụp đứng tại chỗ, thật lâu không tìm lại được tiếng nói, vẻ mặt tái nhợt nhìn cô.

“Như Nguyệt... em.... Thật không thể....”

“Không thể.” Cô nói chém đinh chặt sắt: “Bây giờ không thể, tương lai cũng không thể, tôi và Mạc Sâm đã có ý định kết hôn, tôi cũng không thể giúp anh lừa gạt mọi người.”

Anh ta giống như bị đánh một quyền thật mạnh, vẫn đứng yên tại chỗ.

“Tự anh suy nghĩ thật kĩ thôi.” Thấy anh ta vẫn khăng khăng ngoan cố, Như Nguyệt không muốn nói nhiều, nói xong câu này, cùng Mạc Sâm quay người đi vào trong nhà.

Ở trong nhà, ấm áp hơn bên ngoài rất nhiều.

Cô đóng cửa, hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí lúng túng quay đầu nói cảm ơn với Mạc Sâm: “Xin lỗi, tôi không cố ý kéo anh vào, cảm ơn anh đã giúp một tay.”

“Không sao, tôi rất vui lòng.” Anh mỉm cười mở miệng.

Cô nhớ tới nụ hôn kia, bỗng nhiên đỏ mặt, không dám nhìn anh, vội vàng tới cạnh bàn cởi áo khoác treo lên mắc, có chút hoảng hốt sửa lại giấy tờ trên bàn.

Nhìn gương mặt ửng đỏ của cô, anh không có cách nào trêu chọc cô nữa, chỉ cầm các chai tinh dầu, chờ lúc anh ngừng đầu lại nhìn thấy cô cau mày nhìn ra cửa, đôi tay nắm chặt giấy tờ.

Mạc Sâm theo tầm mắt của cô nhìn theo, chỉ thấy tên khốn kiếp kia vẫn còn ở đó giống như đứa bé lạc đường, mê mang lại bị thảm đứng trong gió.

Biết cô không đành lòng, không muốn cô phải đi ra ngoài nói chuyện với tên khốn kiếp kia, anh chủ động nói: “Chỗ này gọi xe không được, tôi đưa anh ta tới sân bay.”

Cô nghe thế thở phào nhẹ nhõm, lại cảm thấy ngại ngùng, “Cám ơn.”

“Đừng suy nghĩ nhiều, tôi đưa anh ta lên máy bay sau đó quay lại.” Mạc Sâm mỉm cười, muốn cô an tâm, sau đó cầm chìa khóa xe bước đi.

Cô không biết được anh đã nói gì với Gia Hùng, nhưng không bao lâu, Như Nguyệt đã thấy Gia Hùng bị anh thuyết phục, đi lên xe.

“Anh nghe rõ cho tôi, tôi mặc kệ anh có vấn đề gì, từ nay về sau, anh đừng để tôi phát hiện ra anh lại xuất hiện trước mặt cô ấy, không cho phép gọi điện, không cho phép gửi thư, không cho phép nhắn lại, càng không cho phép tìm người truyền lời, một chữ cũng không cho phép, hiểu không?”

“Nhưng, nhưng...”

“Không nhưng gì hết.” Mạc Sâm híp mắt cảnh cáo, “Coi như là anh trên đường vô tình gặp cô ấy thì cũng nhanh chóng mà tránh xa, chỉ cần tôi biết anh xuất hiện ở gần cô ấy, hoặc thử gọi điện, viết thư, nhắn lại, hay tìm người chuyển lời, dù chỉ là một lần, anh dám làm cô ấy đau lòng, tôi đảm bảo sẽ khiến anh hi vọng mình chưa từng sống trên đời.”

Lời nói của anh vô cùng nhẹ, nhưng mỗi câu mỗi chữ giống như băng lạnh, sắc bén khác thường, khiến người ta sợ hãi.

Bị xách lên dựa sát vào tường ở sân bay, Gia Hùng nhìn vị hôn phu của Như Nguyệt, sợ hãi không nói ra lời.

“Hiếu thì gặt đầu.”

Anh ta cuống quýt gặt đầu.

“Tốt.” Mạc Sâm hài lòng mỉm cười, nhẹ buông tay, để anh ta xuống mặt đất, thay anh ta chỉnh lại áo khoác, sửa sang cà vạt, sau đó mới đưa vé máy bay cho anh ta, “Anh bây giờ có thể đi.”

Hai chân mềm nhũn, dựa vào tường, Lâm Gia Hùng có chút hoài nghi mình bị ảo giác, nhưng lúc anh ta muốn mở miệng kháng nghị lại thấy người đàn ông trước mặt mỉm cười, đôi mắt màu xanh lạnh băng.

“Anh... anh rốt cuộc là ai?” Anh ta run giọng hỏi.

“Chồng chưa cưới của Ba Như Nguyệt.” Mạc Sâm liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, nhắc nhở. “Anh còn ba phút.”

“Cái... cái gì?” Anh ta ngây ngốc nhìn người đàn ông tóc vàng lãnh khốc.

“Lên máy bay.”

Lâm Gia Hùng chần chừ nhìn cửa chính nhà vệ sinh nam.

“Hai phút năm mươi giây.” Mạc Sâm nhẹ nhàng thông báo.

Cảm nhận được sự uy hiếp của anh, lông tóc toàn thân dựng đứng Lâm Gia Hùng có ngu cũng biết tình huống không đúng vội vàng cầm vé máy bay chạy ra ngoài.

Coi như cũng thức thời.

Mạc Sâm thu lại vẻ tươi cười, đi ra ngoài, xác định anh ta lên máy bay.

Sau khi chờ máy bay cất cánh, anh mới đi về phía bãi đỗ xe, lái xe rời đi.

5. Chương 5

Giữa trưa, một luồng khí lạnh ập tới, nhiệt độ chợt hạ xuống.

Trong sân vườn, cây bàng lá xanh đã dần chuyển sang màu hồng, gió lạnh thổi, lung lay tàng cây, kêu xào xạc.

Sau khi hai người đàn ông rời đi, Ba Như Nguyệt một mình sửa lại sản phẩm trưng bày.

Bên ngoài gió thổi mạnh, trong nhà vẫn yên tĩnh như thường.

Cô tiếp tục sửa sang lại đồ, không muốn nghĩ nhiều, thế nhưng anh ta đột nhiên xuất hiện, khiến cô nhớ lại những chuyện đáng ghét kia, một luồng khí nóng trào lên, cổ họng căng thẳng, cô vội dừng động tác.

Càng khiến cô tức giận hơn đó là anh ta nghĩ rằng cô sẽ đồng ý giúp anh ta lừa gạt mọi người.

Chẳng lẽ, cô không đáng để được đối xử tốt hơn sao?

Cô trông tệ như thế sao? Tại sao anh ta lại nghĩ cô sẽ nguyện ý chấp nhận nhân nhượng vì lợi ích mọi người?

Nhìn cô có vẻ muốn như vậy sao?

A, tất nhiên là cô không muốn, bởi vì cô thậm chí còn lờ Mạc Sâm ra để...

Như Nguyệt tự giấu cười ra tiếng, nước mắt không kiềm nén được rơi xuống.

Đáng ghét...

Cô chỉ muốn tìm một người đàn ông tốt cùng kết hôn sống đến già, vì sao lại khó như vậy?

Vì sao cô không gặp được người đàn ông chung tình giống như Cảnh Dã và Hải Dương?

Vì sao cô cứ phải gặp những chuyện xui xẻo này?

Cảm giác bị thương xông lên đầu, cô nghẹn ngào, đưa tay che môi, nhưng nước mắt bắt đầu rơi lại không ngừng được.

Mấy hôm nay cố nhin, bây giờ đều trút ra toàn bộ, cô khổ sở che môi, gập người, hoàn toàn sụp đổ ngồi xồm trên mặt đất khóc thút thít.

Cô chỉ muốn có được hạnh phúc....

Cô thật sự rất muốn, rất muốn có một người yêu cô, một người đàn ông thuộc về cô, một người luôn ở bên cô, cưng chiều cô, buổi tối có thể ôm cô, cô thật sự không muốn một mình nằm trên giường lạnh lẽo, cô đơn.

Cô thật sự sợ hãi cuộc sống một thân một mình suốt nửa đời còn lại, ở trong ngôi nhà to lớn, cô đơn tính mịch đến già, rồi chết đi...

Tại sao không có người yêu cô?

Tại sao cô phải sống cuộc sống một thân một mình?

Tại sao cô phải một mình đối mặt với tất cả khó khăn của cuộc sống?

Nước mắt không ngừng rơi xuống, cô vòng tay ôm chặt hai vai, cảm thấy mình giống như bị cả thế giới vứt bỏ, khóc không ngừng, khóc không thành tiếng.

Mạc Sâm vừa vào cửa hàng, thấy cô ngồi trên mặt đất, khóc đến thương tâm.

Trong lòng anh co rút lại, đứng bên ngoài cửa thật lâu, mới cắn răng mở cửa đi vào.

Cô nhìn thấy anh đi vào, nhưng không có cách nào ngăn chặn nước mắt và đau lòng, cho nên chỉ khó chịu quay đầu sang chỗ khác.

Mạc Sâm đến bên cạnh cô, hai tay nhét trong túi quần nắm chặt thành quyền, khàn giọng mở miệng: “Cô muốn tôi gọi anh ta quay lại không?”

Trong nháy mắt, anh nghĩ cô sẽ mở miệng đồng ý, nhưng cuối cùng, cô không mở miệng trả lời chỉ lắc đầu một cái.

Nhìn hai vai cô khẽ run, anh không nhin được hỏi: “Cô vẫn thích anh ta?”

Mặc dù cô vẫn đang khóc, nhưng nghe câu hỏi của anh lại nhìn không được bật cười, lại lắc đầu một lần nữa.

Trái tim Mạc Sâm vội buông lỏng, lúc này mới biết mình đang hiểu lầm, anh ngồi cạnh cô, chân phải quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng hỏi: “Vậy sao lại khóc?”

Như Nguyệt cúi thấp đầu, nghẹn ngào, khóc sục sùi, thật lâu, mới nức nở dứt quãng nói: “Tôi... Tôi... Tôi đã... ba mươi rồi....”

Anh ngẩn người.

“Sau đó thì sao?”

“Không có... không có... không có sau đó...”

Cô đau lòng bật thốt lên, lại không kiềm nén được đau buồn, lại gục xuống đầu gối, gào khóc.

Thấy cô tự nhiên càng khóc lớn hơn, Mạc Sâm có chút hốt hoảng, kinh ngạc, không biết mình đã nói sai cái gì, khiến cô khóc thương tâm như vậy.

“Xin lỗi, tôi không phải cố ý, cô đừng khóc.” Anh cầm hộp khăn giấy trên bàn, vừa nói xin lỗi vừa lấy khăn giấy cho cô, “Có chuyện gì... tôi có thể giúp được cái gì không?”

Như Nguyệt nghe vậy, ngẩng đầu, gương mặt vẫn ngập tràn nước mắt, đau lòng nhìn anh, nghẹn ngào mở miệng, “Cưới tôi...”

Anh bỗng sửng sốt, hoài nghi mình nghe nhầm, “Cái gì?”

“Cười tôi.”

Lần này cô nói rõ ràng hơn.

Anh biết mình không có nghe nhầm, nhưng vẫn không nhận được xác nhận lại, “Cô thật sự nghiêm túc?”

“Đúng... Anh muốn giúp tôi, thì cười tôi...” Cô khóc nức nở nói: “Tôi... tôi lại không có một người...”

Anh nhìn cô, không suy nghĩ nhiều, trả lời lại.

“Được, anh cười em.”

Gió, ở bên ngoài thổi vù vù.

Cơn mưa vừa tạnh, tí tách rơi trên tường.

Cô ngồi trên sàn nhà, hai mắt ướt lệ mơ hồ nhìn người đàn ông trước mặt, có chút lo lắng nhưng cũng cực kì mong đợi, khàn giọng mở miệng.

“Thật..... thật sự?”

“Đúng vậy.”

Cô trừng mắt, tiếp tục trừng mắt.

Anh không có tan biến, vẫn đang ở trước mắt.

“Anh... muốn kết hôn với em?” cô không tin được hỏi lại

“Đúng.” Anh vươn tay, dịu dàng lau nước mắt cho cô, “Nhưng....”

Huuu.... Cô biết là sẽ có nhưng...

Như Nguyệt khóc hu hu, nước mắt lại mãnh liệt trào ra, đau lòng tự ti ghen ngạo nói: “Anh không muốn..... cưới em.... cứ nói thẳng ra.... tại sao còn phải.... còn phải....”

“Không phải vậy” Thấy cô lại khóc Mạc Sâm ôm cô vào trong ngực, an ủi giải thích: “Anh chỉ muốn em suy nghĩ kĩ, sống cùng anh cũng không dễ dàng.”

Nghe thấy không phải là anh không cần cô, hi vọng từ đáy lòng lại dâng lên, Như Nguyệt nắm chặt áo anh, chui vào trong lồng ngực anh ghen ngạo mở miệng, “Em.... em cũng không phải muốn cuộc sống nhẹ nhàng mới kết hôn....”

“Ý của anh không phải vậy” Anh bất đắc dĩ cười khẽ, nhắc lại chuyện đã qua khiến trái tim anh không tự giác co rút thật nhanh. Anh hít một hơi thật sâu nói: “Có một số việc liên quan đến anh, m nhất định phải biết.”

“Chuyện.... chuyện gì?” Cô hít hít mũi.

“Anh....” Ánh mắt màu xanh của anh tối sầm lại, giọng nói khàn khàn: “Công việc.”

“Anh làm công việc gì.....nhưng.... có quan hệ gì với việc kết hôn với em?” Cô cắn môi, hỏi lại: “Chẳng lẽ kết hôn xong thì không thể tiếp tục làm sao?”

“Đúng.” Anh mở miệng, “Nói chính xác là, không thích hợp.”

Hai mắt Như Nguyệt đầm lệ nhìn anh hỏi: “Vậy.... anh đang làm gì?”

“Làm vùng, thành viên CIA.”

Cô ngẩn người, u mê.

“Cái gì?” Cô có phải đang nghe nhầm?

“Năm mươi năm tuổi, anh làm mật thám làm vùng cho CIA ở Châu Á.”

CIA mật thám? Còn là anh hùng nữa!

Chắc là anh kiếm có đi.

Nước mắt bị thương lại rơi xuống, cô không hiểu sao lại cảm thấy tức giận, hít sâu một hơi, dùng sức lau nước mắt trên mặt, nín vạt áo anh, tức giận nói: “Không sao, em không quan tâm anh làm cái gì, chỉ cần anh nguyện ý cưới em là được!”

“Kết hôn?”

“Đúng.”

“Cùng ai?”

“Như Nguyệt.”

“Chờ một chút, cậu nói là, Ba Như Nguyệt ở nhà bên cạnh sao?”

“Đúng.”

Trong phòng khác, Đồ Hải Dương và Cảnh Dã nhìn chằm chằm vào vẻ mặt thản nhiên của Mạc Sâm, đồng thanh nói: “Cậu đùa sao?!”

“Không có.” Mạc Sâm hiếm khi thấy hai người mất bình tĩnh, khoe miệng khẽ nâng lên cảm thấy rất thú vị.

Mặc dù quen bọn họ cũng mười mấy năm rồi, nhưng anh và Hải Dương cũng không hỏi nhiều, bọn họ biết đại khái Mạc Sâm là nhân viên CIA, tuy nhiên từ trước tới giờ bọn anh đều chán ghét người của CIA, đúng là lúc khi bọn anh biết Mạc Sâm có quan hệ với CIA lúc đó hai bên không biết đã cứu nhau biết bao nhiêu lần, muốn hỏi hận cũng không còn kịp.

Mạc Sâm muốn kết hôn làm cho bọn họ kinh ngạc, bởi vì Mạc Sâm đang nằm vùng, hơn nữa là loại rất nguy hiểm, giống như là tắc kè hoa, mặc kệ là hoàn cảnh nào, trong thời gian ngắn nhất cậu ta sẽ hòa mình cùng người nơi đó, bất kể đối phương là trùm buôn thuốc phiện, lính đánh thuê, quân phản kháng, giáo viên, nhân viên chính phủ, cậu ta đều có thể giải quyết dễ dàng.

Người giống như cậu ta lại muốn kết hôn?!

Cảnh Dã nhíu mày, “Công việc của cậu thì sao? Đã nói với cô ấy?”

“Cô ấy không có... phản ứng gì sao?” Giọng nói của Hải Dương có ý hỏi thăm.

“Cô ấy nói không sao.” Nhìn hai người, “Dù sao, mình cũng muốn ở lại đây.”

“Cậu muốn rút lui?” Cảnh Dã kinh ngạc hỏi.

“Ừ.” Mạc Sâm vuốt ve ly rượu, khoe miệng chứa đựng nụ cười nói: “Mình cũng không còn trẻ, không ai có thể vĩnh viễn giữ được trạng thái tốt nhất.”

Cảnh Dã trầm mặc, không ai so với anh và Hải Dương biết rõ ràng công việc của Mạc Sâm nguy hiểm thế nào.

Anh và Hải Dương dù cũng sống trong hoàn cảnh như vậy, nhưng ít nhất bọn họ cùng với nhóm bạn ở cùng một chỗ, Mạc Sâm thì không phải, mười mấy năm qua, chỉ một mình ở trong phe địch, một ngày 24h, một năm 365 ngày, chỉ cần vẫn còn trong thời gian làm nhiệm vụ, Mạc Sâm đều không thể để lộ ra bất cứ cái gì, nếu không bất cứ lúc nào cũng có thể bị người nổ súng kết liễu.

Cái loại áp lực phải đề phòng từng phút từng giây như thế, người bình thường không thể biết được, Mạc Sâm sống trong hoàn cảnh đầy áp lực như vậy không bị suy sụp, chính là rất may mắn.

“Người bên kia có đồng ý không?” Hải Dương hỏi.

“Ừ, mình cũng không phải hứng thú nhất thời, chỉ là đúng lúc mà thôi.” Anh đặt ly xuống, “Trước khi đến đây mình cũng đã nói qua, Địch Canh Sinh vẫn ôm hi vọng, muốn mình tiếp tục làm nội gián, nhưng suy nghĩ kĩ, thật sự mình không muốn kéo dài.”

Cảnh Dã và Hải Dương nhìn nhau, mỉm cười.

“Chúc mừng cậu thoát li hàng ngũ con chuột.” Hải Dương nâng ly mời anh.

“Cuối cùng cũng không uống công nhiều năm qua mình bồi dưỡng cậu.” Cảnh Dã cười sáng khoái vỗ vỗ lưng Mạc Sâm.

Mạc Sâm nghe xong, một bên lắc đầu cười, một bên cầm ly rượu lên đáp lễ.

“Đúng rồi, cậu không muốn rút lui, tính làm sao nuôi lão bà?”

“Học theo hai người, ở nhà trông cửa hàng cho lão bà.” Về mặt anh tự nhiên, mỉm cười nhạo báng hai người, “Trở thành câu lạc bộ sợ vợ.”

“Này, cái gì sợ, gọi là thương!” Cảnh Dã nhún mày, hai tay ôm ngực, mặt không đỏ, hơi thở không gấp dạy dỗ: “Cậu không biết tiếng trung, cũng không nên dùng linh tinh, cẩn thận bị người khác cười.”

“Dạ, đa tạ huynh đài chỉ giáo.” Tay Mạc Sâm ôm thành quyền, làm động tác giống trong phim võ hiệp.

Hải Dương nghe thấy rốt cuộc không nhịn được cười ha ha ra tiếng.

“Ôi mẹ nó, cái tên tiểu tử này thật lợi hại, câu này rốt cuộc học từ đâu?” Cảnh Dã nghe được sững sờ, nhưng cũng không nhịn được bật cười.

“Tiểu thuyết võ hiệp.”

Anh trả lời khiến cả hai người lập tức sững sờ, ngay sau đó cùng nhau cười phá lên.

Trong phòng khác truyền đến tiếng cười của ba người đàn ông, trong phòng ngủ chính, ba cô gái ngồi trên giường tò mò nhìn ra cửa, rồi nhanh chóng dời sự chú ý lại.

“Cho nên nói, bạn thật sự muốn kết hôn cùng Mạc Sâm.”

“Ừ.” Đối mặt với tò mò của Đào Hoa, Như Nguyệt cúi đầu, khẩn trương gật một cái.

Hiếu Dạ dịu dàng hỏi: “Xin lỗi, bọn mình không phải muốn chất vấn quyết định của bạn, hay tình cảm hai người, chỉ là, bạn và Mạc Sâm đều là bạn tốt của mọi người, cho nên bọn mình không muốn bạn và Mạc Sâm bị tổn thương.”

“Mình biết rõ.” Cô ngẩng đầu, mỉm cười, “Giữa mình và anh ấy có thể không phải là tình yêu khắc cốt ghi tâm, nhưng tình cảm không phải có thể từ từ bồi dưỡng sao?”

“Ừ.” Hiếu Dạ nhìn cô, biết cô không phải ôm ảo tưởng không thực tế, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng có chút bận tâm.

Quen Mạc Sâm được một năm, cô biết anh có nhiều áp lực, cũng nghe Cảnh Dã nói sơ qua về tình cảnh của anh, công việc đòi hỏi anh phải dùng nhiều thân phận nhiều gương mặt khác nhau, sống cùng một người đàn ông như vậy, không phải chuyện dễ dàng.

Như Nguyệt và Mạc Sâm đều là người tốt, cô thật sự hi vọng hai người họ sẽ được hạnh phúc.

“Mặc kệ thế nào, nếu bạn có bất cứ vấn đề gì, đều có thể tìm mình và Đào Hoa để nói.”

“Thật ra, mình cũng có chút vấn đề.” Như Nguyệt đỏ mặt, có chút lúng túng mở miệng, “Hai người... có thể làm chứng ình.”

“Tất nhiên là được, không có vấn đề!” Đào Hoa vui vẻ hỏi: “Khi nào tổ chức hôn lễ?”

“Bọn mình không làm.” Cô khẩn trương lắc đầu, giải thích: “Người thân của mình đều qua đời, anh ấy cũng vậy, cho nên định thứ sáu sẽ đi công chứng, buổi tối làm một bữa tiệc nhỏ ở ‘Ánh trăng màu lam’ là được.”

“Thứ sáu?” Đào Hoa giật mình.

“Nhanh như vậy?” Hiếu Dạ cũng kinh ngạc.

“Ừ.” Thấy dáng vẻ kinh ngạc của hai người. Như Nguyệt không dám nói thật, cô vốn định hôm nay sẽ đi công chứng, nếu không phải xin đăng ký trước ba ngày mới được, chỉ sợ cô bây giờ đã gả cho anh.

Gương mặt Ba Như Nguyệt đỏ bừng, nhìn hai người nói: “Vì sắp sang năm mới, thứ sáu là ngày cuối cùng làm việc... Nếu không đi, sẽ phải đợi năm sau, cho nên.... ừm....”

“Không có gì, mình hiểu.” Nhìn mặt Như Nguyệt hồng đến mức muốn bốc hơi, Đào Hoa vỗ vỗ tay cô, “Tục ngữ nói đúng, có tiền hay không có tiền, phải lấy chồng trước năm chứ sao.”

“Tục ngữ không phải nói như vậy chứ?” Hiểu Dạ bật cười, không nhin được nói thêm một câu: “Nhưng buổi tối ngủ một mình rất lạnh.”

“Ừ, có một người đàn ông ở trong chăn, thật là tốt hơn nhiều.” Đào Hoa cười gật đầu đồng ý, lấy cùi chỏ chọc chọc Như Nguyệt, cười mập mờ: “Có đúng không?”

“Mình không biết, chưa từng thử.” Cô không nghĩ nhiều, trả lời theo thói quen, nói xong mới kịp phản ứng, muốn hối hận cũng không kịp.

Đào Hoa, Hiểu Dạ ngẩn ngơ, yên lặng một lúc, sau đó Đào Hoa mới nói: “Không thể nào? Thật hay giả? Bạn nói bạn——”

Nghe Đào Hoa kêu lớn, Như Nguyệt bị hù sợ vội đưa tay che miệng cô, đỏ mặt nói: “Bạn đừng kêu lớn vậy.”

“Bạn nói là bạn chưa bao giờ ngủ cùng người đàn ông nào?” Hiểu Dạ ở bên cạnh không nhin được tò mò đỏ mặt hỏi: “Hay là chưa từng quan hệ?”

“Cũng... không có...” Như Nguyệt lắc đầu, lúng túng nhỏ giọng trả lời.

“Chà, thật lợi hại, chống đỡ được đến đêm tân hôn.” Đào Hoa mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Mình còn nghĩ mình rất phiền toái, ai biết bạn còn lợi hại hơn, Mạc Sâm trước đó chưa từng áp đảo bạn sao?”

Gương mặt nhỏ nhắn của Như Nguyệt lại ửng hồng, xấu hổ muốn tìm cái hố để chui vào.

“Anh ấy đã hôn bạn?” Hiểu Dạ hỏi.

Như Nguyệt gật đầu.

“Bạn thích không?” Đào Hoa hỏi.

Cô lại gật đầu.

“Vậy thì tốt.... đừng sợ... đừng sợ...” Đào Hoa nằm lì trên giường, vỗ vỗ vai Như Nguyệt, cười nói: “Mình sẽ bảo Mạc Sâm dịu dàng với bạn một chút.”

Như Nguyệt vừa nghe, hai mắt mở lớn, xấu hổ nói: “Đừng.....”

“Đào Hoa, bạn đừng lộn xộn.”

Thấy Hiểu Dạ ngăn Đào Hoa lại, Như Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ nháy mắt sau, Hiểu Dạ xuống giường, ho nhẹ một tiếng, nghiêm chỉnh nói tiếp một câu: “Mình bảo Cảnh Dã nói là được.”

“Cái gì?!” Cô giật mình nhảy dựng, đỏ mặt xông lên muốn ngăn cản Hiểu Dạ đang đi ra phía cửa: “Ô Hiểu Dạ, bạn dám nói!”

“Mình vì muốn tốt——” Hiểu Dạ một bên cười một bên chạy trốn, Đào Hoa vẫn nằm lì trên giường, cười đến không thở nổi.

Đêm dài, mọi người vẫn chưa nghỉ.

Ba người cô gái ở trong phòng vừa đùa giỡn vừa cười, trêu chọc nhau cho tới tận đêm khuya

6. Chương 6

Ok, cô rút cuộc cũng kết hôn.

Chiếc nhẫn, tỏa sáng lấp lánh.

Trời ạ, cuối cùng mình đã làm cái gì?

Ngồi trên bồn vệ sinh, Ba Như Nguyệt nhìn chiếc nhẫn trên tay, có chút mơ hồ, kinh hoảng.

Ngày đó, tâm trạng suy sụp, cho nên không có cầu mong gì khác là có cười tình nguyện cưới mình, nhưng chuyện ba ngày nay là sao?

Trúng tà?

Cô rốt cuộc là đầu óc có vấn đề? Cô thậm chí còn chưa biết gì về anh.

Đúng là... Cô thật sự không muốn sống một mình....

Nhưng ngay cả như vậy, cũng không thể tùy tiện tìm một người đàn ông để gả!

Thật ra cũng không thể tính là tùy tiện, ít nhất cô biết anh là người tốt, anh còn rất đẹp trai.

Cho nên là mình ham mê sắc đẹp của người ta sao?

Gương mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng, cố dừng lại âm thanh mâu thuẫn trong đầu.

Bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút, thật ra thì cũng không có gì, chỉ là kết hôn thôi, chính là cả đời sống cùng một người khác, chỉ cùng giường chung gối....

Cốc cốc cốc——

Anh đang gõ cửa, cô bị dọa sợ nhảy dựng lên, hốt hoảng nhìn chằm chằm vào cánh cửa, trong nháy mắt có ý nghĩ muốn bò qua cửa sổ thông gió phòng tắm, chạy trốn.

A, đừng lộn xộn, người cầu hôn là cô, dám làm thì dám nhận!

“Như Nguyệt?”

“Có.... Chuyện gì?” Cổ họng cô khát khô, tim đập thật nhanh.

“Không có, em ở bên trong khá lâu, anh sợ em ngã bất tỉnh.”

“Không.... em không sao... á.... em sắp xong rồi....” Cô lấp ba lấp bấp trả lời, cuống quýt lấy áo ngủ mà Đào Hoa và Hiểu Dạ mua tặng ra, bắt đầu mặc.

Cô che cái miệng nhỏ nhắn của mình, gương mặt đỏ bừng cúi đầu nhìn kĩ, sau đó xoay người quan sát trong gương.

Ông trời, chiếc áo ngủ màu trắng vô cùng thuần khiết này, trên thực tế lại vô cùng hấp dẫn.

Nếu nó chỉ hơi trễ ngực một chút thì không nói làm gì, nhưng nó lại là vải tơ không những ngấn lại còn như ẩn như hiện: viền tơ bao quanh gấu váy, áo ngủ chỉ dài tới bắp đùi cô, kém 5cm nữa thôi, sẽ nhìn thấy hết.

Trên thực tế, cho dù là có che kín, cô vẫn có thể nhìn thấy màu sắc của quần lót.

Hơn nữa áo ngủ này không thể mặc áo lót, bộ ngực gần như bị phơi bày.

Quan trọng, trời ạ, ngực cô lớn như vậy sao? Nhìn như tăng lên một cup!

Cô biết quần áo có thể khắc phục đáng người, nhưng có cần khoa trương như vậy không?

Áo ngủ này cũng quá... quá.... quá mức gợi cảm!

Mặt Như Nguyệt đỏ bừng, mặc kệ cô chỉnh như thế nào, không phải là phía trên hở quá nhiều, thì chính là phía dưới bị hở.

Trời ơi, hai người họ đúng là vui đùa quá trớn, mặc chiếc váy ngủ này cô thực sự không dám đi ra ngoài.

Nhưng cô cũng không muốn mặc lại quần áo bản đi ra ngoài.

Dù nói thế nào, đêm nay chính là đêm tân hôn của cô!

Nhìn dáng vẻ hấp dẫn của mình trong gương, Như Nguyệt xấu hổ bụm mặt rên rỉ ra tiếng.

Mặc kệ, nàng dâu xấu cũng phải gặp mẹ chồng, huống hồ là lão công!

Nhìn từng giây từng phút trôi qua, sợ anh lại đến gõ cửa. Như Nguyệt cắn răng, khoác cái áo khoác ngủ, mặc dù nó cũng chẳng khá hơn, nhưng cũng che được một chút, ít nhất chiều dài cũng đến đầu gối.

Cô nhìn gương hít một hơi thật sâu, sau đó quay người cố gắng giữ bình tĩnh mở cửa bước ra ngoài.

Mạc Sâm đang cầm chai rượu đỏ, nghe tiếng mở cửa, vừa quay người lại, nhìn thấy dáng vẻ của cô, lập tức ngây dại, dáng vẻ kinh ngạc, khiến cô đỏ mặt, xấu hổ dừng bước.

Làm sao có thể đoán được anh nhìn cô đến choáng váng, còn không phasthieenj ra rượu đã tràn.

“Cẩn thận, tràn rồi.” Như Nguyệt thấy thế, đỏ mặt nhắc nhở.

“Cái gì?” Anh cúi đầu xem, mới phát hiện mình còn đang rót rượu, vội dừng thẳng chai rượu lên, dừng động tác, nhưng rượu đỏ trong ly rượu cũng bị rót ra ngoài một chút, bắn lên chiếc áo ngủ màu trắng của anh.

“Đáng chết!” Anh mắng thầm, để ly rượu xuống, cầm giấy muốn lau.

“Đợi chút, đừng lau, lau sẽ càng bị bẩn.” Như Nguyệt đi tới ngăn anh lại, cầm khăn giấy dùng sức ép nhẹ lên vết rượu, vừa nói: “Anh cởi áo ngủ ra, cần phải xử lí ngay mới được.”

Muốn anh cởi quần áo? Tất nhiên là không có vấn đề.

Mạc Sâm nghe lời cởi áo ngủ đưa cho cô, bây giờ Như Nguyệt mới phát hiện hành động này thật thất sách, mặc dù bên trong anh có mặc áo ngủ, nhưng nút áo không cài hết, mơ hồ lộ ra lồng ngực trắng kiêu, khiến mặt cô càng hồng.

Cô cuống quýt nhận lấy áo ngủ, cảm giác của vải vóc và màu sắc của áo ngủ khiến cô sững sốt, không nhận được lật cổ áo bên trong, quả nhiên là cùng nhãn hiệu với bộ của cô.

Trời ạ, hai người kia đúng là, thậm chí còn mua cả áo ngủ cho anh.

Gương mặt nhỏ nhắn của cô càng đỏ, quay người đi vào phòng tắm, rửa vài giọt tinh dầu cây trà vào trong nước, sau đó ột ít nước tẩy, rồi bỏ áo anh vào ngâm.

“Đó là cái gì?” Anh tò mò tiến vào, đứng sau lưng cô hỏi.

“Á, tinh dầu cây trà!” Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh, nhìn qua gương thấy gương mặt anh đang ghé sát vào bả vai cô, khiến cô mặt đỏ hồng cúi đầu tiếp tục giặt sạch, vội vàng giải thích: “Bởi vì rượu đỏ có tính a xít, cho nên ngâm nước tẩy trung tính, sau đó thêm tinh dầu cây trà tẩy sạch, bởi vì mới bị dính nên sẽ không bị lưu lại dấu vết.”

“Thật thơm.” Anh nhìn đôi tai đỏ hồng của cô, mỉm cười ca ngợi.

“Ừm, nếu anh thích mùi hương này, em sẽ điều chế cho anh.”

“Anh nói em.” Anh cúi sát vào bên tai cô nhẹ nhàng nói.

Như Nguyệt nghe vậy giật mình ngẩng đầu, chỉ thấy gương mặt tươi cười của anh ở trong gương đang nhìn cô chăm chú, cô xấu hổ không biết nói gì, vội vàng cúi đầu, đôi tay run run thiếu chút nữa không có cách nào tiếp tục giặt sạch, thật lâu sau, cô mới đỏ mặt trả lời một câu.

“Ừm.”

“Là hoa nhài sao?”

“Ừm.” Cô mở nước, cố gắng giặt sạch áo ngủ, nhưng không có cách nào gạt bỏ sự hiện diện của anh, mỗi lần anh nói chuyện bên tai cô, hơi thở ấm áp xẹt qua vành tai hoặc cổ, khiến cô run lên.

“Nó có tác dụng gì?” Anh khàn giọng hỏi.

Cô cúi thấp đầu, tiếp tục giặt đồ giúp anh, khẽ nói: “Trần an thần kinh, tạo cảm giác ấm áp, làm cơ thể mềm mại, còn có...” tăng thêm khả năng “tình thú” giữa vợ chồng.

Ôi, trời ạ, cô quên cái này.

Gương mặt Như Nguyệt đỏ đến muốn bốc hơi, cô dùng tinh dầu hoa nhài chỉ là để ổn định tinh thần và bảo dưỡng làn da, ai ngờ....

“Còn có cái gì?” Anh nhú mày hỏi khẽ.

“Khụ, ừ, còn có....” Bị anh hỏi, cô càng không dám nói ra miệng, chỉ đỏ mặt lảng sang chuyện khác, “Em quên, phiền anh mang mắc áo đến giúp em được không?”

Thấy cô xấu hổ đến cổ cũng đỏ ửng, anh lúc này mới mỉm cười, rời đi, quay người cầm mắc áo cho cô.

Cô nhận lấy mắc áo móc áo ngủ vào phơi, quay người lại suýt chút nữa đụng vào người anh.

“Xin lỗi.” Cô hơi sợ, muốn lùi ra, tay của anh lại vẫn như cũ đặt trên eo cô, không hề có ý muốn rời đi, làm cô run rẩy.

“Không sao.” Anh cúi đầu nhìn cô, quan tâm: “Em run, lạnh sao?”

“Vâng.” Như Nguyệt run giọng gật đầu, mặc dù cô không hề cảm thấy lạnh.

“Lại đây.” Thấy cô giống như con chim sợ cành cong, biết cô thật sự lo lắng, Mạc Sâm cầm tay cô, dẫn cô tới bên giường, cầm ly rượu ở tủ đầu giường đưa cho cô.

“Uống chút rượu, cho ấm.” Anh nói.

Uống chút rượu?

Ok, thế cũng tốt, như vậy sẽ dời đi lực chú ý, cô sẽ không quá lo lắng như vậy.

Cầm ly rượu đỏ, cô nhấp một ngụm, chất lỏng lạnh lẽo trượt xuống cổ, vào dạ dày biến thành luồng khí nóng, khí nóng bùng phát, chậm rãi lan khắp cơ thể.

Rượu rất ngon, cô không nhịn được uống thêm một ngụm.

Chờ lúc Mạc Sâm cầm một li khác xoay người lại nhìn cô thì cô đã uống cạn li rượu.

Thấy mặt cô đỏ hồng, tròn mắt đen sáng, một tay cầm ly rượu nhìn anh mỉm cười, Mạc Sâm lo lắng vuốt nhẹ mặt cô.

“Em vẫn tốt chứ?”

“Rất tốt.” Cô gật đầu chỉ cảm thấy hơi nóng, nhưng cũng cảm thấy thoải mái, cô cười nói: “Rượu này thật ngon, còn không?”

“Có, nhưng anh nghĩ em uống khá nhiều rồi.” Anh cầm ly rượu của cô, để một bên, sau đó mỉm cười nói: “Rượu này rất mạnh lại tác dụng chậm, uống nhiều sẽ say.”

“Thật sự? Anh mua ở đâu?” Cô ngẩng đầu nhìn anh, chỉ cảm thấy anh thật mê người, nhìn mãi không chán, mọi cử động của anh đều toát lên vẻ ưu nhã lưu loát, có chút giống mèo, hoặc là nên nói động vật họ mèo.

“Hải Dương đưa.”

Cô hí hóp mắt nhìn anh.

Sư tử sao? Không đúng, quá lớn. Hổ? Không đúng, thật quá kiêu ngạo rồi.

A, cô biết rồi, giống báo!

Nghĩ được đáp án, tâm tình Như Nguyệt cười vui vẻ.

Thấy cô cười, anh nhú mày hỏi: “Anh có thể biết em đang cười gì không?”

“Em cảm thấy anh giống như báo.”

Anh hơi sững sốt, lại nghe cô cười nói: “Không phải loại báo trên đồng cỏ ở Châu Phi, là loại báo ở trong rừng rậm Đông Nam Á.... Hắc Báo, loại này vào lúc không có việc gì, luôn luôn lười biếng nằm úp sấp ở trên cây ngủ, hoặc quan sát bốn phía, lúc săn bắt lại linh hoạt thông minh - Hắc Báo.”

Miêu tả của cô khiến anh kinh ngạc, không khỏi nhú mày hỏi: “Vì sao em nói như vậy?”

“Động tác của anh tao nhả, luôn một mình ở bên cạnh quan sát mọi người, khi gặp chuyện, anh lại hành động rất nhanh, rất giống Hắc Báo, anh không cảm thấy sao?”

“Không cảm thấy.” Mạc Sâm cười nhẹ ra tiếng.

“Thật sao?” Cô cắn môi nhú mào, “Nếu không anh cảm thấy mình như cái gì?”

“Anh không biết, chỉ cảm thấy rằng em đã say.”

“Có sao?” Cô chớp chớp mắt, nhú mào phản bác, “Nhìn anh vẫn chỉ là một người mà.”

Anh mỉm cười, sau đó cúi đầu hôn cô.

Như Nguyệt sững sờ, nhưng cảm giác được anh hôn thật tốt, cảm giác tốt, mùi vị cũng tốt, hại tay của cô không thể rời khỏi người anh.

Mạc Sâm kết thúc nụ hôn thì cô gần như không đứng vững.

“Bây giờ em cảm thấy thế nào?”

“Cái gì?” Cô thở nhẹ, ngây ngốc nhìn anh.

“Em say sao?” Anh mỉm cười.

“À, cái đó.” Cô hồi phục tinh thần, cười khê thừa nhận, “Có thể có một chút.”

“Vây...” Anh đưa tay vuốt nhẹ môi cô, khàn giọng mở miệng, “Anh có thể yêu em sao?”

Mặt cô đỏ lên, tim đập nhanh hơn, thừa dịp chưa mất đi dũng khí, khê gật đầu.

Hai mắt anh tối sầm lại, bàn tay dọc theo cằm cô, trượt đến cái cổ trắng ngần, xương quai xanh, sau đó từ từ, nhẹ nhàng, mở cái áo khoác mềm nhẹ như tuyết của cô ra, đầu tiên là bên phải, sau đó là bên trái.

Như Nguyệt khàn trương nhìn anh, nhìn gương mặt anh, nhìn đôi mắt màu xanh của anh.

Nhịp tim, theo cử động của tay anh càng đập nhanh hơn, khi áo khoác rơi xuống, lộ ra áo ngủ bên trong, cô cảm thấy nhịp tim mình cũng muốn ngừng lại, thế nhưng anh chỉ nhìn chăm chăm vào cô.

Trời ạ, anh cảm thấy cô quá gầy sao? Hay quá mập? Hoặc....

Cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, lúc sắp không chịu nổi nữa anh rút cuộc mở miệng.

“Em rất đẹp.”

“Thật?” Cô run giọng hỏi khê.

“Thật.” Ngón tay anh vuốt ve vai cô, qua dây áo, mơn trớn làn da nhạy cảm của cô, dừng lại trên ngực.

Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ của ngón tay anh, hô hấp không tự chủ được trở nên dồn dập.

Làn da bị ngón tay anh mơn trớn vuốt ve giống như bốc lửa.

Cảm giác vô cùng dịu dàng, cũng vô cùng hấp dẫn, hai gò má cô ửng hồng, cảm giác tê dại từ đầu ngón tay anh mang đến, lan tỏa tới khắp cơ thể.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt màu xanh khê chuyển, bàn tay cách vạt áo mỏng, chậm rãi đặt lên ngực cô, giọng nói khàn khàn: “Tình tề, mềm mại, ấm áp...”

Lòng bàn tay anh mang theo nhiệt độ, khiến cô hít một ngụm khí.

“Đừng sợ.” Anh nhẹ nhàng trấn an.

“Em...” Cô thở độc, lại cảm giác được bàn tay anh đang bao phủ ngực trái.

“Xuyết.” Anh cúi người, dùng mũi chạm nhẹ vào chóp mũi cô, sau đó đôi môi mỏng của anh khê chạm vào môi cô, dụ dỗ, cô hé miệng.

Cô không tự chủ hé miệng, nụ hôn lần này hoàn toàn khác với nụ hôn mạnh mẽ của hai lần trước, chỉ nhẹ nhàng quyến rũ trên chọc.

Như Nguyệt ồm một tiếng, bàn tay nhỏ bé không tự chủ bám lên vai anh.

Tay của anh cách áo ngủ vuốt ve cô, khiến cô bủn rủn không đứng vững, chỉ có thể dựa vào người anh, lại cảm thấy vạt nóng của anh kiên định chống đỡ trên bụng mình.

Cô một lần nữa hút khí, mở mắt ra, chỉ thấy tròng mắt màu xanh đậm của anh, chiếu rõ gương mặt ửng hồng mê man của cô.

Anh giống như biết cô lo lắng và ngại ngùng, không làm ra bất cứ động tác gì, chỉ đứng ôm hông cô, nhẹ nhàng hỏi: “Em tin anh chứ?”

Như Nguyệt nhìn anh thật lâu, không có cách nào nhúc nhích, nhìn ánh mắt đầy lửa nóng của anh.

Cô có thể tin anh không?

Anh nhìn giống như là thoải mái bình tĩnh, nếu không phải ánh mắt đầy lửa nóng cùng cứng rắn của phái nam biểu lộ dự vọng của anh, cô nhất định cho rằng anh không bị ảnh hưởng

Nếu như là người đàn ông khác, lúc này đã sớm đẩy ngã cô trên giường đi? Làm sao còn quan tâm cảm nhận của cô, thậm chí kìm nén dự vọng bản thân hỏi cô.

Như Nguyệt có chút cảm động, cô vươn tay vuốt ve gương mặt của anh, chủ động đón nhận.

Đợi đến lúc nhìn thấy cô gật đầu, Mạc Sâm mới phát hiện ra mình vừa rồi ngừng hô hấp, anh nhìn cô gãi dụi dụi trước mắt, gần như không thể tin nổi mình thật sự đã cưới được cô.

“Em sẽ không phải hối hận.” Cổ họng anh co rút, khàn giọng cam kết.

“Đây là đảm bảo sao?”

Môi hồng của cô khẽ run, hỏi đùa, thế nhưng anh lại không cười, chỉ nâng gương mặt cô lên, trả lời nghiêm túc.

“Đúng vậy.” Anh bình tĩnh nói

Trong lòng khẽ run lên, một lát sau, anh dùng một loại nhiệt tình và chuyên tâm chưa từng có trước nay, cúi người hôn cô.

Như Nguyệt bị hôn hoàn toàn quên mất mình đang ở đâu, thậm chí ngay cả mình nằm trên giường thế nào cũng không biết.

Lúc đặt cô trên giường, anh rời đi môi cô, một đường đi xuống hôn, liếm, ngậm nụ hoa meemfmai, lúc đó cô mới phát hiện ra áo ngủ của mình chẳng biết bị anh cởi lúc nào.

“A....” Môi lưỡi của anh lướt qua khiến cô cảm giác như bị điện giật, cả người run rẩy, nắm chặt tóc anh, “Mạc Sâm....”

“Anh dùng quá sức sao?” Anh ngửa đầu mỉm cười khàn khàn mở miệng.

Cô then thùng lắc đầu một cái, mặt đỏ tim đập hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Anh ngồi dậy, nhìn cô chăm chú, chậm rãi cởi bỏ áo, để lộ ra lồng ngực rắn chắc.

Người đàn ông này có dáng người đẹp như pho tượng Hi Lạp, cô không tự chủ được nín thở, anh cầm tay cô, đặt bàn tay nhỏ bé của cô chạm lên người mình.

Như Nguyệt xấu hổ bản thân bất lực, nhưng lại không có cách nào di chuyển tầm mắt và tay khỏi người anh.

Cơ thể anh thật ấm áp, rắn chắc, lòng bàn tay cô chạm vào lồng ngực cứng rắn của anh, cảm nhận được cơ bắp của anh khẽ co rút, phát hiện anh gần như nhạy cảm giống mình, cô tò mò di chuyển vuốt ve cơ bụng anh, anh bỗng phát ra âm thanh khàn khàn rên rỉ, cơ bụng khẽ run, co rút lại.

Cô đỏ mặt nghĩ muốn di chuyển xuống phía dưới, nhưng anh lại bắt được tay cô, đưa hai bàn tay nhỏ bé của cô lên đỉnh đầu, cúi người đè lên cơ thể cô, hôn cô thêm lần nữa.

Anh tình cảm như vậy, rồi lại vô cùng dịu dàng, thật giống như có sự kiên nhẫn của toàn thế giới, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, môi lưỡi không bỏ sót một tắc nào trên cơ thể cô.

Cho đến khi dục vọng của cô bị khơi dậy, toàn thân bởi vì khát vọng mà khốc lên thì anh mới cùng cô hợp lại thành một.

Cơn đau đớn lần đầu tiên được giảm xuống mức thấp nhất, anh hôn cô, chậm rãi ngọt ngào trên thân thể mềm mại, một lần, lại một lần, rồi thêm một lần!

Cô nắm chặt bờ vai đầy mồ hôi của anh, rên rỉ thở gấp tiếp nhận anh, hoàn toàn không có biện pháp khống chế.

Ngoài phòng, gió lạnh gào thét, trong nhà, cảnh xuân lãng mạn.....

Sáng sớm, ánh nắng đã lên.

Những đám mây đã lơ lửng trên bầu trời.

Mạc Sâm đã tỉnh lại từ lúc mờ sáng.

Khác với trước đây, anh không nhúc nhích nằm yên ở chỗ cũ, không mở mắt, chỉ lắng nghe âm thanh xung quanh mình, để cho giác quan và trí nhớ dần dần thanh tỉnh.

Cảm giác đầu tiên, đó là trong ngực anh có một người con gái mang theo mùi thơm của hoa nhài.

Như Nguyệt, hôn lễ, đêm tân hôn.

Trí nhớ đêm hôm qua tràn vào trong đầu, trong lòng anh co rút lại, không dám mở mắt, chỉ sợ tất cả chỉ là ảo giác.

Nhưng cô vẫn nằm trong ngực anh, mùi thơm nhàn nhạt, hô hấp đều đặn, nhẹ nhàng phả lên cổ anh.

Anh chậm rãi mở mắt, đối diện với sự thật.

Cô vẫn ở đây, rõ ràng mà chân thật nằm trong ngực anh, tay trái ôm trước ngực, tay phải đặt lên hông anh. Máy sưởi nửa giờ sau tự động ngắt, cả người cô núp trong ngực anh.

Năm năm....

Anh không dám chớp mắt nhìn cô chăm chú.

Năm năm rồi....

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu rọi vào, anh có thể nhìn thấy rõ gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô ở trước mắt, đang yên ổn ngủ say trong ngực mình.

Năm năm qua, anh cố gắng kiềm nén khát vọng và sự cô đơn của bản thân, chỉ đứng xa xa nhìn, không dám nói chuyện với cô, không dám lại gần cô.

Không ai, không có bất kì người nào, biết được anh muốn cô đến như thế nào, anh thậm chí ngay cả tới gần nhìn cô cũng không dám, anh chưa bao giờ nghĩ mình có thể ở cùng một chỗ với cô chứ đừng nói đến việc lấy cô làm vợ.

Vợ của anh....

Anh nhìn cô gái đang ngủ trong ngực mình.

Vợ của anh!

Anh cúi đầu hôn lên trán cô, vùi mặt vào cổ cô, hít một hơi thật sâu, một cảm giác thoải mái kèm theo mùi thơm của cô tràn ngập trong lòng.

Của anh!

Trong sinh mạng tối tăm, vào lúc anh khó khăn nhất, không phải ai khác mà chính là cô đã giúp anh chống đỡ.

Năm năm trước, khi anh ở trong tình huống khó khăn, gian khổ nhất, thì người anh nghĩ đến chính là cô; khi anh ở trong rừng mỗi ngày đều phải trốn tránh bị đuổi giết, thiếu chút nữa sẽ chết người anh nghĩ đến là cô; khi anh phá hủy căn cứ của phần tử khủng bố, nhảy xuống biển chạy trốn, ở trên biển suýt chút nữa chết đói chết khát, thì người anh nghĩ đến vẫn là cô!

Bởi vì, chỉ có nghĩ đến cô, anh mới không bị những thứ không thuộc về mình đó làm ảnh hưởng.

“Tôi muốn sống, anh cũng vậy!”

Giọng nói bình tĩnh, kiên quyết của cô vẫn vọng lại trong đầu anh.

“Chúng ta cùng nhau đi qua, cùng nhau sống sót!”

Mỗi một lần, anh đều dựa vào kí ức đối với cô, không ngừng nhớ lại những lời khích lệ của cô, anh mới có biện pháp chống đỡ, tồn tại.

Cho dù đến bây giờ, cô rõ ràng ngủ trong ngực anh, nhưng anh vẫn chưa thể tin tưởng rằng cô đã gả ình.

Trên thực tế, vẫn là cô cầu hôn.

Nghĩ đến tình huống hôm đó, anh vẫn cảm thấy không thật.

Anh biết cô chỉ nhất thời kích động, anh cũng thử muốn để cô suy nghĩ lại, nhưng cô vẫn kiên trì khiến cho anh cũng thôi đấu tranh, dù sao cưới cô chính là khát vọng tận sâu trong nội tâm của anh, cho nên anh mới theo ý cô.

Nhìn ánh sáng lấp lánh trên gương mặt cô, Mạc Sâm ngắm nhìn cô, đưa tay nhẹ vuốt ve, miêu tả đôi mắt, đôi tai, mũi và đôi môi cô....

Anh không có cách nào dời tầm mắt khỏi người cô, tay của anh cũng vậy.

Sau đó, cô ở trong ngực anh chậm rãi tỉnh lại, anh có thể cảm nhận được cô tỉnh táo, hô hấp của cô tăng nhanh, nhịp tim đập mạnh hơn, sau đó cô thở nhẹ một hơi, lông mi khẽ run, sau đó, dưới ánh nhìn của anh từ từ mở mắt.

Cô có chút mơ màng nhìn anh, sau đó nhắm hai mắt lại, rồi nhanh chóng mở ra.

Thấy anh vẫn còn ở đây, cô cảm thấy nghi ngờ, rồi không nhịn được đưa tay sờ mặt anh, giống như muốn xác định lại.

Dáng vẻ mơ hồ không rõ ràng tình huống của cô nhìn rất đáng yêu, anh mỉm cười cầm bàn tay nhỏ bé của cô, kéo lên miệng hôn.

“A.” Cô bỗng nhiên đỏ mặt, rồi cuộc tỉnh táo, “Chào buổi sáng...”

“Chào buổi sáng.” Anh mỉm cười mở miệng.

“Cho nên.... Em thật sự đã gả cho anh?”

“Ừ.” Anh gật đầu.

“Em cứ nghĩ là mơ....” Cô ngượng ngùng lẩm bẩm, giọng nói vì chưa tỉnh ngủ hẳn nên có chút khàn khàn.

“Không phải.” Anh nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô.

“Xin lỗi.”

“Tại sao?”

“Tất cả...” Cô đỏ mặt lâu bầu.

Anh mỉm cười, cúi người hôn cô, dịu dàng nói. “Anh cảm thấy rất tuyệt, không cần phải xin lỗi.”

“Ừm.” Cô nhìn anh, cắn môi, “Vậy... anh có thể hôn em một lần nữa không?”

“Có thể.” Anh cúi đầu hôn cô.

“Chờ một chút!” Cô bỗng ngăn anh lại, nói thêm: “Còn bữa sáng.”

“Bữa sáng?” Anh nhú mồm.

“Đúng vậy, anh nói anh biết nấu ăn đó.” Cô mặt dày nói: “Anh định gạt em sao?”

“Không.” Anh cười ra tiếng, lật người ngăn cô lại, “Chẳng qua anh phải ăn no trước mới có sức nấu ăn.”

Nói xong, anh giống như con sói bỏ nhào vào dê con, cúi đầu gặm cắn vai cô.

“A, thật là nhột, không cần.... Đừng cắn nơi đó, ha ha ha.... Mặc Sâm....” Cô cười hét chói tai muốn co lại, nhưng anh lại đè cô vào trong ngực, một đường chơi đùa từ cổ đến ngực cô.

Không bao lâu, tiếng cười của cô thay thế bằng tiếng rên rĩ.

Ánh mặt trời len qua đám mây, ánh sáng chiếu rọi.

Vàng dương chói lọi, mang ấm áp cho khắp mọi nơi.

7. Chương 7

Mấy ngày tân hôn, cô vẫn chưa quen, tất cả đều tốt đẹp giống như mơ.

Giường mới, bàn trang điểm mới, nhà vệ sinh mới, bồn tắm mới, bàn chải đánh răng, cốc súc miệng, khăn lông, ngay cả gạch nền phòng tắm cũng mới.

Còn nữa, lão công của cô cũng là mới; tất nhiên, cô trước kia cũng chưa từng có lão công cũ.

Chẳng qua, chưa từng ở chung với người đàn ông nào khác, cho nên lúc bắt đầu, cô chưa quen có người nằm chung giường với mình, ban đêm lúc lật người đụng phải anh nên tỉnh lại, rồi sau đó mặt đỏ tím đập nhìn gương mặt đẹp trai của anh đang ngủ say thật lâu, suy nghĩ miên man tới lúc cơn buồn ngủ ập tới mới có thể ngủ tiếp.

Mỗi sáng khi đánh răng rửa mặt, nhìn thấy có thêm một bàn chải, một cái cốc một cái khăn cô cũng đỏ mặt, rồi nhìn ra phía ban công thấy quần lót của anh và của cô phơi chung một chỗ, càng khiến cô xấu hổ.

Sau khi kết hôn, cô mới biết được anh ngủ rất ít, anh luôn ngủ muộn hơn cô lại còn dậy sớm hơn, bình thường lúc cô rời giường thì anh và Hải Dương đưa mấy đứa nhỏ chạy bộ trở về.

Mỗi một ngày, cô càng hiểu anh hơn một chút.

Như anh mỗi ngày đều lên mạng, không thích xem tivi, trước khi ngủ thích uống một li rượu. Anh hút thuốc, nhưng rất ít, cũng chỉ hút ở bên ngoài. Giống như lời anh nói, anh biết làm đồ ăn, sở trường của anh là thịt bò hầm rượu đỏ, ăn ngon đến nỗi Đào Hoa cũng phải khen ngợi.

Anh đối với cô rất toát, không chỉ xuống bếp nấu đồ ăn cho cô, còn giúp cô sửa sang cửa hàng, cùng nhau dạo phố.

Hai ngày nay, bởi vì năm mới mọi người nghỉ lễ, cho nên trên đường có rất nhiều người qua lại.

“Lễ mừng năm mới của người Trung Quốc đều náo nhiệt như vậy sao?” Hiếm khi thấy thành phố nhỏ này có nhiều người như vậy, người trên đường phố nhiều đến nỗi, đường phố chật ních xe cộ, người đi bộ chen lấn không thể nhúc nhích, thảo nào lúc cô nói muốn ra ngoài không cho anh lấy xe mà chạy đi mượn xe máy của Đào Hoa.

“Ừ, thật ra cũng không phải như thế này, vì nơi đây là thành phố du lịch, cho nên mọi người nghỉ phép đều muốn đến.” Như Nguyệt nắm tay anh, đi vào ngõ hẻm, người trong ngõ không đông như ngoài đường cái, anh nhẹ nhàng thở ra, lại bị cô kéo vào một cửa hàng quần áo khá đông khách.

“Anh cảm thấy cái này thế nào?” Cô cầm một cái áo len màu cà phê, ướm lên người mình.

“Được.” Anh mỉm cười nhìn cô chọn quần áo, rồi bảo anh xem.

“Còn cái này?” Cô lại cầm một cái áo lông màu đỏ.

“Màu trắng thì đẹp hơn.” Anh cầm một cái áo màu trắng đưa cho cô.

“Tiểu thư, thích thì có thể mặc thử, chúng tôi có phòng thay đồ ở phía sau.” Chủ cửa hàng vừa tiếp những người khách khác, vừa nói với cô.

“Cám ơn.” Như Nguyệt cầm áo len, quay đầu nhìn Mạc Sâm, “Xin lỗi, anh chờ em một chút.”

“Không sao.” Anh mỉm cười nhìn cô đi vào phòng thay đồ, còn mình ngồi trên ghế chờ.

Không bao lâu sau cô đi ra ngoài, xoay người nhìn gương trong phòng thử đồ, có chút ngại ngùng hỏi anh: “Như thế nào? Nhìn có kì lắm không?”

“Không.” Mạc Sâm đứng dậy, mỉm cười cầm chiếc khăn quàng màu đỏ ở bên ngăn tủ, quần giúp cô, “Thêm cái này nữa là hoàn mỹ.”

“Anh không cảm thấy là hơi mập sao?” Cô quay người chun mũi hỏi.

Anh cười khẽ, kéo nhẹ khăn quàng lôi cô đến bên người, hôn trộm cô một cái, “Không hề mập.”

Không nghĩ đến anh lại hôn cô trước mặt mọi người, Như Nguyệt đỏ bừng mặt, trong lòng có chút ngọt ngào.

“Thật không?”

“Em xem.” Anh xoay người cô, ôm cô từ phía sau, chỉ vào gương mỉm cười nói: “Em còn không che được anh, làm sao mà có thể gọi là mập.”

Cô than thở: “Em mà che được anh, thì không thể chỉ dùng hai từ mập mập mà hình dung rồi.”

Môi mỏng khẽ giương lên, ở bên tai cô nhỏ giọng: “Không sao, buổi tối mỗi ngày anh sẽ cố gắng cùng em vận động, bảo đảm em không có bất kì cơ hội được mập.”

Cô xấu hổ lấy cùi chỏ thúc nhẹ vào anh.

Anh bị cô thúc một cái, vẫn không chịu buông tay, chỉ cười cười bồi thêm một câu: “À, đúng rồi, ngoại trừ lúc mang thai.”

Gương mặt cô càng đỏ, trừng mắt nhìn anh qua gương, nhưng anh chỉ mỉm cười nhìn lại cô.

Khách cũng đi gần hết, nhân viên cửa hàng thấy vậy vội đi tới, cầm một chiếc áo len màu trắng khác, mỉm cười đề nghị: “Cái áo len này cũng có của nam, tiên sinh có muốn mặc thử không?”

Mạc Sâm chưa kịp trả lời, đã nghe Như Nguyệt nói: “Được.”

Cô tránh thoát khỏi ngực anh, cầm áo len nhét vào trong tay anh, đẩy vào phòng thử đồ, “Anh đi vào mặc thử xem có vừa không, mặc xong phải ra ngoài cho em xem đó.”

Người muốn mua quần áo không phải là cô sao?

Nhìn cửa phòng thay đồ đã đóng lại, nhìn áo len trong tay anh cảm thấy thật buồn cười, nhưng không có cách nào đành phải ngoan ngoãn cởi áo khoác trên người xuống mặc áo len vào.

Là áo len chui đầu, lông kashmir, mặc vào cảm thấy rất thoải mái và ấm áp.

“Mạc Sâm, xong chưa?”

“Xong rồi.”

Anh mở cửa, đi ra ngoài.

Không cần soi gương, anh chỉ nhìn nét mặt của cô cũng hiểu được cái áo len này mặc trên người anh hiệu quả cũng không tồi.

“Như thế nào?”

“Ừ...” Nhìn anh dáng vẻ đặc ý, cô cố ý nhíu mày nghiêng đầu, hai tay ôm ngực nói: “Anh quay một vòng em xem.”

Mạc Sâm thấy thế nhíu mày, cũng không để ý, chỉ làm theo lời cô nói quay một vòng.

Cô nhìn trái một chút, nhìn phải một chút, dáng vẻ kén cá chọn canh, sau đó mới nói: “Được rồi, tuy không phải quá đẹp, nhưng mỗi người không phải trời sinh mặc quần áo ——”

Như Nguyệt vừa mới nói được nửa câu, đã thấy anh nở nụ cười xấu xa tiến lại gần, cô vừa nói vừa cảnh giác lùi lại phía sau, bị anh ép tới góc tường.

Mắt thấy không còn đường có thể lui, anh lại làm ra vẻ muốn hôn, toàn bộ nhân viên và khách trong cửa hàng đều trừng mắt nhìn bọn họ.

Như Nguyệt thấy thế đỏ mặt, vội giơ tay đầu hàng sửa lời: “Nhưng mà anh mặc cái gì nhìn cũng đẹp!”

“Thật?” Anh nhướn mày, mặt sát gần cô.

“Thật, thật!” Như Nguyệt gật đầu thật mạnh, sợ anh thật sự sẽ hôn mình, đưa tay chống đỡ lồng ngực anh, mặt đỏ tim đập nói: “Anh mặc áo này rất đẹp trai, đẹp trai vô cùng, Bradley Peter cũng không so được với anh!”

Nói xong, cô sợ anh còn không chịu bỏ qua, vội vươn tay vung mạnh, cất giọng gọi lớn: “Xin lỗi, tính tiền!”

Mạc Sâm thấy thế, lúc này mới lùi một bước, Như Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, quay người ra quầy tính tiền, ai biết anh lại thừa dịp cô buông lỏng từ phía sau bắt được tay cô, kéo cô vào trong ngực, cúi đầu hôn, sau đó khẽ vuốt mặt cô, mỉm cười mở miệng: “Anh cũng vậy, cảm thấy em mặc bộ này rất đẹp.”

Cô vừa xấu hổ, vừa lúng túng, trong lúc nhất thời trống rỗng không có dũng khí nhìn những người xung quanh, kết quả lúc tính tiền, cô từ đầu tới cuối đỏ mặt, núp sau lưng anh.

Thế nhưng anh lại cố tình lễ mà lễ mễ, trừ áo len cùng khăn quàng cổ, anh còn mua thêm áo khoác, bắt cô phải thay, sau đó nhờ chủ quán gửi quần áo cũ về nhà.

Ra khỏi cửa hàng, cô không nhận được chạy vào trong ngõ hẻm, anh đi theo sau cô, cười không ngừng, cô bị anh cười càng thêm lúng túng, đánh anh một cái, “Anh đáng ghét, em về sau cũng không dám tới cửa hàng kia nữa!”

Anh ôm cô vào trong ngực, cười nói: “Xin lỗi, anh đã cố nhịn nhưng không được, nhìn xem em trông xinh đẹp thế này.”

Gương mặt cô đỏ bừng, nhất thời á khẩu không nói được câu nào.

Thấy cô xấu hổ không nói ra lời, anh mới thôi trêu chọc, mỉm cười dắt cô đi về phía trước.

Màn đêm buông xuống, đèn đường rực rỡ.

Anh cùng cô đi dạo, rồi đi mua mít quả, chọn đồ bày trong cửa hàng, cùng nhau mua đồ ăn, chăn màn, gối đệm, rồi đi hiệu sách.

Khi vào hiệu sách, cô phát hiện ra anh cực kì thích đọc sách, giống như bị dính chặt vào trang sách, từ văn xuôi, tiểu thuyết, manga, tập chí đến lịch sử khoa học, mỗi loại anh đều thấy hứng thú, chỉ cần cầm một quyển lật xem, anh sẽ không buông xuống, cuối cùng cô phải lôi kéo mới dắt anh ra ngoài được, nhưng anh vẫn mua hơn trăm cuốn, thật may là hiệu sách giúp đỡ sẽ gửi về nhà cho họ.

Lúc hai người rời hiệu sách, trên đường cái không biết sao lại đầy ắp người, vừa hỏi mới biết được là hoạt động mừng năm mới, cho nên mới sắp xếp sân khấu mời ca sĩ đến biểu diễn.

“Em có muốn xem không?”

Cô lắc đầu một cái, cười nói: “Em đã qua cái tuổi háo hức này rồi.”

“Vậy chúng ta đi dạo xung quanh.”

“Được.” Cô gật gật đầu.

Anh che chở cho cô lách ra khỏi đám người, đi tới một ngõ khác, chỗ này an tĩnh hơn nhưng cũng vẫn nhiều người.

Trời tối, nhiệt độ hạ dần.

Hai người tay trong tay bước chậm rãi trên đường.

Nhìn thấy ven đường có một quán cà phê, anh đề nghị: “Có muốn uống một chút cà phê cho ấm không?”

“Vâng.” Cô đang cảm thấy hơi lạnh.

Mặc Sâm gọi cà phê, quay lại thấy cô cả người co lại, hai tay nhét trong túi, gương mặt nhỏ nhắn bị gió thổi hơi ửng hồng, nhìn trông có vẻ rất lạnh.

“Em lạnh sao?”

“Vâng, có một chút.” Hàm răng hơi run run, vừa nãy đi đường không có cảm giác ai ngờ vừa dừng lại thì gió lạnh thổi tới khiến cô rét run.

“Đưa tay cho anh.” Anh nói.

Mặc dù không muốn rời khỏi cái túi ấm áp, nhưng nghĩ đến tay của anh còn ấm áp hơn túi của mình nhiều, cô lập tức rút tay, nghĩ rằng anh muốn cầm tay cô.

Ai ngờ anh lại cầm tay cô che trong lòng bàn tay mình đưa lên miệng, thổi hơi ấm, nhẹ nhàng ma sát.

Như Nguyệt ngẩn người nhìn anh, mặc dù cảm thấy rất xấu hổ, nhưng đáng vẻ chăm chú sưởi ấm cho tay cô lại khiến cô cảm động.

Một lát sau, tay cô ấm dần lên.

“Có tốt hơn không?”

“Có.” Cô dùng sức gật đầu.

Anh nhìn chăm chăm vào cô, có vẻ không hài lòng, đưa tay sờ gương mặt cô, quả nhiên mặt cô lạnh buốt.

“Chết tiệt, em sắp bị đông mất rồi.” Anh cau mày mở áo khoác, kéo cô ôm vào trong ngực.

A, trời ạ, anh giống như là lò sưởi.

Như Nguyệt sợ hết hồn, không muốn ở nơi công cộng cùng anh ôm ôm ấp ấp, nhưng vừa tiếp xúc với thân thể ấm áp của anh, cô lại không muốn buông ra, bàn tay nhỏ bé tự động ôm chặt hông anh, mặt dính sát vào ngực anh.

Cô thoải mái thở ra một hơi, rồi lại có chút lo lắng.

“Như vậy được không? Anh lạnh không?”

“Không sao, lập tức sẽ ấm.” Nhìn thấy cô ôm mình chặt như vậy, Mặc Sâm cong môi, đôi tay không ngừng ma sát lưng cô.

Nhìn tấm kính thủy tinh ở cửa hàng quần áo bên cạnh phản chiếu hình ảnh anh và cô, Như Nguyệt cảm thấy ấm áp.

Đã rất lâu rồi cô không được nhẹ nhàng vui vẻ đi dạo phố như vậy.

Hay nói đúng hơn là hẹn hò?

Thật ra cô nghĩ hôm nay mua đồ đặc trưng trí cửa hàng xong sẽ về, nhưng mà anh lại đặc biệt đi theo.

Mới kết hôn, cô có chút lo lắng, nhưng mấy ngày chung đụng, cô càng có cảm giác mình cầu hôn với anh thật sự là đúng rồi.

Trên đường người qua lại, cô cũng không để ý, chỉ dựa vào ngực anh, mỉm cười hạnh phúc.

Đầu tháng hai.

Vừa qua năm mới, Đào Hoa mang thai, bụng bắt đầu lộ ra.

Hải Dương che chở cho Đào Hoa, bước chậm tới công viên bờ biển.

Hai người đã kết hôn một năm, vẫn ngọt ngào, tình cảm, khiến người khác hâm mộ.

Ngồi trên chiếc xích đu vừa sửa xong, Như Nguyệt ôm cánh tay Mạc Sâm, đầu tựa vào vai anh, vừa suy nghĩ, vừa nhìn cây bàng.

Ánh mặt trời xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá cây chiếu xuống sân cỏ.

Cô ngồi thử xích đu, buổi chiều mấy người đàn ông trong nhà đã sửa lại thật tốt.

Xích đu vững chắc, giống như là chưa từng bị hỏng.

“Như thế nào?” Anh hỏi.

“Không tệ.” cô mỉm cười gật đầu.

Trước đó vài hôm bọn họ đã thảo luận nghiên cứu còn vẽ một bản thiết kế xích đu, giống như là muốn xây một tòa nhà chọc trời, cô vừa nghĩ lại đã thấy buồn cười.

Nhưng, cô thích thái độ nghiêm túc khi làm việc của những người đàn ông này

Mặt trời ấm áp, Như Nguyệt hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, thoải mái tựa vào anh.

Cô đã rất lâu không được thả lỏng như vậy rồi...

Từ lúc kết hôn tới giờ đã một tháng, một tháng này, thật sự trôi qua thật nhanh.

Trước khi kết hôn, cô cũng quen mấy người bạn trai, mặc dù không tiến đến bước cuối cùng, nhưng miễn cưỡng cũng có thể nói là mấy lần yêu, nhưng chưa có một người đàn ông nào yêu thương cưng chiều cô giống như anh.

Anh yêu cô, nhưng sẽ không can thiệp vào quyết định của cô; cưng chiều cô, nhưng cũng không sai khiến cô.

Khi không cùng ý kiến, anh sẽ lắng nghe nguyên nhân của cô, sau đó giải thích lý do của anh, rồi cô và anh cùng nghĩ ra phương pháp xử lý.

Anh là cao thủ trong việc giải quyết vấn đề, dù gặp bất cứ người nào, anh đều có thể giải quyết dễ dàng.

Dưới sự giúp đỡ của anh, “Bí Mật” đã sẵn sàng, rất nhanh sẽ khai trương.

Mặc dù lúc đầu không nhiều khách lắm, có rất nhiều người là khách hàng do Đào Hoa giới thiệu, nhưng cô không để ý, cô biết chuyện như thế này không thể gấp được, cộng thêm lúc trước đi làm cô cũng để được tiền dùng mua nhà kết hôn, nhưng dĩ lại tặng cô ngôi nhà này vì vậy tiết kiệm được khoản tiền kia cộng thêm tiền vốn lúc mở tiệm còn thừa lại rất nhiều.

Càng làm cô bất ngờ hơn đó là sau khi kết hôn anh nghỉ việc, đã gửi vào tài khoản của cô một số tiền không nhỏ nói là phí sinh hoạt, mới vừa thấy số tiền này cô nghĩ là ngân hàng nhầm, sau mới biết là anh chuyển vào.

“Đây là tiền hưu của anh.”

Khi cô hỏi anh chỉ nhàn nhạt mở miệng.

Lần này cô lại không dám hỏi anh rốt cuộc là làm cái gì, cô không muốn nghe đáp án giống như lần trước.

Ngay từ đầu, cô chỉ muốn tìm người kết bạn, nhưng bây giờ cô tham lam hơn, cho nên tình nguyện cái gì cũng không muốn biết.

Hiện tại, cuộc sống so với trước kia chạy đi chạy lại, trôi qua rất thanh nhàn, nếu chỉ một mình cô, cô nhất định không quen.

Nhưng, cô không chỉ có một mình.

Cô tóm lấy tay anh, ít nhất bây giờ không phải.

“Sao vậy?” Cảm thấy sự lo lắng của cô, anh cầm tay cô hỏi.

“Không có.”

Cô mở mắt ra, nhìn lá bàng đang rơi xuống, mở miệng phủ nhận, trong lòng không ngừng lo lắng.

Chưa bao giờ nghĩ đến, cô lại kết hôn với một người đàn ông, sau đó mới yêu thương.

Yêu.

Gần đây, cô thật sự có cảm giác đang yêu.

Anh và cô luôn ở cùng một chỗ, cùng ăn cơm, nói chuyện, trông cửa hàng, xem phim cùng nhau trông năm đứa nhỏ.

Anh là một người đàn ông tốt như vậy, cũng bởi thế, nên cô càng lo lắng.

Người đàn ông giống như anh, sao phải đồng ý cưới cô?

Tại sao....?

“Mạc Sâm, Mạc Sâm——”

Nghe thấy tiếng Như Nguyệt kêu lên, Mạc Sâm đang ngồi trước bàn máy tính khẽ nghiêng đầu, chỉ thấy cô vui vẻ chạy vào kêu to: “Mặt trăng lên rồi!”

Còn tưởng xảy ra chuyện gì, anh nghe thế miệng há hốc, kinh ngạc bật cười: “Trăng sáng mỗi tối đều có.”

“Em biết nhưng ý của em là, hôm nay từ mặt biển lên.” Cô chạy tới bên người anh nhìn anh gõ gõ bàn phím không nhận được tờ mờ tới gần, lại phát hiện anh đánh đều là chữ tiếng Anh.

“Anh đang làm gì?”

“Viết một vài thứ.” Anh buồn cười nhìn cô: “Trăng sáng mỗi ngày đều từ mặt biển lên không phải sao?”

“Tất nhiên không phải, ách, được rồi, cũng có thể nói như vậy. Nhưng bình thường thời tiết không tốt, bị mây che lại, không thấy rõ, anh mau đến!” Cô tức giận, kéo tay anh, lôi ra ngoài cửa.

Thấy cô kiên trì, Mạc Sâm mỉm cười thuận theo ý cô.

Đi tới cửa, Như Nguyệt hưng phấn chỉ mặt biển ở phía xa.

“Anh xem.”

Anh vừa nhìn, cảm thấy hơi kinh ngạc, vầng trăng sáng tròn to, mượt mà trong trẻo giống như bạch ngọc, vừa từ biển lên, ánh trăng sáng chiếu xuống mặt biển, theo cơn sóng, đập vào cảng.

“Rất đẹp phải không?” Cô nắm tay anh mỉm cười ngẩng đầu nhìn anh, “Lúc em còn nhỏ ở đây hơn một năm, chỉ nhìn thấy có một lần thôi, bình thường lúc hoàng hôn, hơi nước và mây sẽ ngăn ánh sáng trăng từ mặt biển lên, cho nên phải may mắn mới có thể nhìn thấy được, không phải ngày nào cũng có thể nhìn thấy.”

“Ừ, rất đẹp.” Anh gật đầu mỉm cười.

“Đáng tiếc cảng bây giờ xây rộng hơn phá hư quang cảnh thiên nhiên, bây giờ nếu không có những ánh đèn rực rỡ, và những ca nô kia, thì còn đẹp hơn.” Cô cười cười tiếc nuối.

Thấy cô ỉu xiu, Mạc Sâm nắm chặt tay cô, nháy mắt nghĩ đến một chuyện, kích động dâng trào, anh hôn nhẹ lên trán cô, cười nói: “Em ở đây chờ anh một lát.”

Nói xong anh chạy tới nhà bên cạnh.

Như Nguyệt sững sờ, không biết tại sao, cô còn cảm thấy kì lạ, một lúc sau thấy anh cầm cái giỏ ở trong cửa hàng Đào Hoa, sau đó lôi cô lên xe.

“Mạc Sâm, chúng ta đi đâu?”

“Bây giờ? Ăn cơm đã ngoại?”

“Đúng.”

“Nhưng trời tối,” cô ôm cái giỏ anh đưa, bị anh đẩy lên xe, sững sờ nhìn anh hỏi: “Cửa hàng thì sao?”

“Hiệu Dạ sẽ đóng cửa giúp chúng ta.”

Cô ngẩn người nhìn anh nói như chuyện đương nhiên, không khỏi kinh ngạc bật cười.

Thôi, anh vui là được.

Xe đi dọc theo con đường ven biển, không bao lâu, anh lái xe vào sau khu công nghiệp, rồi đi tới một con đường nhỏ, bên đường không có nhà cửa, những cây cỏ còn cao hơn đầu người, mặc dù có đèn đường nhưng dưới đèn đường, con đường nhỏ càng lộ ra vẻ hoang vu.

Mấy phút sau, anh rút cuộc ngừng xe.

“Đến.” Anh tắt máy, rút chìa khóa.

Như Nguyệt cầm cái giỏ tò mò xuống xe, khi gió biển thổi tới, tinh thần cô cũng khẽ rung lên.

“Đi đến đây, ở trên.”

Anh cầm lấy giỏ, đuổi tay về phía cô, lôi kéo cô tới dốc nhỏ.

Nơi này có chút hoang vu, cô tức giận thở hổn hển đi theo anh, khi đi tới đỉnh dốc, cảnh tượng rộng mở trước mắt khiến cô nín thở.

Trắng sáng màu bạc, lẳng lặng lơ lửng trên biển.

Dưới ánh trăng, biển rộng mênh mông, gió biển thổi, ánh trăng chiếu xuống mặt biển, tạo thành một vệt rộng và dài, kéo dài tới tận trước mắt cô.

Ánh trăng sao người, chiếu lên những con sóng dồn dập trên mặt biển.

Trời đất rộng lớn, khiến con người càng thêm nhỏ bé, cảnh đẹp trước mắt thật là mỹ lệ, không có từ ngữ nào có thể hình dung được.

Gió biển thổi bay tóc cô, còn anh ôm cô từ phía sau.

Như Nguyệt ở trong vòng tay che chở của anh, ánh mắt vẫn không rời khỏi cảnh đẹp trước mắt.

“Chỗ này...” Cô không tìm ra được bất kì từ gì để hình dung.

Anh ôm cô, cùng cô ngắm mặt trăng đang lên cao, dịu dàng nói: “Em vừa nói cảm thấy tiếc vì chẳng được mở rộng, phá hư cảnh đẹp, nên anh muốn đưa em tới đây.”

Cho nên, anh mới đặc biệt dẫn cô tới đây?

Như Nguyệt bỗng nhiên thấy cảm động, cổ họng nghẹn lại, hốc mắt nóng lên.

Trời ạ, người đàn ông này...

Trắng sáng từ từ mơ hồ, biển rộng cũng nhìn mơ hồ.

Một giọt nước mắt nóng bỏng rơi trên tay anh, Mạc Sâm sững sờ, nghiêng người xoay cô lại, chỉ thấy gương mặt nhỏ nhắn của cô cúi thấp, không chịu ngẩng lên, nhưng nước mắt vẫn chảy xuống.

“Làm sao?”

Cô lắc đầu một cái, dúi mặt vào ngực anh, ôm anh thật chặt.

Cô không chịu nói, anh cũng không hỏi, chỉ ôm lấy cô, hôn nhẹ trán cô, không tiếng động an ủi.

Dưới bầu trời đêm, gió đang thổi, ánh trăng lên cao, những cơn sóng dập dềnh.

Nhìn ánh trăng đêm trên biển hai mắt cô mông lung, dựa vào ngực anh dù có tốt hơn một chút nhưng cô vẫn không nói lên lời.

Một lúc lâu, cô rút cuộc ngừng khóc nhưng vẫn không rời khỏi ngực anh.

“Làm sao anh biết chỗ này?”

“Khi chạy bộ buổi sáng vô tình phát hiện.”

“Các anh chạy đến tận đây?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, “Hình như hơi xa.”

“Ừm, vẫn tốt.” Thấy cô không còn khóc nữa, trong lòng cũng buông lỏng, giơ tay lau đi nước mắt trên mặt cô, “Đói bụng không? Em có muốn ăn chút gì không?”

“Anh mang theo đồ ăn?” Cô ngẩn người.

“Ừ.” Mạc Sâm dắt tay cô, cầm cái giỏ lên, lấy một hộp sandwich và salad.

“Anh tới nhà Đào Hoa để lấy mấy thứ này?” Như Nguyệt nhìn thấy anh giống như nhà ảo thuật, lấy ra một bình rượu, còn có cả hai cái li, sau đó rút ra một tấm thảm mỏng, không khỏi sửng sốt, “Anh nói gì với Đào Hoa?”

“Nói anh muốn hẹn hò bên bờ biển với em.”

Anh nói thật nhẹ nhàng, còn cô đỏ bừng gương mặt.

Mạc Sâm trải thảm ra, đặt thức ăn và rượu đỏ xuống, rồi quỳ gối lên thảm, mỉm cười đưa tay về phía cô.

“Tiểu thư, cô nguyện ý dùng cơm với tôi không?”

Cô nhìn anh bật cười, nước mắt lại trào ra, cô một tay cầm li rượu một tay nắm tay anh, giọng khàn khàn: “Em nguyện ý.”

Thấy hốc mắt cô rưng rưng, anh lại ôm cô vào trong ngực, đùa giỡn: “Ngoan, đừng khóc, anh biết rồi, anh bảo đảm sẽ để em ăn nhiều, không ngại em mập.”

Đáng ghét, cô đâu có mập?

Như Nguyệt mỉm cười rơm rớm nước mắt, đập vào ngực anh.

“Được, được, em đừng giục, thức ăn tới ngay.” Anh cười cười cầm một miếng sandwich đút cho cô: “Lão bà đại nhân, mời dùng.”

Cô đỏ khóc đỏ cười, trừng mắt nhìn anh, cố làm ra vẻ tức giận.

“Nào, ăn ngoan, ăn ngon lắm.” Anh cầm sandwich trêu chọc cô.

Hai người cười đùa xong rồi ăn đồ ăn, ngồi ngắm biển, nhìn sao, ngắm trăng.

Kiến thức của anh rất phong phú, giúp cô phân biệt các chòm sao.

Trăng nhô lên cao, gió biển thổi.

Ba Như Nguyệt vùi mình vào lồng ngực ấm áp của anh, nhìn cảnh đêm tuyệt mỹ, nghe giọng nói trầm thấp của anh, trong lòng cảm thấy hạnh phúc viên mãn.

Trong nháy mắt, cô biết, mình đã yêu anh.

8. Chương 8

Thời gian trôi nhanh.

Nửa đêm tĩnh lại không thấy anh ở bên cạnh.

Cô đứng dậy, khoác áo ngủ, đi trên hành lang, thư phòng trên lầu hai khép hờ, khe cửa lộ ra ánh sáng.

Cô đẩy khẽ, chỉ thấy anh đang gõ máy tính.

Như Nguyệt đứng ở cửa thư phòng, nhìn bóng lưng nghiêm túc của anh, môi hồng khẽ giương lên.

Trên bàn khắp nơi đều là sách anh mua về, có quyển đã mở ra, có quyển dán giấy nhớ làm kí hiệu, cà phê trên bàn đã nguội nhưng anh vẫn không chú ý, chỉ chuyên tâm gõ chữ.

Thỉnh thoảng khi có điều cần suy nghĩ anh lại nhìn màn hình thật lâu, sau đó đột nhiên hồi hồn lại tiếp tục gõ bàn phím

Khoảng thời gian trước, cô phát hiện anh viết văn, cô không phải cố ý nhìn lên nhưng lúc vô tình liếc qua, những dòng chữ xuất hiện nhiều ngôn từ chuyên môn.

Ô xi hóa, axit, axit ribonucleic? Thuyết tương đối? Nano chip?

Cô mỗi lần nhìn thấy những từ đó hoàn toàn sững sờ, nhưng anh viết rất thật, cũng khiến cô tò mò.

Âm thanh bàn phím khẽ ngừng, cô nhìn thấy anh đưa tay xoa gáy, chậm rãi bước tới, bàn tay nhỏ bé chạm vào vai anh.

Một giây sau cô phát hiện bàn tay anh giống như gọng kìm siết chặt tay mình, tay phải đang cầm bút máy quay người lại đâm về phía cổ cô.

Cô kêu lên một tiếng, phát hiện là cô, Mạc Sâm ngồi trên ghế sợ hết hồn, tay trái hơi nghiêng, tay phải đưa ra, kéo cô vào trong ngực.

Bút máy rơi xuống đất, phát ra âm thanh lạnh lạnh.

Đêm, tĩnh lặng.

Anh ôm chặt cô, cô có thể cảm nhận được nhịp tim đang đập mạnh của anh, còn có cả của cô.

Động tác của anh nhanh như thế, chỉ trong chốc lát cô đã bị kéo ngồi lên đùi anh, nếu không phải cổ tay phải còn có chút đau, nếu không phải trên đất vẫn còn chiếc bút máy kia, cô nhất định hoài nghi mình đã nhìn lầm.

Cô ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt màu xanh lam của anh đang có rút lại vì kinh sợ.

Anh cũng đang nhìn chăm chăm vào cây bút máy đang rơi trên đất, sau đó hai mắt nhắm nghiền, khẽ run hót một hơi thật sâu.

Thấy sắc mặt anh trắng bệch, đổ mồ hôi lạnh, cô mới phát hiện anh còn hoảng sợ hơn cả mình.

Cô vội đưa tay, khẽ vuốt gương mặt anh, dịu dàng nói, “Anh!”

Toàn thân Mạc Sâm chấn động, mở mắt ra, nhìn gương mặt dịu dàng của cô, trong lòng co rút lại.

Ông trời, anh suýt chút nữa....

Toàn thân căng thẳng, anh không dám nghĩ tiếp.

Thấy sắc mặt anh càng kém, trong lòng Như Nguyệt trào lên cảm giác mềm mại, cô dịu dàng cười, lau đi mồ hôi lạnh trên trán anh.

Tim anh đập nhanh và loạn nhịp, hai mắt nhìn chăm chú vào cô, chạm tay vào bàn tay cô đang để trên mặt mình, yết hầu co rút lại, thật lâu mới nói được một câu: “Anh rất.... xin lỗi....”

Cô lắc đầu một cái, cười nói: “Em mới phải xin lỗi, em nên gõ cửa trước, lần sau em sẽ nhớ!”

“Lần sau?”

“Ừ!” Cô dựa vào vai anh, ôm nhẹ hông anh, cất giọng cam kết, “Lần sau.”

Lời nôm na của cô như cứu sống anh, anh thở phào nhẹ nhõm, hai cánh tay siết chặt lấy cô, hai mắt nhắm lại.

Anh tưởng rằng... anh còn tưởng rằng.... cô bị anh dọa bỏ chạy....

Nhưng cô không bỏ chạy, ngược lại tin tưởng rúc vào ngực anh, giống như không phải anh vừa rồi suýt chút nữa đã thương cô.

Anh không dám tin tưởng mình may mắn đến thế, chỉ ôm chặt cô, thật lâu sau mới ổn định được tâm trạng, khàn khàn hỏi: “Sao em lại tỉnh? Anh làm ảnh hưởng đến em sao?”

“Không có, tại anh không có trên giường, em cảm thấy lạnh.” Như Nguyệt tựa đầu vào vai anh, vuốt vuốt cúc áo sơ mi, mỉm cười hỏi: “Anh đang viết cái gì?”

Cô tò mò hỏi, hiếm khi thấy vẻ mặt thẹn thùng của anh, một lúc sau anh mới trả lời.

“Tiểu thuyết.”

“Tiểu thuyết?” cô hơi ngạc nhiên, “Tiểu thuyết gì?”

“Tiểu thuyết khoa học viễn tưởng” anh nhìn chằm chằm vào vách tường lầu bầu.

Nhìn gương mặt hơi ửng đỏ của anh, Như Nguyệt tròn tròn hai mắt, cố nhịn cười hỏi, “Cho em xem một chút được không?”

“Bây giờ chỉ có mấy chương thôi....”

Nhìn anh cười cười xin lỗi, “VẬY chờ anh viết xong, em muốn là người đầu tiên được đọc.”

“Khụ, ừm.” Anh hắng giọng gật đầu đồng ý, “Được.”

Cô mỉm cười hôn anh, đứng dậy nói: “Muộn rồi, anh đừng viết nữa, thức đêm không tốt cho cơ thể, anh đi tắm đi, em sẽ pha nước nóng cho anh, tắm xong sẽ giúp anh xoa bóp một chút, bảo đảm anh ngủ ngon tới sáng.”

“Ừ.” Anh mỉm cười đứng lên.

Lúc này cô mới hài lòng đi ra khỏi thư phòng, anh nhìn thấy bóng dáng cô biến mất sau cánh cửa, tầm mắt lại rơi vào chiếc bút trên sàn nhà.

Chiếc bút máy đen nhánh vẫn nằm yên nơi đó.

Nhìn nó, trái tim anh bỗng cảm giác lạnh lẽo.

Không ai rõ ràng hơn anh, chỉ có chút sai lầm sẽ tạo ra hậu quả khôn lường.

Chỉ kém một chút, một chút mà thôi, anh suýt chút nữa phá hủy tất cả.

Anh thật sự may mắn, vì Như Nguyệt không bị dọa sợ.

Từ lúc bắt đầu anh rõ ràng biết cô không phải vì yêu mới ở cùng anh, cô vì cô đơn, vì hâm mộ, hâm mộ hạnh phúc ngọt ngào của Cảnh Dã và Hải Dương, cho nên muốn gia nhập.

Anh chỉ là vé vào cửa để cô tiến vào vòng hạnh phúc này.

Lúc đầu, anh chỉ là muốn thấy nụ cười của cô, nghĩ bảo vệ cô, muốn thành toàn cho cô, muốn cho cô những gì cô mơ ước, nhưng về sau ở chung một chỗ với cô, anh lại càng lúc càng tham lam, anh không chỉ muốn cô thích anh mà còn hi vọng cô có thể....

Yêu anh!

Ánh mắt âm u nhìn chiếc bút máy, một lúc sau, anh mới cúi người cầm lên, nhẹ nhàng đặt lên trên bàn.

Cô yêu một người đàn ông.

Người đàn ông này là chồng của cô.

Đó là một chuyện cực kì mỉa mai, ngoại trừ cô không biết lí do tại sao anh lấy mình.

Trước khi kết hôn, anh và cô quen nhau chưa được một tháng.

Cô nghĩ thế nào cũng không cảm thấy, người đàn ông này sẽ đối với cô vừa gặp đã yêu, hướng chi bọn họ gặp mặt lần đầu tình trạng của cô không chỉ dùng bốn từ “Thê thảm sa sút” mà hình dung.

Ba Như Nguyệt ngồi xếp bằng trên ghế sofa trong cửa hàng, nhìn Đào Hoa vừa đi khám thai về đang chỉ mấy đứa nhỏ làm bài tập, tay đan áo len, lại không nhận được liếc trộm người đàn ông đang ngồi trong quầy.

Nhìn xem, anh đẹp trai, dáng người đẹp, muốn tiền có tiền, muốn thời gian có thời gian, không những nghiêm túc lại còn có năng lực xử lý mọi chuyện, tại sao lại đồng ý lời cầu hôn của cô?

Bởi vì cô là người đầu tiên cầu hôn anh sao?

Hay bởi vì cô đáng thương?

Ý nghĩ này khiến toàn thân cô cứng đờ, mặc dù không muốn nghĩ như vậy, nhưng nghĩ kĩ lại thì đây cũng có thể là nguyên nhân.

Cô cần môi cau mày, liếc trộm anh một cái, không khỏi âm thầm thở dài.

Đáng ghét, cô không hi vọng như vậy.

Nếu anh cưới cô chỉ vì thương hại, thì không cần phải làm vậy.

Trời ạ, cô thật sự muốn biết trong lòng anh nghĩ gì, ngoài ý muốn anh chính là loại người khó có thể đoán được nhất mà cô từng gặp.

Mỗi khi cô nghĩ mình hiểu rõ anh thì lại phát hiện ra một mặt khác.

Anh rất ít khi nói chuyện của mình người nhà, công việc, sở thích, đều là sau khi cô hỏi, anh mới trả lời.

Trừ điểm đó ra, anh cũng rất quan tâm cô phải không?

Trong lòng cảm thấy ấm áp, hi vọng lại dâng lên, không nhịn được liếc trộm anh lần nữa, lúc đó lão nhị trong đám trẻ con đưa tay giật nhẹ tay áo cô.

“Cháu đói.” Cậu bé nói, hai gương mặt khác cũng nhìn cô mong đợi.

Đói bụng?

Thấy Mạc Sâm đang bận, cô không muốn làm phiền anh, vội để len xuống, mỉm cười đứng dậy nói:

“Được rồi, cô nấu mì cho các cháu.”

Mấy đứa nhóc nghe thế, vội đi theo cô vào bếp.

Đây là lần đầu tiên cô nấu đồ ăn cho bọn nhóc, mặc dù không ngon bằng Đào Hoa nhưng một nồi mì đơn giản được bọn nhóc ủng hộ nhiệt tình.

Phát hiện sức ăn của bọn nhóc rất lớn, cô lại nấu một nồi sau đó gọi anh.

“Mạc Sâm, đừng viết nữa, ăn chút gì đã.”

“Anh nghĩ em không biết nấu ăn.” Anh kinh ngạc nhìn cô.

“Em không biết nấu cơm, nhưng biết nấu mì à.” Cô cười khê, kéo tay anh lôi vào bếp, vừa nói: “Nhưng em không bảo đảm là sẽ ngon.”

“Anh bây giờ đói bụng đến mức có đồ để ăn đã vô cùng biết ơn.” Anh cười nói.

Cô nhìn anh làm mặt quỷ, sau đó chờ anh ngồi xuống ăn mì cô lại không nhịn được hỏi.

“Ăn ngon không?”

“Ừ.” Anh mỉm cười gật đầu.

Thấy anh gật đầu, cô lúc này mới vui vẻ lấy một bát để ăn.

Nói thật, đồ cô nấu chỉ miễn cưỡng có thể ăn thôi, nhưng ba đứa nhỏ và anh ngay cả một câu kháng nghị cũng không có.

Cô vừa ăn đã cảm thấy nước mì thật mặn, không nhịn được mỉm cười, nhưng lại thấy cảm động.

Nhìn Mạc Sâm ngồi ở bàn đối diện, cô thầm cầu nguyện trong lòng, cầu nguyện cuộc hôn nhân này được kéo dài.

Những ngày ở cùng với anh, luôn tràn ngập vui vẻ và sung sướng.

Mỗi một ngày hiểu về anh hơn một chút, lại thương anh hơn một chút, đồng thời cũng thêm lo lắng.

Lo lắng, bởi vì không hiểu vì sao anh cưới cô; lo lắng bởi vì sợ có một ngày anh sẽ rời đi.

Dù sao cô cũng không muốn đối mặt, cô không phải không nhìn thấy anh có vẻ khác hơn những người bình thường.

Lúc đầu anh nói anh nằm vùng cho CIA thì cô nghĩ đó chỉ là cái cớ, nhưng về sau, những biểu hiện cho thấy không phải là anh nói đùa, hay chỉ là kiểm cớ.

Khi anh giúp cô chỉnh lại tên nhập khẩu của các loại tinh dầu, lúc đó cô phát hiện anh biết rất nhiều ngôn ngữ, tiếng Đức, Pháp, Tây Ba Nha, cũng không làm khó được anh.

Không chỉ như vậy, phản ứng tối qua của anh, vô cùng nhạy bén, mạnh mẽ, mọi thứ đều chứng minh anh không phải là một người bình thường.

Mà mấy tấm ảnh chụp anh, có rất nhiều tên khác nhau, quốc tịch và họ chiếu cũng vậy, hoàn toàn chứng minh lời anh nói.

Cho nên khi cô xếp lại tủ quần áo, vô tình phát hiện ra những hộ chiếu đó, cô cũng không cảm thấy kinh ngạc, thậm chí ngay cả khẩu súng dưới giường của anh, cũng không khiến cô hoảng hốt.

Sự thật khiến cô kinh hoảng chỉ có một việc, chính là anh sẽ rời đi.

Nếu như... Nếu như anh đúng thật như lời anh nói...

Chuyện rời đi chỉ là sớm hoặc muộn.

Kết luận này khiến gương mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, không hiểu sao lại cảm thấy hoảng sợ, mặc dù thời gian ở cùng anh không lâu, nhưng cô không có cách nào tưởng tượng được cuộc sống nếu không có anh.

Anh đã sớm ăn sâu vào trong sinh mệnh của cô không có cách nào xóa đi được, cô không biết làm cách nào để giữ anh lại, cũng không biết làm thế nào để anh có thể yêu cô.

Cô có thể chịu được sống những ngày cô đơn và tĩnh mịch, nhưng cô không biết mình làm sao có thể chịu được nỗi đau khi mất anh.

Đúng vậy, cô có thể tiếp nhận anh từng nằm vùng, dù sao anh cũng không nói dối cô, vào ngày cô cầu hôn, anh đã nói qua.

Anh còn nói đã từ bỏ công việc, không phải sao?

Mặc dù cô không ngừng tự nói với bản thân như thế, nhưng đêm đó, cô vẫn không có cách nào ngủ ngon.

“Mạc Sâm?” Như Nguyệt nhìn người đàn ông nằm bên cạnh, không nhận được mở miệng khẽ gọi.

“Hả?” Anh trả lời.

“Anh ngủ rồi sao?” Cô sờ nhẹ gương mặt anh.

“Chưa.” Anh mơ hồ lầu bầu.

Cô biết mình không nên quấy rầy giấc ngủ của anh, nhưng mà lo lắng giống như bàn tay vô hình bóp chặt lấy lòng cô, khiến cô không thể coi thường.

“Anh thật sự đã thôi việc sao?”

Lúc đầu anh không trả lời, sau đó anh mở mắt ra, nhìn cô, vuốt mặt cô, dịu dàng nói: “Ừ, anh đã xin nghỉ.”

“Ừm.” Câu trả lời của anh khiến cô thở phào nhẹ nhõm, rúc vào ngực anh ôm anh nói: “Không sao, anh ngủ tiếp đi.”

Anh ôm cô, cầm chống lên đầu cô, nhắm mắt lại.

Như Nguyệt nghe tiếng tim đập có quy luật của anh, những suy nghĩ linh tinh đều ổn định.

Cô đếm nhịp tim của anh, không bao lâu, chìm vào giấc ngủ.

“Mạc Sâm, đáng chết, rốt cuộc cậu đang làm cái trò quỷ gì?”

Sáng sớm, Mạc Sâm nhận được cuộc điện thoại của Hải Dương nói Đào Hoa muốn tìm anh, mặc dù cảm thấy buồn bực vì không biết chuyện gì, ai ngờ vừa tới, bị lửa giận ngút trời của Đào Hoa dọa giật mình.

“Cái gì?” Anh không biết cô bị sao, đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Hải Dương, ai ngờ tên kia bộ mặt ầm ức ngồi trên ghế salon, vẻ mặt không giúp được gì.

“Những thứ này!” Cô đưa tay chỉ hình và tài liệu trên bàn, nổi giận hỏi: “Anh làm gì? Sao lại muốn cử người theo dõi Như Nguyệt?”

Mạc Sâm nhìn thấy tài liệu trên bàn, vẻ mặt biến sắc, không khỏi lần nữa nhìn về phía Hải Dương.

Đáng chết, những vật này sao lại rơi vào tay Đào Hoa.

“Anh tạm thời đừng nhìn anh ấy, người này và anh là anh em tốt, trừ việc bảo em hỏi anh, một câu cũng không nói! Nếu không phải hôm qua em vô tình gặp được anh ấy đang giấu những văn kiện này, em cũng không biết được!” Đào Hoa trừng mắt nhìn Hải Dương, nghiêng răng chàm chọc anh, tức giận chất vấn: “Được, anh ấy muốn em hỏi anh, em sẽ hỏi, anh rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì? Các anh chắc sẽ không phải người theo dõi em và Hiểu Dạ?”

Bây giờ anh biết tại sao sắc mặt Hải Dương lại khó coi đến thế rồi.

“Không có.” Anh hít một hơi thật sâu, nhìn cô nói: “Bọn họ không phải người đi heo hai em.”

“Vậy Như Nguyệt? Tại sao anh làm như vậy? Anh không tin tưởng cô ấy?”

“Không phải.” Anh cầm ảnh và tài liệu trên bàn, “Anh cho người đi theo, chỉ vì muốn bảo vệ cô ấy.”

“Bảo vệ cô ấy? Anh không phải luôn ở cùng cô ấy, cô ấy tại sao cần bảo vệ? Còn nữa ảnh này chụp lúc cô ấy còn ở Bắc Bộ, không phải lúc anh tới đây mới quen cô ấy sao? Ôi, trời ạ, đừng nói với em anh cưới cô ấy chỉ vì nhiệm vụ quái quỷ nào đó, điều này thật sự quá đáng!” Vẻ mặt Đào Hoa tái nhợt, bật thốt lên.

“Không phải, anh cưới cô ấy không phải nhiệm vụ gì hết!” Cô đúng là thiên mã thần không, sức tưởng tượng phong phú khiến Mạc Sâm dở khóc dở cười.

Nếu như không phải vì nhiệm vụ thì là cái gì?

Đào Hoa không nhận được chất vấn, cố gắng lấy được đáp án: “Lúc trước anh cũng biết cô ấy rồi phải không?”

Mạc Sâm ngồi trên ghế sofa nhìn tấm ảnh Như Nguyệt trong tay, vuốt mặt mệt mỏi nói: “Phải, anh biết cô ấy từ trước, anh phái người theo dõi cô ấy, là bởi vì cô ấy từng cứu anh một mạng.”

“Cái gì?” Đào Hoa ngẩn người.

“Năm năm trước, lúc anh phải làm nhiệm vụ gấp việc ngoài ý muốn, cô ấy vừa lúc đến đó nghỉ phép.” Anh ngẩng đầu nhìn mặt Đào Hoa nói: “Nếu như không phải cô ấy kiên quyết đưa anh ra khỏi nơi đó, anh đã chết rồi.”

Đào Hoa nghe vậy sững sờ, dù thế nào cũng không nghĩ được nguyên nhân là như vậy.

Đứng ở cầu thang, Như Nguyệt cũng không nghĩ đến, cô đi theo phía sau anh, bởi vì muốn anh đưa cho Đào Hoa tinh dầu cô đặc biệt cất, nhưng vô tình lại nghe được việc này.

Cô đã từng cứu anh? Tại sao cô ngay cả ấn tượng cũng ——

Trời ạ, vụ nổ.

Đột nhiên nhớ tới sự kiện kia, sắc mặt Như Nguyệt tái nhợt, tay run rẩy suýt làm rơi chai tinh dầu.

Tuy nhiên mỗi lần nghĩ đến tình hình lúc đó, hai chân cô đều nhũn ra, tự nói với mình trận nổ kia chỉ là vô tình ngoài ý muốn xảy ra, ai biết...

Anh là người nào?

Cô tại sao không có ấn tượng?

Như Nguyệt nắm chặt tay vịn cầu thang, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

“Nhưng...” Đào Hoa quá mức khiếp sợ, ngồi trên ghế salon, vẻ mặt nghi ngờ hỏi: “Như Nguyệt nói lần đầu gặp anh là ngày đầu tiên cô ấy tới đây. Cô ấy không nhớ rõ anh sao?”

Mạc Sâm lắc đầu, nhớ lại nói: “Lúc ấy tình huống rất hỗn loạn, trời vừa chập tối, cô ấy vừa kéo mấy người ở hiện trường ra ngoài, anh là người cuối cùng được cô ấy đưa ra ngoài, cô ấy vì cứu anh, chân trái suýt chút nữa thì không cử động được, lúc đầu chỉ muốn xác định vết thương ở chân cô ấy tốt hơn chưa.”

“Kết quả anh lại cười cô ấy.” Đào Hoa khiếp sợ nhìn chằm chằm vào anh, không nhịn được mắng: “Đáng ghét, rốt cuộc dây thần kinh nào của anh có vấn đề? Vì muốn đền ơn cứu mạng, nên lấy thân báo đáp sao? Dù anh muốn làm vậy, cũng phải cho cô ấy có cơ hội lựa chọn, bây giờ có thể coi là gì? Bạch Hạc báo ơn sao?”

Như Nguyệt hít một hơi che miệng, mặt không còn chút máu

Ôi, trời ạ.

Không phải như vậy, thương hại đã là quá lắm rồi, nhưng anh lại vì báo đáp mới cười cô sao?!

Cô không dám cũng không muốn nghe nữa, sợ nghe được những câu nói khiến cô thêm đau lòng.

Cô cực kì khó chịu, run rẩy quay người rời đi, ai ngờ va vào tay vịn cầu thang, bình tinh dầu trượt tay rơi xuống, cô không đỡ được, giống như cô có cố gắng cách nào cũng không nắm giữ được hạnh phúc.

Cô trở mắt nhìn chai tinh dầu rơi xuống, choang một tiếng.

Chất lỏng màu nhũ kèm theo mùi hương văng tung tóe trên mặt đất, bình thủy tinh vỡ tan, giống như cuộc hôn nhân giả tạo của cô.

Cô che miệng, hai mắt nhắm lệ nhìn chằm chằm, trong nháy mắt muốn thu dọn, bỗng sau lưng truyền đến tiếng bước chân.

Cô quay đầu, nhìn thấy anh, nước mắt vì vậy lại rơi xuống, không chút do dự, cô hoảng hốt quay đầu bỏ chạy.

“Như Nguyệt!”

Đừng đuổi, đừng đuổi heo, làm ơn, để cho cô giữ được một chút tôn nghiêm cuối cùng đi.

Cô lao xuống lầu, chặt vật chạy ra ngoài.

“Như Nguyệt——”

Nghe tiếng anh đuổi theo, cô hoảng hốt cầm lấy chìa khóa xe máy của Đào Hoa, sau đó chạy như bay ra phía cửa.

Đáng chết!

Anh thật sự không thể tin được!

Nhìn thấy cô vì muốn chạy trốn khỏi anh, suýt chút nữa xảy ra tai nạn ở ngã tư đường, Mạc Sâm bị dọa sợ xanh cả mặt, anh lại không dám gọi cô, mới qua người lại định lấy chìa khóa, Hải Dương từ trong nhà chạy ra rút chìa khóa xe cho anh.

Nhưng chờ đến khi anh đuổi theo, thì đã không thấy bóng dáng cô đâu rồi.

Mạc Sâm chưa từ bỏ ý định, ở bên ngoài tìm vài giờ, nhưng ngay cả bóng dáng cô cũng không nhìn thấy.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, anh gấp đến nỗi sắp phát điên lên, vừa lái xe đi tìm, cách mấy phút lại gọi điện về hỏi, nhưng một chút tin tức về cô cũng không có.

Cô không về nhà, anh cũng không biết được cô có thể ở đâu.

Anh thậm chí chạy tới ngọn núi từng dẫn cô đi ngắm trăng, nhưng trừ gió biển, thì chẳng có gì cả.

Anh biết mình nên nói rõ ràng, nhưng lại sợ cô biết sự thật mà quay người rời đi——

Chuông điện thoại chợt vang, anh cuống quýt bắt máy.

“A lô? Như Nguyệt?”

“Xin lỗi.”

Giọng nói trầm thấp của Hải Dương vang lên, đập tan hi vọng của anh, anh chán nản ngồi xuống, một tay vò vò mái tóc rối bời, mệt mỏi: “Cô ấy về chưa?”

“Chưa, chỉ là, cậu tốt nhất nên trở về đã.”

Giọng nói căng thẳng của Hải Dương khiến Mạc Sâm ngẩn người, trong lòng chợt dâng lên một nỗi sợ hãi, anh nhìn chằm chằm về phía trước, im lặng mấy giây không có cách nào mở miệng.

Trời ạ! Không cần, ngàn vạn lần không phải là tin tức cô xảy ra tai nạn xe cộ——

Anh cố gắng trấn tĩnh lại, nắm chặt điện thoại di động hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Cậu tìm được cô ấy sao?”

“Ừ.”

Hai mắt anh nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, run giọng hỏi: “Cô ấy đâu?”

Hải Dương trầm mặc một giây, mới mở miệng, “Cậu trước hết trở về rồi nói.”

“Chết tiệt!” Mạc Sâm mắng ra tiếng, nổi giận gầm thét trong điện thoại: “Đồ Hải Dương, mình muốn biết ngay bây giờ!”

Đầu dây bên kia trầm mặc một lát, sau đó anh nghe được câu nói.

“Cô ấy bị bắt cóc.”

“Cái gì?”

“Khi Như Nguyệt trở về, vừa lúc gặp bọn nhỏ tan học, lão đại nói, Mark sai người bắt lão tam, cô ấy ngăn cản nên bị bắt đi.”

Nghe Hải Dương nói xong, anh không có cách nào nhúc nhích, chỉ cảm thấy rợn tóc gáy, ngực co rút một hồi, một cảm giác lạnh buốt truyền tới trái tim.

Mark?

Cái tên quái nhân chuyên bắt người làm thí nghiệm khoa học?

“Làm sao biết là hắn?” Về mặt không còn chút máu, anh hỏi.

“Lão đại nói.”

Trời ạ! Như nguyệt!

Anh ôm đầu, cúi người vùi mặt vào trong đầu gối, nhưng vẫn cảm thấy một trận buồn nôn.

Qua một năm nay, ah biết bọn họ vẫn hoài nghi Mark chưa chết, nhưng bởi vì không có chứng cứ, cũng không có người quay lại quấy rầy, cho nên bọn họ mới buông lỏng phòng bị, nhưng lại không ngờ được, hắn ta lại xuất hiện lúc này.

“Mạc Sâm?”

Vừa nghĩ tới những chuyện mà tên biến thái này đã làm, lại nghĩ tới tình cảnh của cô hôm nay, toàn thân anh căng thẳng, gần như không cách nào hô hấp.

“Mạc Sâm?”

Trái tim anh co rút lại, toàn thân run rẩy.

Tĩnh táo lại! Chết tiệt, tĩnh táo lại!

Anh cắn chặt răng, nhìn chăm chăm về phía biển rộng mênh mông trước mặt, cố gắng trấn tĩnh, nhưng vẫn không cách nào ngừng run rẩy. Anh hít sâu không ngừng lặp lại lời nói, mình phải tỉnh táo lại, cô cần anh, một lát sau, hết sức cố gắng anh mới có thể nói chuyện.

Lúc mở miệng giọng nói của anh đã khôi phục bình thường.

“Mình lập tức trở về.”

9. Chương 9

Phúc đến thì ít, họa đến thì dồn dập.

Sống lâu như vậy, Ba Như Nguyệt ở trong tình huống này càng hiểu rõ ý nghĩa của câu thành ngữ kia.

Một người có xui thể nào cũng chỉ như vậy.

Buổi sáng vô tình biết được chân tướng sự việc, khiến cho cô kích động toàn thân bất lực, cô không có cách nào đối mặt với anh, không có cách nào nhìn anh mà không gào khóc, cho nên trốn anh.

Chạy trốn chết.

Cô chạy, nhưng không biết phải đi đâu, ở thành phố này, cô không quen ai, bạn bè của cô đều là bạn anh, đợi đến khi cô phát hiện ra thì đã đi tới bờ biển, ngôi ở ven biển khóc lóc.

Cô không nghĩ anh cười cô bởi vì cô đã từng cứu anh.

Anh không thương cô thì thôi, lại vì báo ân mà cười cô?

Chẳng trách lúc đầu cô mở miệng cầu hôn, anh lại đồng ý không do dự....

Ông trời, anh báo ơn so với thương hại càng làm cô cảm thấy bi thảm hơn.

Ở trong mắt của anh, cô nhất định chính là một cô gái đáng thương, thâm tâm.

Cô vừa khó chịu vừa đau lòng, khóc vài giờ, không biết làm thế nào đối diện với anh, càng ghét hơn chính là mặc dù cô biết anh vì báo ơn mới cưới mình, nhưng cô vẫn không có cách nào buông tha anh.

Cô thật sự hận bản thân mình sao lúc đó lại cầm chai tinh dầu qua, ít nhất cô còn có thể giả vờ không biết, có thể tiếp tục hưởng thụ sự chăm sóc của anh.

Đáng ghét, cô chưa bao giờ ích kỷ như vậy, cô thật sự ghét bản thân mình.

Cô biết nếu mình đủ thông minh, nên để anh đi, không nên dùng cuộc hôn nhân giả dối này trói buộc anh.

Anh cũng.... Không thương cô....

Nhận thức được điều này khiến lòng cô đau đớn không thôi, lệ rơi đầy mặt, cô ôm chặt lấy bản thân, tận sâu trong lòng vô cùng rõ ràng cảm ơn và thương hại không có cách nào duy trì hôn nhân lâu dài, một ngày nào đó, anh sẽ gặp cô gái thật sự yêu, sau đó anh sẽ bắt đầu hận cô.

Hận cô.

Nước mắt lại trào ra, cô mím chặt môi, khẽ nấc, ôm chặt lấy mình, lắc mạnh đầu.

Nhưng cô thật sự thương anh, cô chưa bao giờ biết, yêu một người có thể yêu sâu sắc đến như vậy, đau đến như vậy, đau đến nỗi cô cảm thấy toàn thân mình tan nát.

Cô khóc rất lâu, nước mắt trên mặt, vừa khô lại ướt, ướt rồi lại khô.

Cả ngày, cô suy nghĩ lộn xộn, cô cảm thấy hai người có chút cơ hội, anh có thể yêu cô, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy đây chỉ là ảo tưởng của cô.

Cuối cùng khóc mệt, mờ mịt nhìn bờ biển, cho đến lúc gió biển thổi đến toàn thân rét lạnh, cô mới đứng dậy lấy hết dũng khí trở về tìm anh.

Ai ngờ, cô còn chưa kịp về nhà, trên đường chờ tín hiệu giao thông thì thấy hai người đàn ông bắt lão tam của Đồ gia, sắc mặt đứa bé trắng bệch, liều mạng giãy giụa, không ngừng hét lên.

“Các người đang làm cái gì? Thả cậu bé ra!” Cô không chút suy nghĩ, lập tức hét lớn.

Đối phương không để ý đến cô, chỉ lôi cậu bé, lên một chiếc xe màu đen đang lao đến.

Nhìn thấy bọn họ muốn bỏ chạy, cô vội vàng vịn ga đâm vào cửa xe, sau một hồi hỗn loạn, cô bắt được tay cậu nhóc, thừa dịp bỏ chạy, nhưng chưa chạy được mấy bước đã bị đuổi theo, đám người đó bắt cô và cậu bé lên xe.

Bây giờ nghĩ lại, cô đúng thật là ngu ngốc.

Bọn họ người đông thế mạnh, dù sao đi nữa, cô cũng phải biết được năng lực của mình, đáng lẽ phải lên đi theo sau xe họ mới đúng, ít nhất cô còn có thể thông báo cho Mạc Sâm.

Đáng ghét, đều là cái tính kích động gây họa.

Về mặt cô tái nhợt nhìn chằm chằm vào những người đàn ông đang chĩa súng về phía mình, cô cố gắng trấn tĩnh ôm chặt lão tam của Đồ gia, cậu nhóc giống như gấu koala ôm chặt cô, mặc dù không khóc nhưng gương mặt nhỏ nhắn đã không còn chút máu vùi sâu vào ngực cô, toàn thân run rẩy.

Đáng chết, đứa bé bị dọa sợ.

Mấy đứa nhóc ở Đồ gia không thích người khác đụng vào người, nhất là lão tam càng tránh tiếp xúc với người khác, trừ Đào Hoa và Hải Dương, cô chưa bao giờ nhìn thấy cậu bé để người nào chạm vào, chứ đừng nói giống như con gấu koala ôm chặt mình.

Cô vừa vỗ về an ủi cậu bé, vừa cố gắng nhận thức tình huống hiện tại.

Mấy người đàn ông trên xe này đều là người ngoại quốc, có người da trắng, có người da đen, cũng có người da vàng, bọn họ đều sử dụng tiếng Anh, mỗi người đều có súng, thân thể cường tráng, rõ ràng là trải qua huấn luyện.

Cửa sổ xe được che lại bằng rèm màu đen, ngay cả chỗ ngồi phía trước cũng bị ngăn lại, mặc dù cô có thể cảm thấy xe đang rẽ, nhưng không thể nhìn rõ bên ngoài.

Những người này có chuẩn bị mà đến.

Mặc dù cô không biết bọn họ muốn làm gì lại bắt cậu nhóc nhưng nhìn tình hình này, cô dùng đầu gối cũng biết không phải bất có bình thường.

Ông trời, cô hi vọng có người có thể nhớ tới biển số xe này, hay bọn họ cũng che biển số xe lại rồi hả?

Ý nghĩ này vừa thoáng qua, xe chợt ngừng lại.

Một người đàn ông mở cửa xe, sau đó có một tên lôi cậu nhóc ra, cậu nhóc lập tức sợ hãi hét lên chói tai.

“Dừng tay.” Như Nguyệt ôm chặt cậu bé, tức giận chửi mắng bằng tiếng anh: “Khốn kiếp! Đừng kéo cậu bé.”

Cậu bé vẫn hét không ngừng, người đàn ông đi đầu không chịu nổi, mở miệng chửi một câu thô tục, muốn thủ hạ buông tay, sau đó chĩa súng về phía cô nói: “Bảo nó câm miệng!”

Như Nguyệt thấy hấn nhượng bộ, lập tức nhỏ giọng nói với lão tam: “Ngoan, A Chấn, bình tĩnh, đừng sợ, chị sẽ không để em lại một mình.”

Cậu bé ngừng hét, ôm chặt cô, rúc mặt vào vai cô run run.

Thấy cậu bé nghe lời, cô thở phào nhẹ nhõm, lạnh mặt nhìn những tên khốn kiếp kia: “Cậu bé phải đi chỗ nào tôi cùng đi.”

Hắn ta trầm mặt, nhưng cân nhắc một lát, hiểu rõ sự tồn tại của cô là cần thiết, liền cúi xuống lấy súng uy hiếp cô.

“Tốt nhất đừng giở trò quỷ, chỉ cần tên nhóc kêu lên một tiếng, ta lập tức bắn chết người, hiểu không?”

Hắn ta chìa súng vào sau gáy cô, ánh mắt lạnh lẽo ám chỉ cô nếu có bất kì động tác gì, hắn tuyệt đối sẽ nổ súng.

Hạng súng đen ngòm, lạnh lẽo, đè xuống cảm giác khủng hoảng trong lòng cô, gật đầu đồng ý.

Hắn thấy thế, mới quay người đi xuống xe, sau đó bảo cô xuống, hai tên đàn ông khác cũng xuống đi phía sau cô.

Vừa xuống xe, cô phát hiện ra mình đang ở bên bờ biển, trừ người của bọn chúng, gần như không có ai, đưa tầm mắt nhìn, phía trước là biển rộng, phía sau là rừng cây, cách khoảng 100m, cô ôm lão tam chạy tuyệt đối sẽ không thoát được bọn họ.

Cách bãi biển tầm một hai cây số mới có bóng người, hoàn toàn dập tắt hi vọng cầu cứu của cô.

“Đi mau!” Hắn ta thô lỗ lấy súng đâm vào lưng cô.

Như Nguyệt không có cách nào khác đành ôm cậu nhóc, bị áp giải lên thuyền.

Cô không muốn đi lên, nhưng biết nếu phản kháng tuyệt đối sẽ mất mạng tại chỗ, bọn chúng giữ cô lại chỉ bởi vì không muốn đứa bé hét gào giữa gây sự chú ý và phiền toái.

Cô không biết được bọn chúng rốt cuộc muốn đưa cô và cậu nhóc đi đâu, nhưng biển rộng mênh mông, cô cũng chỉ thuận theo ý trời.

Chiếc thuyền rời bến.

Gió lạnh thổi tung mái tóc cô, Ba Như Nguyệt ôm cậu nhóc thật chặt, nhìn bờ càng lúc càng xa, cổ họng nghẹn lại, cô hoài nghi mình sẽ không còn được gặp lại Mạc Sâm.

Trời đông giá rét, nước lạnh như băng.

Mạc Sâm nắm chặt thành bồn rửa mặt, vùi mặt vào dòng nước lạnh giá, muốn dùng cái lạnh để ép bản thân tỉnh táo, chờ đến khi anh tỉnh táo mới từ từ ngẩng đầu lên.

Trong gương là một người đàn ông lãnh khốc, là người đàn ông vô cùng quen thuộc.

Anh không nhìn thêm chút nào, chỉ cầm khăn lông lau khô mặt, đi ra ngoài.

Trong phòng khách trừ mấy bé gái, những người khác đều đông đủ, anh vừa xuất hiện, tiếng nói chuyện lập tức ngừng lại.

Mặc dù nghe Hải Dương nói thân phận của Mạc Sâm, nhưng lúc Đào Hoa nhìn thấy vẻ mặt lãnh khốc lúc này của anh, vẫn không nhận được ngồi sát gần vào Hải Dương.

Người đàn ông trước mặt cô lúc này, không phải là Mạc Sâm mà cô biết, mái tóc vàng ướt đầm nhỏ nước, đôi mắt chuyển thành màu xám nhạt, không có chút biểu hiện gì trên gương mặt.

Sau khi anh ngồi xuống, Hải Dương liền kể lại tình hình mà lão nhị và lão đại nhìn thấy, từ lúc tan trường, đến lúc bị lôi đi, rồi Như Nguyệt ngăn cản, lại bị bắt theo, đều nói hết một lần.

Mạc Sâm sau khi nghe xong, nhìn gương mặt trắng bệch của hai cậu nhóc, “Bọn chúng có mấy người?”

“Năm.”

“Có biết bọn chúng không?”

Lão nhị gật đầu, “Có một người da trắng, lúc trước từng gặp ở phòng nghiên cứu.”

“Hắn nhận ra cháu sao?”

Sắc mặt cậu càng thêm tái nhợt, hít một hơi thật sâu, gật đầu.

“Hắn có ý định bắt cháu không?”

“Không có.” Cậu bé lắc đầu.

“Cháu chắc chắn chứ?”

“Vâng.” Cậu bé gật đầu xác định.

Mạc Sâm nghe vậy ngừng lại, sau đó ngẩng đầu, nhìn vào sắc mặt trắng bệch của Hiểu Dạ, hỏi một vấn đề quan trọng.

“Tại sao chỉ bắt lão tam?”

Toàn thân Hiểu Dạ cứng đờ, cô nhìn chăm chăm Mạc Sâm, trong lòng giãy giụa, Cảnh Dã ở bên cạnh thấy vậy, nắm chặt tay cô, cô nhìn anh, thấy anh gật đầu, mới hít một hơi thật sâu mở miệng.

“Em không rõ lắm, chỉ...” Cô dừng một chút, nắm chặt tay Cảnh Dã, giống như tiếp nhận sức mạnh và dũng khí của anh, lúc này mới nhìn Mạc Sâm nói một hơi.

“A Chấn là người nhân bản của hắn.”

“Cái gì?” Đào Hoa sợ hết hồn, kêu lên.

Những người khác trong lòng giống như đã sớm đoán ra, trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Hai mắt Mạc Sâm nhắm nghiền, gân xanh nổi lên, sắc mặt Hiểu Dạ tái nhợt, mím chặt môi, gương mặt Cảnh Dã hung ác, hai cậu nhóc ngồi yên như pho tượng, sắc mặt tái nhợt, Đào Hoa kinh hoàng nhìn Hải Dương, vẻ mặt của anh lúc này giống hệt Cảnh Dã, rất dọa người.

Ông trời, bọn họ là nghiêm túc.

Mặc dù cô chưa từng hỏi nhiều, nhưng một năm qua, bọn họ cũng nói qua với cô về quá khứ của mấy đứa nhỏ, nhưng chuyện này ngoài sức tưởng tượng của cô.

“Nhưng... em nghĩ nhân bản người.... là chuyện chỉ tồn tại trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng...” Cô không có chút khí lực nhìn Hải Dương, run giọng hỏi : “Không phải sao?”

“Không phải.” Anh nhìn cô, nhỏ giọng giải thích, “Kỹ thuật nhân bản động vật có lâu rồi, cũng có tỉ lệ thành công, nhưng vì vấn đề đạo đức cho nên phục chế nhân bản người không được cho phép.”

Đào Hoa run người, cô nhìn anh chăm chăm, trong đầu hỗn loạn : “Cho nên anh nói, A Chấn thật sự có thể là...”

“Ừ.”

“Nhưng hắn... cái tên biến thái kia... em cảm thấy.... không thể nào..... trời, đáng chết....” Lời nói của cô không mạch lạc, cũng không biết làm sao biểu đạt ý tứ của mình.

“Anh biết, A Chấn không giống Mark, phục chế người thì không hoàn toàn giống, bọn họ chỉ có DNA giống nhau, về ngoài diện mạo, âm thanh, vân tay giống nhau nhưng không có nghĩa bọn họ cũng một loại người.”

“Như vậy, tại sao tên biến thái đó muốn bắt A Chấn đi?”

“Bởi vì hắn bị trọng thương.”

Đào Hoa nghe thế nhìn về phía Hiểu Dạ, chỉ thấy cô vẻ mặt không chút biểu hiện gì nói: “Một năm rưỡi trước Cảnh Dã đã thương hắn, bị thương nặng như vậy, không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng.”

“Có ý gì?” Đào Hoa kinh hoàng hỏi.

“Mình nghĩ hắn muốn cấy ghép bộ phận.” Mạc Sâm mở mắt, lạnh giọng nói.

Cấy ghép bộ phận?

“Đừng nói đùa!” gương mặt Đào Hoa trắng bệch, kích động nhảy lên, “A Chấn mới bảy tuổi.”

“Mark vốn không quan tâm A Chấn mấy tuổi.” Hơi thở của Hiểu Dạ gấp rút, nhìn Đào Hoa nói: “Đối với hần, chỉ có A Chấn, cơ thể của hần mới không xảy ra phản ứng loại bỏ, lúc hần làm thí nghiệm phục chế, chắc cũng vì ngày này.”

Đào Hoa nhìn chằm chằm vào Hiểu Dạ, cô biết đây là sự thật.

Hiểu Dạ thật sự cho rằng cái tên Mark bị thần kinh kia phục chế người là phục vụ cho bản thân, mà người hần phục chế lại chính là A Chấn, sau đó hần bắt A Chấn đi chỉ vì muốn cấy ghép bộ phận——

Trong nháy mắt Đào Hoa lĩnh ngộ được một chuyện, theo lời Hiểu Dạ nói thì cô ngay ngay từ đầu cũng biết A Chấn là người mà Mark phục chế.

Đào Hoa chấn kinh nhìn Hiểu Dạ, thật lâu không tìm được ngôn ngữ diễn đạt.

Cô biết Hiểu Dạ từng bị Mark bắt làm thí nghiệm, ngược đãi năm năm. Đó là sau khi cô và Hải Dương kết hôn, quyết định nhận nuôi ba đứa bé thì Hiểu Dạ đã nói với cô. Cô ấy muốn biết chuyện chăm sóc ba đứa bé không phải chuyện dễ dàng, muốn cô xác định thật sự nguyện ý coi bọn nhóc như ruột thịt, mới bằng lòng để cô nuôi dưỡng ba đứa bé.

Mặc dù Hiểu Dạ không nói rõ ràng, nhưng nghe thoáng qua cũng khiến Đào Hoa dựng tóc gáy.

Cô vô cùng rõ ràng biết Hiểu Dạ chịu nỗi khổ như thế nào, chỉ là không ngờ Hiểu Dạ biết rõ quan hệ của Mark và A Chấn, mà vẫn nguyện ý thu nhận cậu bé.

“Đứa bé là vô tội.” Giọng nói Hiểu Dạ khàn khàn, nhìn cô.

“Mình biết rõ.” Cô kiên định nhìn bạn tốt, nói như chém đinh chặt sắt: “Mặc kệ như thế nào, bọn chúng đều là con của mình, mỗi một đứa.”

Hiểu Dạ nghe vậy, nghẹn ngào, cô cố gắng mỉm cười nhìn bạn tốt nhưng nước mắt lại không nhịn được trào ra.

Cảnh Dã ôm cô vào trong ngực, Hiểu Dạ rúc đầu vào ngực anh không tiếng động rơi lệ.

Đào Hoa cố kìm nén kích động muốn khóc, nhìn ba người đàn ông trước mặt hỏi: “Làm sao bây giờ? Mọi người biết tên khốn kiếp kia ở đâu sao?”

Ba người trầm mặc, lão đại ở bên cạnh mở miệng.

“Con biết.”

Tất cả ánh mắt tập trung trên người lão đại, cậu bé nhìn mọi người, sắc mặt tái nhợt nói: “Có người trong bọn chúng làm rơi bật lửa, con có nhặt nó lên.”

Lão đại đưa tay ra, một bật lửa màu bạc nằm trên lòng bàn tay cậu.

“Trời, đáng chết!” Đào Hoa kêu lên, vội vàng cầm lấy bàn tay đang đưa bật lửa ra, chỉ thấy lòng bàn tay cậu bị đỏ ửng, đường vân trên cái bật lửa đều in dấu vết lên tay cậu.

“Đứa ngốc, con vẫn cầm nó sao? Hải Dương, giúp em lấy nước lạnh tới! Cảnh Dã, lấy đá lạnh! Nhanh lên một chút! Đáng ghét, con ngốc sao!” Đào Hoa mắng liên tiếp, cầm cốc nước lạnh đổ lên vết bỏng trên tay cậu.

Năng lực siêu nhiên của đứa bé này biết sớm nhất, chỉ cần chạm vào đồ vật, là có thể thấy được hình ảnh, cầm càng lâu, lại càng rõ ràng, nhưng bởi vì cậu bé chưa khống chế được năng lực, nếu sử dụng nhiều sẽ ảnh hưởng đến cơ thể.

Hải Dương lấy một bình nước ra, cô lập tức ấn sâu tay cậu bé chìm vào trong nước.

Bởi vì lòng bàn tay đau đớn mà hai má co giật, nhưng cậu bé vẫn nhìn ra ngoài cửa nói: “Con nhìn thấy, người kia ở trên một chiếc ca nô Athena.”

Cảnh Dã bỏ đá lạnh vào trong bình nước, nghe thể kinh ngạc, không nhịn được hỏi: “Ca nô? Ở cảng sao?”

“Không phải.” Cậu bé lắc đầu, “Ở bên ngoài, bọn họ để thuyền trên bờ.”

Mạc Sâm nghe vậy, lập tức đứng dậy, gọi điện thoại.

“Tôi là Mạc Sâm, tôi cần hình ảnh vệ tinh.” Anh ước lượng kinh độ và vĩ độ, giọng nói lạnh lùng không có bất kì cảm xúc: “Ngay lập tức, càng rõ càng tốt. Còn nữa giúp tôi tra tất cả ca nô gọi Athena, tình hình tài liệu gửi hết cho tôi.”

“Anh ấy gọi cho ai?” Đào Hoa càng nghe càng tò mò, vừa xử lí vết thương cho lão đại vừa không nhin được hỏi Hải Dương.

“Thủ lĩnh con chuột.”

Chiếc thuyền vận chuyển container giống như là một ngọn núi cao.

Hoàng hôn chiếu xuống, khiến nó càng thêm kì dị.

Ba Như Nguyệt ngửa đầu nhìn con quái vật đen trên mặt biển, trong lòng có chút kinh hoảng.

Từ trên ca nô thả xuống một cái thàng, cô bị ép buộc phải ôm lão tam leo lên, trên thuyền chất đống hàng hóa, còn có một quốc kì cô không rõ của nước nào đang tung bay trong gió, mấy tên đàn ông nước ngoài trang bị đầy đủ vũ khí đang đứng canh.

Mặc dù A Chấn nhỏ hơn so với những đứa trẻ cùng tuổi, nhưng ôm cậu cũng mất nhiều sức, mãi mới bò lên được khoang thuyền, cô mồ hôi đầm đìa, thở dốc, tên đàn ông ở phía sau lại dùng họng súng đâm cô, hung ác thúc giục.

“Bên trái!”

Cô thở hổn hển đề xuống sự phấn nộ đang dâng lên, ôm A Chấn đi về phía bên trái.

Boong thuyền rất lớn, cô đi một lúc mới tới một cánh cửa.

Cánh cửa này nhìn trông rất dày, mặc dù đèn bên trong sáng nhưng có vẻ còn âm u hơn so với bên ngoài cửa.

Cô không tự chủ được, dừng bước, họng súng phía sau lại đẩy vào người cô.

“Đi vào! Nhanh một chút!”

“Shit! Nếu trên tay cô có một cây gậy, cô nhất định quay đầu đập cho hắn bẹp dí!”

Cô hít một hơi thật sâu, cắn răng kìm nén kích động muốn mắng chửi, tiếp tục đi về phía trước, tiến vào trong hành lang lạnh lẽo âm u.

Cánh cửa nặng nề dày cộp sau lưng cô bị đóng lại, che đi toàn bộ ánh sáng.

Những người đó bắt cô đi thật lâu, cô nghĩ sau khi bước vào sẽ thấy cầu thang, kết quả trước mặt là một cái thang máy.

Người đàn ông đứng dừng nhìn trên màn hình, màn hình vừa quét, trên đó hiện thị thân phận của hắn, sau khi bấm mật mã cửa thang máy mới mở ra.

Như Nguyệt nhìn những thiết bị công nghệ cao như vậy, sắc mặt trắng xanh.

Cô biết cái đó gọi là thiết bị xác nhận vân tay, loại biện pháp an ninh này cô mới chỉ nhìn thấy trong tivi.

Trời ạ, trên chiếc thuyền này toàn là thiết bị công nghệ cao.... Đứa bé này cuối cùng vì sao lại bị những người này để ý?

Cô ôm chặt A Chấn đang không ngừng phát run, hoài nghi liệu mình có năng lực bảo vệ cậu bé.

Người phía sau lại dùng họng súng đẩy cô, cô vấp chân suýt chút nữa thì ngã nhào, còn chưa kịp đứng vững, đã nghe rầm một tiếng từ sau truyền đến.

Cô quay đầu lại, chỉ thấy người đẩy cô bị một quyền đánh ngã xuống đất.”

“Ngu ngốc, đừng tổn thương hắn!”

Tên đàn ông dùng họng súng đẩy cô bị một quyền đánh đến máu mũi chảy ròng ròng, cô ngay cả vui sướng cũng không có, chỉ cảm thấy hoảng sợ.

Cô không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết bọn họ đối xử với nhau không hề khoan dung, người đàn ông bị đánh tức giận trừng mắt nhìn cô.

Cô không dám nhìn lại hắn, vội vàng bước vào trong thang máy.

Cửa thang máy không tiếng động đóng lại, nhanh chóng di chuyển sau khi dừng lại, cửa mở ra, cảnh tượng trước mắt càng khiến cô hoảng sợ.

Cô vốn nghĩ trong khoang thuyền sẽ âm u lạnh lẽo, nhưng bên ngoài thang máy không những đèn sáng rực rỡ, mà trong thuyền đều trang hoàng các thiết bị cao cấp, tên tường treo bức tranh cổ điển, giường tầng, rồi lối rẽ cũng bày đặt bồn hoa.

Nếu không ai nói cho cô, cô nhất định đoán nơi này chính là một khách sạn năm sao hoặc là tàu biển chở khách.

Cô kinh ngạc không có cách nào suy nghĩ nhiều, lúc ở trên boong thuyền cô còn nghĩ đây là thuyền container, ai biết phía dưới lại khác như vậy.

Cô bị đẩy đi về phía trước, nhìn thấy khắp nơi đều là camera theo dõi, cô gần như không ôm nổi A Chấn, nữa thì cuối cùng bọn họ cũng dừng lại trước một cánh cửa bằng thép.

Cửa tự động mở ra, bên trong là một gian phòng màu trắng hết sức sạch sẽ.

Cô không muốn để tên khốn kiếp đằng sau phải đẩy nữa, nên chủ động đi vào, dù sao cũng bị đưa đến nơi quái quỷ này, cô muốn chạy trốn cũng không được.

Kì lạ là, trừ người đàn ông dẫn đầu, lần này không có ai theo vào.

Căn phòng không có gì cả, một giây sau, mặt tường không vốn bình thường bỗng phun ra luồng khí, cô hoảng sợ, có chút lo lắng, nhưng thấy tên đàn ông kia không có phản ứng gì, đành phải gồng mình đứng yên.

Không bao lâu, mặt tường ngừng phun khí, bỗng bức tường trắng được mở ra, người đàn ông đi ra ngoài, cô tiến lên phía trước, không gian rộng mở trước mặt khiến cô kinh ngạc.

Sau đó cô nhìn thấy hắn, cách một bức tường thủy tinh trong suốt, một người đàn ông tóc vàng đang ngồi trên xe lăn.

Hắn tóc vàng, đang nói chuyện với bác sĩ đứng ở bên cạnh, lúc nói chuyện, sẽ có một vài cơn ho kịch liệt khiến cuộc nói chuyện bị gián đoạn. Nhìn hắn ta trông gầy gò, tái nhợt, giống như là bộ xương người, nhưng không che giấu được gương mặt khá đẹp.

Lúc sau, phát hiện ra sự tồn tại của cô, hắn ấn một cái nút, xe lăn quay lại.

Cô nhìn cả gương mặt hắn thì kinh hãi hít một hơi, không nhịn được lùi một bước.

Ông trời, bên phải của hắn đẹp như thiên sứ thì bên trái lại giống như ác ma, một nửa bên mặt vặn vẹo biến hình, giống như bị bỏng nặng, khóe miệng bên trái của hắn hơi bị lệch, tai trái co lại thành một cục. Mắt trái gắn một viên kim cương.

Hắn gầy như que ủi, trên người có rất nhiều ống truyền, dưới mũi có một cái ống dưỡng khí, hai tay cũng có dây truyền kết nối với thiết bị đằng sau.

Hắn dùng con mắt bên phải nhìn thấy A Chấn trong ngực cô, sau đó hài lòng cười.

Mặc dù cách bức tường thủy tinh, nhưng cô vẫn cảm thấy đồ mồ hôi lạnh, buồn nôn, A Chấn càng run rẩy giống như lá rụng trong gió, cô ôm chặt A Chấn, biết rõ không thể trốn thoát, nhưng trực giác vẫn là su nghĩ muốn quay người chạy đi.

Đáng chết, Ba Như Nguyệt, tỉnh táo lại, ngạt vạ lần dừng cuồng loạn, đứa bé này còn phải dựa vào cô.

Cô cắn răng đè nén hoảng sợ trong lòng, ép bản thân nhìn hắn, mở miệng hỏi.

“Ông là ai?”

“Jonh Mark” Khóe môi hấn ta giương lên, khẽ vuốt cằm nhìn cô, ra dáng thân sĩ thờ nhẹ nói: “Xin lỗi... tôi không thể tự mình đứng dậy tiếp đón cô... mời ngồi.... Eric, rót trà mời.... khách....”

Giọng nói khàn đục xuyên qua máy phóng đại âm thanh vang vọng khắp phòng, lời vừa dứt, hấn liền ho khùng khục.

Một người đàn ông đưa một bộ trà tới, rót chén trà đưa lên.

Vào thời điểm này, cô làm gì có tâm trạng uống trà, huống chi là người đưa trà lại là một tên quái nhân.

Mặc dù cánh tay ôm A Chấn vừa mỏi vừa đau, nhưng cô vẫn ôm chặt cậu bé, cả người căng thẳng đứng tại chỗ nói: “Chúng tôi không phải là khách của ông, tôi không biết ông là ai, cũng không biết ông, tôi nghĩ ông nhận lầm người, mời thả tôi và con trai tôi về.”

“Con trai? Hấn là con trai cô?” Hấn ta nghe thấy đã nở nụ cười, sau đó lại ho, gương mặt xám trắng có chút huyết sắc.

“Đúng, đây là con trai tôi.” Về mặt cô không thay đổi nhìn hấn nói.

“Điều đó là không thể.” Hấn dừng cười, tựa lưng vào ghế ngồi, mở miệng: “Tiểu thư, cô phải nói cho tôi biết.... khụ khụ khụ... cô tóc đen mắt đen da vàng.... còn cậu nhóc trong ngực cô là tóc vàng mắt xanh da trắng?”

“Tại sao lại không thể?” Cô trấn tĩnh lạnh lùng nói: “Chồng tôi là người da trắng, đứa nhỏ này chỉ giống ba mà thôi.”

Thấy cô nói chắc chắn như thế, Mark cũng có chút nghi ngờ, mặc dù thoáng nhìn rất giống, nhưng tên nhóc kia từ đầu tới cuối không có quay đầu lại.

Những tên ngu ngốc kia bắt nhầm người sao?

Hấn lạnh lùng nói: “Eric, dẫn hấn tới đây.”

Như Nguyệt nghe thế vội vàng ôm A Chấn lùi vài bước, đe dọa: “Đừng tới đây! Người dám đụng vào con ta, ta đảm bảo sẽ làm người hối hận cả đời!”

Cô còn chưa nói xong, hai người phía sau đã bắt được cô, Như Nguyệt không ngờ phía sau có người, muốn tránh cũng không kịp, A Chấn sợ hãi hét chói tai, cô ôm chặt A Chấn liều mạng giãy giụa, nhưng không thoát được.

“Buông tay, đừng đụng vào con ta! Các người là lũ khốn kiếp! Buông ta ra! Dừng tay, các người muốn gì——” Như Nguyệt ôm chặt A Chấn, không chịu buông, nhưng một giây sau, một cây kim đâm vào cổ cô, cô kinh hãi, rõ ràng cảm nhận được một luồng chất lỏng lạnh lẽo tiến vào trong máu của mình.

Dược liệu phát huy nhanh chóng, mấy giây sau tay chân cô mềm nhũn, A Chấn vẫn hét chói tai, nhưng cô nhìn thấy bọn chúng cũng tiêm thuốc cho A Chấn.

Cô không có cách nào phản kháng, chỉ bất lực nhìn bọn chúng ôm A Chấn đi.

“Đáng chết, trả con cho ta....” Thấy dược liệu đã phát tác, hai tên đó không giữ cô nữa, cô ngã xuống đất, tức giận nhìn người đàn ông sau tấm thủy tinh “Tên khốn kiếp.... Người rút cuộc muốn làm gì con ta?”

“Con trai cô?” Mark nhìn đứa bé đã bất tỉnh trong ngực Eric, cười vui vẻ, hấn nghiêng người khinh miệt nhìn cô: “Hấn là của ta, người ta tự tay phục chế.”

“Cái... cái gì?” Như Nguyệt thở hỗn hển, cố gắng giữ vững tinh táo, nhưng hơi sức lại từ từ biến mất.

“Hấn là của ta, chính là người khác trộm đi.”

“Người.... người nói nhầm!” Cô nắm chặt quả đấm, trợn mắt.

“Ta nói bậy? Người cho rằng gương mặt này, thân thể này của ta từ đầu đã vậy sao?” Hấn kéo áo lộ ra thân thể đã bị biến dạng, tức giận gào lên: “Nhìn xem, đây đều là do những kẻ trộm kia tạo thành, đứa bé kia là

của ta, thế giới này cũng là của ta, nếu không phải những kẻ khốn kiếp kia phá hủy tất cả, ta cũng không phải dựa vào máy móc kéo dài hơi tàn để tiếp tục công việc—— khụ khụ khụ——”

Bởi vì quá kích động, hần lại ho lên, gân xanh trên người cũng lộ ra, tia máu từ khoe miệng rỉ ra, bác sĩ ở bên cạnh lập tức lại gần, hần lại gơ tay ngăn cản.

Một lúc sau, hần mới hồi khí lại, ngẩng đầu dùng con mắt phải còn sót lại nhìn cô: “Ta chỉ lấy lại thân thể của ta thôi.”

“Thân thể.....? Cái gì..... có ý gì?” Sắc mặt Như Nguyệt tái nhợt nhìn hần, hoàn toàn mất hơi sức, cô ngã nhào xuống đất, đầu óc không minh mẫn, gần như không thể lí giải lời hần nói.

Thân thể? A Chấn là thân thể hần? Hần rốt cuộc đang nói cái gì?

Thế giới trước mặt cô bị nghiêng ngả, vụn vẹo, người đàn ông đang ngồi trên chiếc xe lăn, giống như con quái vật khổng lồ kinh khủng, đang thống trị thế giới đang bị nghiêng ngả này.

Hình ảnh bị đục đẽa, mờ ảo, cô nhìn thấy A Chấn bị ôm ra sau tường thủy tinh, chỗ đó giống như phòng giải phẫu.

Cô lắc đầu một cái, nhắm mắt lại rồi cố gắng mở ra, ép bản thân tỉnh táo, nhưng không được, các bác sĩ vẫn ở đó, đèn lớn trên phòng giải phẫu được bật sáng.

Ánh sáng chói mắt này khiến cô phải nhắm hai mắt lại, cố hết hơi sức mới có thể mở mắt ra, “Người... rốt cuộc... muốn làm gì?”

“Lấy lại thân thể khỏe mạnh của ta.”

Quái vật nhìn cô, nhếch miệng cười, tiếng cười chói tai vang vọng trong không khí.

“Tiên sinh, bác sĩ Quỳnh Tư đã chuẩn bị xong” tên thuộc hạ của hần đi tới giúp hần tới bàn giải phẫu.

Cô không có biện pháp nhúc nhích, không hiểu tại sao bọn chúng lại cạo tóc của A Chấn.

Sau đó, tên quái vật kia cũng nằm trên một chiếc giường khác, cũng bị cạo đầu.

Nhìn theo, cô thấy mấy tên bác sĩ mặc áo trắng cầm dao phẫu thuật đưa lên, đứng ở đầu giường A Chấn.

Đột nhiên hiểu được bọn chúng muốn làm gì, một cảm giác buồn nôn trào lên.

Trời ạ, cô thật sự muốn nôn.

Những kẻ điên khùng!

“Không cần....”

Như Nguyệt phát ra tiếng kháng nghị yếu ớt, muốn ngăn cản, nhưng không có cách nào chuyển động.

Nước mắt bất lực chảy xuống, ý thức dần mơ hồ, cô trở mắt nhìn những tên quái vật kia vươn ma trảo ra với A Chấn, hoàn toàn không còn chút sức.

Cuối cùng, ý thức của cô rốt cuộc không còn lực chống đỡ.

Ngay cả cô cũng không cứu được, không cứu được A Chấn, không cứu được chính bản thân mình.

Bóng tối bao trùm, gương mặt Mạc Sâm hiện ra trong đầu, mọi thứ tốt đẹp trải qua với anh đều hiện ra, anh mỉm cười hôn cô, trong giá rét sưởi ấm tay cô, cùng cô ăn kẹo hồ lô, cùng nhau trang trí cửa hàng, ngắm trăng, cùng nhau ăn những đồ ăn mà cô nấu.

Mạc Sâm....

Cô sắp chết, nhưng vẫn chưa kịp nói yêu anh.

Cô thật sự hi vọng quay lại một lần nữa, cô sẽ không ngu ngốc chạy ra.

Như Nguyệt bị thương rơi vào vực sâu đen tối, một lần cuối cùng đáy lòng khê gọi tên người đàn ông cả đời cô yêu.

Mạc Sâm...

10. Chương 10

Anh chưa bao giờ có cảm giác tuyệt vọng như vậy.

Khi anh, Cảnh Dã và Hải Dương xông vào căn phòng được bảo vệ nghiêm mật này thì cô đã ngã dưới đất. Thấy cô không nhúc nhích nằm trên mặt đất, anh chỉ cảm thấy tất cả không khí trong ngực nháy bất bị rút hết.

Tiếng súng không ngừng vang lên, anh nghe thấy giọng nói tức giận khàn đục của Mark, nghe được tiếng rống giận của Cảnh Dã và Hải Dương, nhưng tất cả giống như là ảo ảnh, giống như anh không hề tồn tại ở nơi này.

Nhìn cô ngã xuống, anh chỉ cảm thấy tất cả thế giới đều là hư vô, toàn bộ đang lay động, vỡ nát tan tành. Sau đó có bóng người đi tới trước mặt anh, ngăn trước mặt cô.

Ngăn cô.

Anh đưa tay, xử lý hần, sau đó từng bước từng bước đi về phía trước, mỗi bước đi đều giết toàn bộ người ngăn cản anh đến với cô.

Cuối cùng, anh cũng đến được bên cạnh cô.

Anh quỳ xuống, nhìn cô giống như đang ngủ thiếp đi mà thôi, anh vươn tay, khẽ vuốt mặt cô.

Da thịt cô vẫn mềm mại như vậy, nhưng không có nhiệt độ, lạnh lẽo khác thường.

Anh gạt mái tóc trên trán cô, giống như sáng sớm anh đánh thức cô cúi người khẽ gọi tên cô.

“Như Nguyệt....”

Nhưng cô không giống như lúc trước tiến sát vào ngực anh.

Cô không có phản ứng. Không tỉnh lại. Cũng không mở mắt.

Không có.

Mạc Sâm đưa tay ôm cô vào trong ngực, ôm thật chặt, lại nghe thấy tiếng người nào đó phát ra âm thanh khàn đục giống như dã thú đang gào thét.

Đó là anh? Không phải anh?

Anh không biết, cũng không cách nào nhận biết, anh chỉ có thể cảm nhận được người con gái anh yêu nhất đời này đang nằm trong ngực mình.

“Tôi muốn sống, anh cũng vậy! Tôi muốn sống, anh cũng vậy! Tôi muốn sống, anh cũng vậy!”

“Chúng ta cùng nhau đi, cùng nhau sống.... cùng nhau.... cùng nhau... cùng nhau....”

Cô tức giận mắng, cô đau lòng rơi lệ, cô mỉm cười má lúm đồng tiền như hoa nở.

Anh có thể nhìn thấy cô và anh đang ngồi trên xích đu phơi nắng, lúc cô kéo anh đi mua quần áo, từng hình ảnh từng hình ảnh hiện ra trong đầu anh.

Mỗi một giây, mỗi một phút, mỗi một đêm, mỗi một ngày.

Từng giây từng phút cả ngày lẫn đêm.

Đều tan vỡ.

Mạc Sâm?

Mạc Sâm?

Này?

Nghe em nói, cô ấy còn sống, cô ấy chỉ bị tiêm thuốc mê.

Thuốc?

Đúng, đây là loại thuốc gây mê, em trước kia cũng bị tiêm loại này, cô ấy không sao.

Tiêu cự từ từ rõ ràng, người quỳ trước mặt hẳn là cô gái rất quen thuộc, Ô Hiểu Dạ.

“Không có việc gì, cô ấy chỉ ngủ thiếp đi.” Hiểu Dạ nhìn anh, nhẹ giọng mở miệng.

Ngủ?

Cô thử thăm dò chạm nhẹ vào tay anh, thấy anh không phản kháng, mới cầm tay anh, đặt lên trước ngực Như Nguyệt.

“Anh xem, có nhịp tim, đúng không?”

Nhịp tim?

Trong nháy mắt anh không cảm thấy cái gì, sau một giây, có một nhịp đập nhẹ nhàng chạm vào lòng bàn tay anh.

Một lần, rồi lại một lần.

Anh thật sợ mình đang mơ.

Anh không dám tin ngẩng đầu nhìn Hiểu Dạ, Hiểu Dạ mỉm cười gật đầu, bảo đảm với anh: “Chỉ là ngủ thiếp đi.”

Ngủ thiếp đi?

Cổ họng anh nghẹn lại, con người co rút, anh không dám dời tay đi, sợ đây chỉ là ảo giác của bản thân, nhưng nhịp đập vẫn rõ ràng.

Ngủ thiếp đi.

Anh ôm cô, chậm rãi cúi người, dán sát mặt ở trước ngực cô, nghiêng tai lắng nghe.

Tim cô vẫn đập, chậm rãi, có quy luật, nhẹ nhàng.

Đang đập.

Anh nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống, không có cách nào dừng lại.

Nhìn anh ôm chặt Như Nguyệt không tiếng động rơi lệ, Hiểu Dạ cũng rơi nước mắt, cô đứng dậy, không quấy rầy anh nữa.

Căn phòng màu trắng qua một hồi hỗn chiến đã bị tàn phá, thủ lĩnh con chuột dẫn người xông vào chiếm giữ, sau khi đánh xong một trận, chỉ huy mọi người, hơn nữa còn không ngừng quấy rầy Cảnh Dã và Hải Dương.

Lúc Mạc Sâm cúp điện thoại chưa đầy mười phút sau, tự mình lên máy bay trực thăng đưa tài liệu đến, lúc này họ mới hiểu lão gia hỏa này luôn ở gần, đã sớm theo dõi Mark, một mặt muốn bắt con cá lớn, một mặt muốn bán nợ ân tình cho Mạc Sâm, cố gắng thuyết phục Mạc Sâm phục chức, cho nên khi biết tin tức không thông báo cho bọn họ, ai ngờ sự trì hoãn của anh ta lại khiến vấn đề xảy ra.

Lúc đây còn tưởng Mạc Sâm sẽ bóp chết anh ta tại chỗ, động thủ trước cũng là Hải Dương, bọn họ đánh nhau một trận cùng với đám người của con chuột.

Một hồi hỗn loạn, là Đào Hoa lấy vòi phun nước phun vào bọn họ, mấy người đàn ông mới dừng lại. Đào Hoa tức giận mắng to, muốn bọn họ đi cứu người rồi đánh nhau thoải mái.

Mấy phút sau, mấy người đàn ông rút cuộc có chúng nhận thức, quyết định cứu người trước, mọi chuyện để sau.

Sau đó, bọn họ tới chỗ này.

Nhưng đáng tiếc là vị tiên sinh CIA kia có chuẩn bị nhưng bởi vì vội vã cứu người, hành động quá mức vội vàng, cuối cùng vẫn để Mark trốn thoát.

Hiếu Dạ đi đến bên cạnh tấm thủy tinh chống đạn, nhìn động lớn dưới sàn nhà, không khỏi mím chặt môi hai tay siết thành quyền.

Tên khốn kiếp kia quả nhiên có sự chuẩn bị, cô không ngờ hẳn lại giấu tàu ngầm dưới thuyền.

“Ít nhất hẳn lại tổn thất một số tiền lớn.”

Đằng sau thuyền đến giọng nói của Cảnh Dã, cô quay đầu nhìn anh.

“Một khoản rất lớn.” Anh nghe răng cười, hai tay ôm ngực, nghiêng người vụng trộm hỏi cô: “Em có muốn ngắm pháo hoa?”

“Pháo hoa?” Cô nhú mồm.

“Đúng, pháo hoa.” Anh cười trộm.

Hai giờ sau, khi bọn họ lên bờ, tắm xong, ăn cơm thì bỗng nhiên trên mặt biển ở phía xa, đột nhiên vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Cô đứng ở trong phòng ăn của “Ánh trăng màu lam.” Nhìn thấy phía xa liên tiếp truyền đến âm thanh nổ lớn và màu đỏ rực sáng, cứ ba phút lại có một tiếng nổ, sau đó càng lúc càng nhiều, càng lúc càng lớn, ngọn lửa bùng lên, bay vọt lên bầu trời, rầm rầm rầm rầm tuôn ra ánh lửa bập bùng.

Phát hiện ra anh đặt bom trên thuyền, cô không nhịn được cười vang.

Một lần lại một lần khói lửa xông lên bầu trời đêm, lại tạo ra một đóa hoa màu đỏ, làm rực sáng bầu trời đêm.

“Cảnh Dã, cậu đúng là khốn kiếp!” Thủ lĩnh con chuột ở phòng ăn cảm gần như rớt xuống, tức giận kêu lớn: “Tôi còn phải mang chiếc thuyền kia về báo cáo——”

“Hắc, chuyện này liên quan gì tới tôi? Tôi vẫn luôn muốn đi cùng với lão bà.” Cảnh Dã mặt không đỏ, hơi thở không gấp ôm Hiếu Dạ đang cười không ngừng nhú mồm nói: “Anh có thời gian rảnh rồi ở đây khiến trách, còn không mau đi xem có người bị thương không, liệu có phải tên Mark khốn kiếp kia quay trở lại đánh lén.”

Trên thế giới trừ tên điên Cảnh Dã này, con mẹ nó, còn ai có thể làm một trận nổ như vậy?!

“Cậu, cậu, cậu!” Anh ta tức giận đến cả người run rẩy, mặc dù biết rõ là tên khốn kiếp này làm chuyện tốt, nhưng không có chứng cứ, chỉ có thể tức giận dùng dằng dằng cầm điện thoại di động, chạy đi kiểm tra đội viên còn ở trên thuyền.

Nhìn phía xa vẫn còn phát ra tiếng nổ, Đào Hoa không nhịn được lo lắng hỏi: “Những người trên thuyền không bị sao chứ?”

“Yên tâm, anh chế tạo tiếng nổ giả, vẫn dự trù phòng ngừa, để cho bọn họ 10 phút có cơ hội nhảy vào biển tắm rửa.” Cảnh Dã nhếch miệng cười một tiếng, “Nếu động tác của bọn họ nhanh một chút, không chừng còn có thời gian xuống thuyền cấp cứu.”

Đào Hoa có chút ngạc nhiên, Hiếu Dạ cười đến nỗi không trả lời được, Hải Dương mặc dù đã sớm quen với hành động điên cuồng của bạn tốt, nhưng vẫn không nhịn được cất tiếng cười.

Khói lửa vẫn rực rỡ như cũ lóe lên trong trời đêm, khoảng hơn mười phút sau mới từ từ dừng lại.

Đêm, thật sâu.

Mùi thơm của hoa nhài tràn ngập trong không khí.

Cô mở mắt, nhìn thấy Mạc Sâm.

Anh nhìn cô, bàn tay đặt lên eo cô, giống như sáng sớm mỗi ngày.

Nhưng... điều này là không thể, cô rõ ràng... cô đã chết rồi mới đúng.

“Cho nên...” Cô chần chừ hồi ảo giác trước mắt, “Nơi đây là thiên đường sao?”

Anh nằm bên cạnh cô, khẽ cười, vuốt ve gương mặt cô, mở miệng nói: “Không phải.”

“Mạc Sâm?” Cô nhìn gương mặt quen thuộc, hoang mang khẽ gọi.

“Ừ.” Anh gật đầu.

“Không phải thiên sứ?” Cô ôm hi vọng, nhẹ giọng hỏi.

“Chỉ sợ không phải.” Môi mỏng khẽ giương nhẹ, anh tự giễu nói: “Anh còn kém xa.”

Cô trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, sau đó thở phào nhẹ nhõm, cô vươn tay, ôm chặt lấy anh lẩm bẩm nói: “Em gặp một cơn ác mộng, thật đáng sợ, em còn tưởng rằng vĩnh viễn không được gặp lại anh...”

Ác mộng, cô nghĩ là mộng.

Cổ họng Mạc Sâm co rút lại, nháy mắt, muốn thực sự che dấu làm như chưa từng xảy ra, nhưng chuyện vừa rồi đã cho anh kinh nghiệm, chỉ có thẳng thắn mới không tạo ra hiểu lầm.

Anh mấp máy miệng vài lần mới phát ra được âm thanh.

“Đó... không phải là mơ...”

“Không phải?” Toàn thân cô cứng đờ.

Anh nắm chặt quả đấm, cắn răng mở miệng, “Không phải”

“Vậy... là thật?” Đôi môi Như Nguyệt khẽ run, trái tim rét lạnh, trong đầu hỗn loạn.

“Thật.”

Cô hít sâu một hơi, căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh, cô khò sở, hơi thở cũng gấp.

“Cho nên... Mark thật sự tồn tại?”

“Đúng.”

“A Chấn thực sự là hấn.... hay sao?”

“Đúng.”

Từ đầu tới cuối, cô vẫn không ngẩng đầu lên, giống như không dám đối diện với sự thật tàn khốc này.

Mỗi câu trả lời khẳng định của anh, khiến âm thanh của cô càng thêm yếu ớt, anh rõ ràng cảm nhận được cô run rẩy và sợ hãi.

“Vậy... A Chấn đâu? Cậu bé...” Cổ họng nghẹn lại, cố ổn định nhịp thở, run giọng hỏi: “Cậu bé có khỏe không? Cậu bé.... có hay không....”

“Không, lão tam không làm sao.” Mạc Sâm rất nhanh trả lời, nhỏ giọng trấn an: “Cậu nhóc không sao, bọn anh đã tới kịp thời.”

“Thật?”

“Thật, trừ vẻ bề ngoài trông giống Hải Dương ra, một chút thương tích cũng không có, Hải Dương và Đào Hoa đang dẫn cậu nhóc về.”

Nghe được tin tức cậu nhóc không sao, nước mắt trào lên, Như Nguyệt thở dốc, rốt cuộc cũng hơi tỉnh táo.

Mạc Sâm thấy thế càng khẩn trương.

Quả nhiên, một lát sau người trong ngực bỗng trở nên cứng ngắc.

Cô trầm mặc cực kì lâu, lâu đến nỗi anh bắt đầu cảm thấy tất cả trở nên vô vọng.

Mặc dù cô vẫn còn ở trong ngực anh, nhưng mỗi một giây trôi qua, anh cảm thấy cô lại cách anh thật xa.

“Cho nên.... anh thật sự nằm vùng cho CIA?”

“Đã từng.” Anh căng thẳng mở miệng.

“Em..... năm năm trước đã cứu anh?”

“Đúng.” Cổ họng anh khô khốc, nỗi khổ mất đi cô đang xé rách anh, khiến anh không thể nào hô hấp.

“Anh là....” Cô dừng một chút, rót cuộc chậm rãi ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt nhìn anh, cố hết sức trấn tĩnh hỏi: “Anh vì báo ơn nên mới lấy em sao?”

“Không phải.”

Mặc dù anh phủ định nhưng cô không vui mừng nổi, sắc mặt của anh vô cùng tái nhợt, lúc nói hai chữ kia giống như ép buộc bản thân thốt ra.

Đau lòng không ngớt, cô nhắm mắt lại, ép mình lùi ra khỏi ngực anh, không thể tiếp nhận được mình là nguyên nhân anh phải nói dối.

Cô lùi lại khiến trái tim anh co rút lại, phản xạ muốn kéo cô lại, nhưng cô lại lùi xa hơn.

“Anh không cần phải....” Cô vượt ngực, mở mắt ra, ngồi trên giường nhìn anh, cười áy náy: “Không cần phải ép mình.... nói dối...”

Mặc dù cô cố ép mình mỉm cười, nhưng đáy mắt toát lên vẻ khổ sở.

“Anh không có.” Mạc Sâm thận trọng ngồi dậy, hai tay nắm chặt thành quyền, cố gắng đè nén khát vọng muốn kéo cô vào trong ngực, anh biết nếu mình nói ra tất cả, sẽ khiến cô rời xa anh, nhưng chỉ có thể đánh cuộc một lần, nói rõ cho cô biết tất cả, mới có cơ hội.

Như Nguyệt khổ sở nhìn anh, nước mắt rơi lã chã.

Cô rất muốn tin anh, nhưng lại không có cách nào thuyết phục bản thân mình.

“Vậy... là vì cái gì?”

“Bởi vì anh yêu em.”

“Đừng.... gạt em....” Cô thở khê, hai tay đè chặt trái tim, muốn ngăn cản nó không bị vỡ ra vì khổ sở và hi vọng.

“Không gạt em.” Đôi mắt anh buồn bã, nhìn cô, lấy tất cả dũng khí mở miệng.

Năm năm trước, đúng là em cứu anh, nếu không phải em, anh đã sớm chết trong vụ nổ kia, nói không cảm kích em là giả, nhưng tuyệt đối không phải nguyên nhân anh cưới em.”

Như Nguyệt nghe vậy co rúm người lại, tiếp tục nghe anh nói: “Năm năm trước, anh rất cảm kích em đã cứu mạng anh, cho nên anh đi hỏi thăm nơi ở của em, mới lúc cứu anh em bị thương ở chân, hại em gần như không thể đi bộ bình thường, thân phận của anh lúc đó không cho phép anh được xuất hiện, anh còn có nhiệm vụ chưa hoàn thành, cho nên anh mời bác sĩ tới giúp em làm phẫu thuật, lúc đầu chỉ cần xác định em tốt lên là được, không cho người đi theo em nữa. Nhưng, trong vòng mấy tháng em dùng vật lí trị liệu, dùng khí và sự kiên trì của em, sự ham muốn vào cuộc sống, khiến anh không dời tầm mắt, anh biết rõ mình nên dừng lại, nhưng nhìn ảnh em cười, nụ cười rạng rỡ... giống như bắt công trong cuộc sống đối với em chỉ như là cục đá nhỏ ven đường.... Nó sẽ làm em bị té ngã bị trật chân, khiến em khóc thút thít, nhưng lại không thể ngăn em tiếp tục đi về phía trước....”

“Anh không có cách nào, anh biết rõ không nên làm như vậy, nhưng anh muốn biết tại sao em cười? Tại sao em khóc? Cho nên anh mới để bọn họ theo sát em, cách một khoảng thời gian sẽ gửi báo cáo cho anh, như vậy, anh mới có thể tiếp tục nhìn em, sau đó tự nói với mình, tất cả những gì anh làm, đều đáng giá, bởi vì em vẫn còn sống.”

Cô há hốc mồm muốn mở miệng, nhưng anh lại đưa tay che miệng cô.

“Năm năm qua, em chính là lí do để anh tồn tại, là động lực để anh tiếp tục kiên trì.” Anh hít một hơi thật sâu, nói hết toàn bộ sự thật với cô.

“Từ trước tới nay, anh ép buộc bản thân mình làm người đứng xem, nói cho cùng anh vẫn có thể làm người ngoài đứng xem cuộc sống của em. Nhưng ngoài ý muốn lại được gặp em, cho đến lúc em mở miệng yêu cầu anh cưới em, anh mới phát hiện trong những năm qua anh đã sớm, yêu em!”

“Mặc Sâm...” Cô há mồm muốn nói, anh lại lần nữa ngăn cô lại.

“Làm ơn, để anh nói xong.” Anh nhìn cô, yết hầu bởi vì khấn trương mà co rút, giọng nói khàn khàn: “Đào Hoa mắng anh ích kỉ, cô ấy mắng không sai. Thế giới của anh đối với em thật sự tàn khốc, nhưng anh không có cách nào ngừng khát vọng về em, cho nên anh che giấu sự thật, bởi vì như vậy anh mới có được em.”

“Năm năm qua, anh không ngừng nhìn em, so với em anh còn hiểu nhiều hơn, anh biết rõ em cần cái gì, anh tạo ra một người đàn ông trong giấc mơ của em, diễn vai diễn bạch mã hoàng tử, bởi anh khát vọng được là một phần trong cuộc sống của em, giống như quá khứ của em năm năm qua đã trở thành cuộc sống của anh.”

Anh thở dốc, nhìn cô khàn khàn nói: “Nếu anh nói anh cưới em vì báo ân đó mới chính là lời nói dối.”

Sau đó, bàn tay đang che miệng cô buông xuống, chờ cô nói chuyện.

Cô chần chừ nhìn anh, thật lâu không nói.

Căn phòng im lặng.

Cảm giác yên lặng đáng sợ, muốn bức anh phát điên, chỉ vài giây ngắn ngủi, anh lại cảm giác như vĩnh viễn không ngừng.

Khí lạnh theo sự trầm mặc của cô lan tràn tới toàn thân anh, sau đó cô rốt cuộc mở miệng.

“Anh nói xong rồi.”

“Nói xong rồi.” Anh khấn trương nhìn cô, chờ cô tuyên bố.

Đôi mắt cô đắm lệ nhìn anh khẽ hỏi: “Anh tại sao muốn nói những điều này cho em nghe?”

“Bởi vì giống như Đào Hoa nói, anh phải...” Anh hít sâu một hơi, nắm chặt tay, che giấu sự run rẩy, nhắm mắt cắn răng nói: “Cho em có cơ hội lựa chọn. Anh biết rõ anh thật hèn hạ, nhưng em... em có thể hay không.... thử...”

Sau đó anh mở mắt, khàn giọng hỏi khẽ: “Yêu anh?”

Giọng nói run run của anh lan tràn trong không khí, Như Nguyệt cảm động, nước mắt rơi xuống, cô chưa bao giờ nghĩ tới một người đàn ông có thể nhún nhường đến như vậy, cô chưa bao giờ nghĩ anh có yêu cầu như vậy.

Nước mắt của cô như ngàn cây kim đâm vào tim anh, sắc mặt anh trắng xanh, toàn thân chấn động, nghĩ mình đã đẩy cô đi thật xa.

“Anh biết ý nghĩa của hoa nhài không?”

Giọng nói của cô nghẹn ngào vang lên, anh cúi mặt không có cách nào nhìn cô rơi lệ, chỉ khó khăn lắc đầu một cái, cảm thấy mỗi lần hít thở, đều rút đi toàn bộ khí lực.

Anh biết mình phải để cô đi, nhưng anh làm sao có thể buông tay?

“Anh thuộc về em.” Cô mở miệng tuyên bố, dịu dàng lại rõ ràng.

Anh mười phần kinh ngạc, không thể tin được nhìn cô.

“Ý nghĩ của hoa nhài, chính là anh thuộc về em.” Môi khẽ giương lên, gờ tay vuốt gương mặt anh, nước mắt ướt đầm, cô dịu dàng nói: “Em hi vọng anh là của em, từ khi biết anh đến bây giờ, em không ngừng cầu nguyện, chỉ mong anh có thể yêu em.”

Anh nhìn cô chăm chăm hỏi cô: “Em....không trách anh gạt em?”

“Gạt em?” Cô nhìn anh, mỉm cười hỏi ngược lại: “Anh nói lúc anh diễn vai bạch mã hoàng tử trong mộng của em, khi cùng em đi dạo phố anh cảm thấy khổ sở sao?”

Anh lắc đầu.

“Lúc nấu cơm cho em ăn anh cảm thấy miễn cưỡng sao?”

Anh lại lắc đầu.

“Khi anh cùng em ngắm trăng trên biển, đếm sao thì anh cảm thấy chán ghét sao?”

Anh tiếp tục lắc đầu.

“Vậy mấy ngày này, anh rất uất ức sao? Sau khi chung sống, anh cảm thấy em không tốt như tưởng tượng của anh sao?”

Anh nhìn cô khàn giọng nói: “Sau khi kết hôn cùng em, ngày đêm chung sống, chỉ càng khiến anh yêu em hơn”

“Cho nên anh thích làm mấy chuyện này, anh không cảm thấy ghét, có đúng không?”

Anh gật đầu, không tự chủ nín thở.

“Nếu như anh cam tâm tình nguyện làm mấy chuyện đó, làm sao có thể nói anh gạt em?” Như Nguyệt mỉm cười, ngồi lên người anh, hai tay nâng mặt anh, nói chắc chắn: “Người kia tất nhiên là anh, anh ta chính là anh... anh hiểu không?”

“Em.... chắc chắn chứ?” Tròng mắt anh co rút lại, giọng nói khàn khàn.

“Xác định 100%” Cô cười thần nhiên, lúm đồng tiền như hoa, nghiêm túc nói: “Giống như em muốn cùng anh sống tới đầu bạc, cùng nhau nuôi con, cùng nhau sống, mỗi một ngày mỗi một đêm, giống như em xác định, em yêu anh.”

Mạc Sâm nhìn cô chăm chăm, không thể tin mình lại may mắn như vậy.

Một giây sau, anh dùng sức giam cầm cô gái ngọt ngào này vào trong ngực.

“Ông trời...” Anh vùi mặt vào cổ cô, nước mắt không tiếng động rơi xuống, “Anh yêu em...”

Cô có chút ghen ngào, nhưng lại cảm thấy thật vui vẻ, cô nhìn anh mở miệng yêu cầu nói: “Nếu như anh không để ý, em nghĩ em muốn anh gọi tên em.”

Anh cười khàn khàn, mở miệng lần thứ hai, “Ba Như Nguyệt, anh yêu em!”

“Cám ơn!”

“Không cần khách khí.”

Thời gian trôi qua thật nhanh, xuân đi thu tới.

Lá cây bàng vừa chuyển sang màu đỏ, lại chuyển sang xanh.

Cảnh Dã và Hiểu Dạ thành lập một công ty chế tạo khói lửa, Hải Dương và Hoa Đào có một bé gái rất xinh, lúc Sơ Tĩnh bé đã mở miệng nói câu đầu tiên.

Cô gái hoạt bát tiểu Lam mệnh danh là vô địch không thủ đạo, lão đại của Đồ gia là học sinh ưu tú, lão nhị trầm mặc ở trường có một người bạn thật tốt, thân thể lão tam vẫn gầy yếu như cũ nhưng rất thích tới “Bí mật” làm ồ đọc sách.

Còn Mạc Sâm, anh đã hoàn thành phần một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng.

Ba tháng trước đã gửi đến nhà xuất bản bên Mĩ, dù chưa có hồi âm, nhưng cô cảm thấy rất hay, cho nên bắt anh viết phần tiếp theo ỳnh đọc.

Anh đáp ứng yêu cầu của độc giả là cô, ngoan ngoãn viết bản thảo.

Cô đoán rằng anh thật sự muốn gọi điện hỏi nhà xuất bản nhưng chỉ vì cá tính không thích phiền toái áp lực nên không làm vậy.

Cho nên cô vội gọi điện thoại tới nhà xuất bản.

Sau khi cô nói rõ thân phận, cô gái đó lập tức chuyển máy cho chủ biên, đối phương rất vui mừng vì nhận được điện thoại của cô, bởi vì bài viết của bọn họ quá nhiều, hai hôm nay mới đọc xong bản thảo của anh, vị chủ biên kia không chỉ cực kì tán thưởng tác phẩm đầu tay của anh, còn hi vọng anh cho bọn họ làm thành sách, hơn nữa đã chuyển phát hợp đồng đi rồi.

Cô vừa cúp máy, vội nhìn chuyển phát quốc tế vừa gửi đến hôm qua.

Bởi vì sớm biết rõ nội dung nên đối mặt thông báo của tấm bảng gỗ, đổi thành “Đóng cửa.”

Anh đang chăm chú viết bản thảo không để ý tới cô.

Như Nguyệt lén cầm phong bì chuyển phát đi lên lầu, nhỏ vài giọt tinh dầu hoa nhài, kéo rèm cửa, đốt nến, thay áo ngủ hấp dẫn, mở nhạc, sau đó gọi điện kêu anh lên.

Anh đi tới cửa phòng ngủ, nhìn thấy quần áo của cô, hơi sửng sốt, lại không hề kháng nghị diễm phúc tự nhiên bay tới này, chỉ mỉm cười ngênh đón, vòng tay ngang hông cô hỏi.

“Hôm nay ăn mừng cái gì vậy?”

“Anh đoán.” Cô đưa chuyển phát nhanh giấu ở phía sau, cắn môi mỉm cười.

“Em có chuyện vui?” Anh nhíu mày.

“Không phải.”

“Anh có chuyện vui?”

Cô mỉm cười lắc đầu.

“Ừm, anh nghĩ một chút, kỉ niệm một năm kết hôn đã qua, sinh nhật em còn chưa tới, sinh nhật anh vừa qua....” Anh ôm cô đi chuyển theo điệu nhạc, một ý tưởng lóe lên trong đầu, anh chợt cứng đờ, nâng mặt cô lên hỏi: “Em mang thai?”

“Không....” Cô cười muốn nói không phải, lại đột nhiên nhớ tới kinh nguyệt một tháng chưa có, trên thóc té, một tháng trước cô không có kinh nguyệt, hơn nữa gần đây cứ muốn nôn.

“Em còn chưa kiểm tra sao?”

“Ôi, trời ạ.” Âm thanh từ phía sau truyền đến khiến cô sợ hết hồn, lúc này mới phát hiện anh đi theo sau, cô đỏ mặt đẩy anh ra cửa, “Anh đi vào làm gì? ĐI ra ngoài một chút.”

“Có quan hệ gì, anh cũng không phải là chưa từng nhìn thấy em không mặc quần áo.”

Nhưng thử thai phải dùng nước tiểu, cô không cần anh nhìn cô đi vệ sinh!

Như Nguyệt đỏ mặt trừng mắt nhìn anh, sau đó không chút khách sáo đóng sầm cửa phòng tắm lại.

Mạc Sâm thấy thế chỉ đành cười khổ đứng bên ngoài chờ, ai ngờ cô đóng cửa một lúc lâu cũng không có động tĩnh, anh đang muốn gõ cửa thì cánh cửa đột nhiên mở ra.

Cô giống như bướm bay vào lòng anh.

Sợ mình hiểu nhầm, anh ôm cô, nhẹ giọng hỏi: “Em mang thai sao? Thật sự mang thai?”

“Ừ, ừ,” Cô dùng sức gật đầu, vui mừng không nói lên lời.

Anh ôm chặt cô, xúc động, cô mang thai, mang thai đứa nhỏ của anh.

“Em có khó chịu ở đâu không?”

“Rất tốt.”

“Trời ạ, anh yêu em”

“Em cũng yêu anh.” Cô mỉm cười vui vẻ.

Anh cũng mỉm cười sau đó nghĩ tới một chuyện, mới buồn bực cúi đầu hỏi: “Nếu như em không biết mình mang thai, vậy muốn ăn mừng cái gì?”

“À, quên mất.” Cô hốt hoảng, vội chạy vào phòng tắm, lấy phong bì đưa cho anh, cười nói: “À, ăn mừng cái này.”

Anh vừa cầm lấy, nhìn thấy là do nhà xuất bản gửi tới, không khỏi hít một hơi.

“Mở ra xem một chút.” Cô mỉm cười giục anh.

Thấy cô hào hứng, sợ lúc đó cô còn thất vọng hơn mình, anh cảnh cáo: “Không nhất định là tin tốt.”

“Không sao, dù nhà xuất bản này không thích tác phẩm của anh, nhưng đó vẫn là cuốn tiểu thuyết Khoa học viễn tưởng hay nhất mà em được đọc.”

“Em chỉ mới đọc qua một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng này.” Anh cảm động, mỉm cười nhắc nhở cô.

“Nhưng đây là một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng hay đến nỗi kẻ ngu ngốc như em nhìn còn hiểu, còn thích, vậy thì rất hay à.” Cô nhón chân, hôn lên môi anh cười nói”, mở ra đi, tin tưởng em.

Dưới sự thúc giục của cô, Mạc Sâm không có cách nào hơn là mở phong bì, bên trong là một bức thư, còn có một bản hợp đồng.

Nhìn cô cười vui vẻ đến vậy, anh chợt hiểu cô đã sớm biết được đáp án.

“Em làm sao biết?”

“Em không chờ được, gọi điện thoại hỏi.” Cô đỏ mặt le lưỡi nói.

Anh kinh ngạc bật cười, kéo cô vào trong ngực, cúi đầu hôn cô.

“Anh đã nói rằng mình yêu em chưa?”

“Có, rất nhiều lần.” Cô cười ha hả, “Chẳng qua em không ngại anh nói thêm mấy lần.”

Anh bật cười, hôn trộm cô, mới nói: “Anh yêu em.”

“Yêu bao nhiêu?”

“Rất nhiều rất nhiều...”

Cô cảm động nước mắt vòng quanh, cười nói: “Anh biết không? Cầu hôn anh, chính là quyết định chính xác nhất đời của em.”

“Anh rất vinh hạnh.”

Câu trả lời của anh khiến cô hai lòng cười ra tiếng.

Cảm giác hạnh phúc tràn đầy trong ngực, cô biết mình sẽ yêu anh đến già, cho dù đầu tóc anh bạc trắng, răng lung lay, cô cũng vẫn yêu anh giống như hôm nay.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyet-quang>